

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY
HEART

and other
BLACK HOLES

One spark can change everything.

Jasmine Warga

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bu baskı Open Digital Library tarafından hazırlanmıştır.

Biz VK'da bir topluluğuz.

**Başkalarının bulamadıklarını
yayınlıyoruz :-)**

http://vk.com/open_digital_library .

Open community

Open Digital Library - (English Language)
We Post what others can't find 😊

Description: Welcome to Open Digital Library!

- Here you will find books, audiobooks, magazines, newspapers and more.
- Unlike other communities on VK, we are all volunteers, without any commercial interest or affiliation.
- We are here because we like to share, sharing is caring, and we do care!

Enjoy your new home :-)

Location: Mooragh Park, Ramsey, Isle of Man

nY
ySAgy
and other
BÖCKHOLES

Jasmine Warga

BALZER+ BRAC*

HarperCollins Publishers olarak

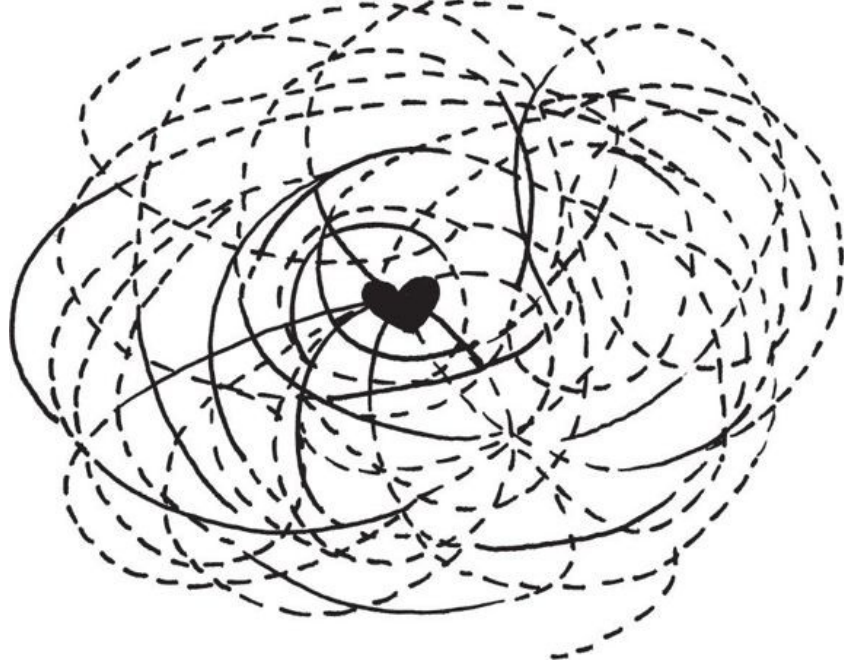
Adanmışlık

*Aidan Jos Schapera'nın anısına,
hayatı seven ve geri kalanımıza nasıl yapılacağını öğreten*

Epigraf

*Gerçek keşif yolculuğu yeni manzaralar aramaktan değil,
yeni gözlere sahip olmaktan ibarettir.*

-MARCEL PROUST

İçindekiler

İthaf Epigraf

Salı, 12 Mart

Çarşamba, 13 Mart

Çarşamba, 13 Mart

Çarşamba, 13 Mart

Perşembe, 14 Mart

Perşembe, 14 Mart

Cuma, 15 Mart

Cumartesi, 16 Mart

Cumartesi, 16 Mart

Pazartesi, 18 Mart

Çarşamba, 20 Mart

Perşembe, 21 Mart

Cuma, 22 Mart

Cumartesi, 23 Mart

Cumartesi, 23 Mart

Salı, 26 Mart

Çarşamba, 27 Mart

Çarşamba, 27 Mart

29 Mart Cuma

Cumartesi, 30 Mart

Cumartesi, 30 Mart

Cumartesi, 30 Mart

31 Mart Pazar

31 Mart Pazar

31 Mart Pazar

Pazartesi, 1 Nisan

[Pazartesi, 1 Nisan](#)
[Çarşamba, 3 Nisan](#)
[Perşembe, 4 Nisan](#)
[Cuma, 5 Nisan](#)
[Pazar, 7 Nisan](#)

[Yazarın Notu](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Kopyalama hakkı](#)

12 MART SALI

26 gün kaldı

Müzik, özellikle de klasik müzik, özellikle de Mozart'ın Re Minör Requiem Mass'ı kinetik enerjiye sahiptir. Eğer yeterince dikkatli dinlerseniz, kemanın yayının tellerin üzerinde titrediğini, notaları ateşlemeye hazır olduğunu duyabilirsiniz. Onları harekete geçirmek için. Ve notalar bir kez havaya yükseldiğinde, birbirleriyle çarpışırlar. Kıvılcım çıkarırlar. Patlarlar.

Ölmenin nasıl bir his olduğunu merak ederek çok zaman geçiriyorum. Ölümün nasıl bir ses olduğunu. O notalar gibi patlayacak mıyım, son acı çığlıklarımı atacak mıyım ve sonra sonsuza dek sessizliğe gömülecek miyim? Ya da belki de yeterince iyi dinlerseniz, zar zor var olan gölgeli bir parazite dönüşeceğim.

Zaten ölmeyi hayal etmiyor olsaydım, Tucker's Marketing Concepts'in telefon bankasında çalışmak kesinlikle işimi görürdü. Şanslılar ki önceden var olan bir rahatsızlığım olduğu için sorumluluktan kurtuldular.

Tucker's Marketing Concepts, köhne bir alışveriş merkezinin bodrum katında yer alan bir tele-pazarlama firması ve ben de Roma'nın çöküşüne tanıklık etmemiş tek çalışanıyım. Muhtemelen Costco'dan toplu olarak satın alınmış birkaç gri plastik masa sıralar halinde dizilmiş ve herkesin bir telefonu ve bilgisayarını var. Her yer yanmış kahve ile karışık küf kokuyor.

Şu anda Paradise Vacations için bir anket yürütüyoruz. İnsanların tatilde neye daha çok değer verdiğini öğrenmek istiyorlar - yiyecek ve içecek kalitesi mi yoksa otel odalarının kalitesi mi? Listemdeki bir sonraki numarayı çeviriyorum: Mulberry Caddesi'nde yaşayan Bayan Elena George.

"Alo?" diye cızırtılı bir ses telefonu açar.

"Merhaba, Bayan George. Benim adım Aysel ve Paradise Vacations adına Tucker's Marketing Concepts'ten arıyorum. Bir tatiliniz var mı?

birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" Çoğu çalışan arkadaşımın şarkı söyler gibi konuşması bende yok. TMC'nin yıldız çalışanı sayılmam.

Bayan George, "Size bu numarayı aramamanızı söylemişim," diyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

Kaçabilirsin ama saklanamazsın Bayan George. Arama kaydına bir not düştüm. Devre mülk fırsatıyla Hawaii'de iki haftalık tatille ilgilenmiyor gibi görünüyor. Üzgünüm, Paradise Vacations.

Arada mola vermeden birden fazla telefon görüşmesi yapmak benim için çok fazla, bu yüzden bilgisayarına dönüyorum. İşimin tek avantajı ücretsiz, sınırsız internet erişimi. Tarayıcıya çift tıklıyorum ve o anki favori web sitem olan Smooth Passages'a giriş yapıyorum.

"Aysel," diye amirim Bay Palmer, her zamanki gibi adımları yanlış telaffuz ederek. Uh-zell, Ay-zal değil, ama umurunda değil. "Sana daha kaç kere bilgisayarınla oynamayı bırakmanı söylemem gerekiyor?" Arama kaydımı işaret ediyor. "Hâlâ bir sürü numaran var."

Bay Palmer, sadece bir kez farklı bir berbere gitse tüm hayatını değiştirebilecek türden bir insan. Şu anda daha çok altıncı sınıfa giden çocuklarda görülen türden bir kase kesimi var. Ona saçlarını kestirmesinin çene hattını ortaya çıkaracağını söylemek istiyorum ama sanırım Bayan Palmer'la oldukça mutlu, bu yüzden kendini yeniden keşfetmek için acele etmiyor. Hayır, Bay Palmer için orta yaş krizi yok.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Bay Palmer'ı biraz kıskanıyorum. En azından tamir edilebilir, eğer tamir edilmek isterse. Birkaç makas darbesiyle yepyeni olur. Beni düzeltebilecek hiçbir şey yok.

"Ne?" Bay Palmer beni ona bakarken yakalayınca "Ne?" dedi.

"Güzel saçların var." Sandalyemde dönüyorum. Sanırım yalan söyledim, işimin iki avantajı var: ücretsiz internet erişimi ve dönen bir sandalyede oturmak.

"Ha?" diye .

"Güzel saçların var," diye tekrarlıyorum. "Hiç farklı bir tarzda takmayı düşündün mü?"

"Biliyorsun, seni işe alarak bir risk aldım." Buruşuk parmağını yüzüme doğru salladı. "Bu kasabadaki herkes bana senin bela olduğunu söyledi. Senin yüzünden..." Sözüünü kesiyor ve uzaklara bakıyor.

Baban yüzünden, cümlesini kafamda tamamlıyorum. Ağzımın içi, aşağılanma olarak bildiğim o ekşi, metalik tatla doluyor. Hayatım düzgün bir şekilde iki bölüme ayrılabilir: babam gece haberlerine çıkmadan önce ve sonra. Bir an için kendime izin veriyorum.

Babam olmasaydı bu konuşmanın nasıl olacağını hayal edin. Bay Palmer muhtemelen benimle çöp kutusunu yağmalayan başıboş bir köpekmişim gibi konuşmazdı. Daha nazik olacağını düşünmek isterdim ama artık kimse bana karşı nezaketini boşa harcamıyor. Ama sonra aklımdan çıkarmaya çalıştığım düşünce aklıma geliyor. *İçeride de farklı hissetmezsin.*

Bu düşünceden kurtulmak için çenemi göğsüme doğru eğiyorum. "Üzgünüm Bay Palmer. Hallediyorum."

Bay Palmer hiçbir şey söylemiyor; sadece ofisin arka duvarına yeni asılan üç dev parlak afişe bakıyor. Her Brian Jackson bir çeşit poz veriyor; kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kollarını zaferle başının üzerine kaldırmış, kollarını koşunun ortasında yan tarafına bastırmış. Mükemmel bir cilde sahip olması için fotoşoplanmış, ancak küllü sarı saçlarını veya parlak mavi gözlerini değiştirmeye gerek yoktu. Ve okul koridorlarında yanından geçerken baldır kaslarının gerçekten de o kadar büyük olduğunu biliyorum. Her dev afişin altında kırmızı blok yazılarla LANGSTON, KENTUCKY'DE YETİŞTİRİLDİ VE OLİMPİK YOLCUSU yazıyor.

Afişte Langston'dan Olimpiyatlara katılmaya hak kazanan ilk çocuk hakkında hiçbir şey yazmıyor. Ama yazması da gerekmiyor. Bay Palmer'ı pankartı incelerken izlerken, onun o çocuğu, ilk çocuğu düşündüğünü biliyorum. Brian Jackson'ın terli alnını ve kaslı baldırlarını gören hemen herkes, Brian'ın ağabeyi Timothy Jackson'ı düşünmeden edemiyor. Ve pankartı gördükten sonra beni gören herkes de kesinlikle Timothy Jackson'ı düşünecektir.

Sonunda Bay Palmer gözlerini posterden ayırıp bana döndü. Yine de gözlerimin içine bakamıyor. Boğazını temizlerken başımın üstünden bakıyor. "Bak Aysel. Belki de yarın gelmesen daha iyi olur. Neden bugün izin almıyorsun?"

Dirseklerimi masaya bastırıyorum, gri plastiğin, hissiz sentetik bir polimer karışımının içinde eriyebilmeyi diliyorum. Vücudumun ağırlığı altında derimin morarmaya başladığını hissediyorum ve sessizce Bach'ın Re Minör Toccata ve Füg'ünü mırıldanıyorum. Zihnim karanlık ve ağır org notalarıyla doluyor ve org tuşlarının kendilerini boş ve sessiz bir yere çıkan bir merdiven şeklinde düzenlediğini hayal ediyorum. TMC'den, Bay Palmer'dan, herkesten ve her şeyden uzakta bir yer.

Bay Palmer sessizliğimi şaşkınlık olarak yanlış yorumluyor gibi görünüyor, tam bir utanç değil. Ellerini önünde uzatıyor, yeni yıkamış gibi sıkıyor. Çoğu insanda bu duyguyu uyandırırım-

ellerini temizleme arzusu. "Bildiğiniz gibi yarın Langston şehri adına Brian Jackson için Cumartesi günü yapılacak mitinge katılımı artırmak için telefon görüşmeleri yapacağız." Bay Palmer'ın sesi biraz titriyor ve sanki Brian Jackson'ın odaklanmış atletik yüzü devam etme cesaretini toplamasına yardımcı olabilirmiş gibi pankarta hızlı bir bakış atıyor.

Brian'ın büyüğü Bay Palmer'a da bulaşmış olmalı çünkü sesini yeniden buluyor. "Brian eğitim kampından hafta sonu için eve geliyor ve şehir herkesin ona sıcak bir karşılama göstermesini istiyor. Her ne kadar yardım etmek isteyeceğinizi bilsem de, korkarım bazı müşterilerimiz onları mitinge davet etmenizden rahatsız olabilirler çünkü, şey, babanız ve..." Sesi alçalıyor ve konuşmaya devam ediyor ama kelimeleri karıştırıyor ve ne dediğini tam olarak anlayamıyorum. Bir özür, bir açıklama ve bir suçlama karışımı bir şey.

Gülmemeye çalışıyorum. Telepazarlamacı olarak çalışmak için bile fazla çekici olmadığının saçmalığına odaklanmak yerine, Bay Palmer'ın "müşteri" kelimesini seçmesine odaklanmayı tercih ediyorum. Her gün taciz ettiğimiz insanların kendilerini müşteri olarak gördüklerini sanmıyorum, daha ziyade kurban olarak görüyorlar. Ve babam sağ olsun, herkese potansiyel bir kurban olabileceklerini hissettirme konusunda oldukça iyiyim.

Yüzü kızaran ve telaşlanan Bay Palmer masamdan kalkıp diğer sıraları dolaşmaya başladı. Marie'den sakız çiğnemeyi bırakmasını istiyor ve Tony'ye klavyenin her yerine hamburger yağı sürmemesi için yalvarıyor.

Bay Palmer masamdan güvenli bir şekilde uzaklaştığında, Smooth Passages'ı tekrar açıyorum. En basit ifadeyle, Smooth Passages ölmek isteyen insanlar için bir web sitesi. Bu web sitelerinden tonlarca var. Bazıları diğerlerinden daha süslü, bazıları boğmak gibi tercih ettikleri belirli bir yöntemi olan insanlar için daha niş odaklı veya depresif yaralı sporcular gibi belirli bir insan türü içindir. Hala psikotik suçluların istenmeyen kızlarına adanmış bir tane bulamadım, bu yüzden şimdilik Smooth Passages benim için bir yer.

Smooth Passages'ın web sitesi sade, gösterişli veya sevimsiz HTML çalışmaları yok. Siyah ve beyaz. Şık. Tabii intihara adanmış bir web sitesi şık . Mesaj panoları ve forumlar var, ki ben çoğunlukla bunlara bakıyorum

at. Son zamanlarda, İntihar Ortakları adlı bir bölümle gerçekten ilgilenmeye başladım.

İntiharla ilgili çoğu insanın fark etmediği sorun, intiharı sürdürmenin gerçekten zor olmasıdır. Biliyorum, biliyorum. İnsanlar her zaman "intihar korkakların çıkış yoludur" diye söylenip dururlar. Ve sanırım öyle. Yani, vazgeçiyorum, teslim oluyorum. Geleceğimin kara deliğinden kaçıyorum, olmaktan korktuğum kişiye dönüşmekten kendimi alıkoyuyorum. Ama bunun korkakça olması kolay olacağını garanti etmiyor.

Mesele şu ki, kendimi koruma içgüdümün çok yüksek olmasından endişe ediyorum. Sanki depresif zihnim ve çok canlı bedenim sürekli bir mücadele içinde. Vücudumun son anda sarsıcı bir dürtüyle galip gelmesinden ve sonunda işi yarım bırakmaktan endişe ediyorum.

Hiçbir şey beni başarısız bir girişimden daha fazla korkutamaz. İsteyeceğim son şey tekerlekli sandalyeye mahkum olmak, toz haline getirilmiş yiyecekler yemek ve sevimsiz reality TV'lere karşı çok da gizli olmayan bir takıntısı olan şımarık bir hemşire tarafından günün her saati izlenmek.

İşte bu yüzden son zamanlarda İntihar Ortakları bölümüne göz atıyorum. Sanırım bunun çalışma şekli, oldukça yakınlarda yaşayan bir kişi için başka bir üzücü bahane bulmak ve son planlarınızı onlarla yapmak. Akran baskısıyla intihar gibi bir şey ve anladığım kadarıyla oldukça etkili. Beni de yaz.

Bazı ilanları taradım. Hiçbiri benim için uygun değil. Ya çok uzaktalar (Kaliforniya'da neden bu kadar çok insan beynini patlatmak istiyor? Okyanus kenarında yaşamının insanı mutlu etmesi gerekmez mi?) ya da yanlış demografik grup (evlilik sorunları olan bir yetişkinle birlikte olmak istemiyorum - stresli futbol anneleri bana göre değil).

Kendi ilanımı yazmayı düşünüyorum ama ne yazacağımdan emin değilim. Ayrıca, hiçbir şey el uzatmak, bir ortak bulmaya çalışmak ve sonra reddedilmekten daha üzücü görünmüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Bay Palmer'ın birkaç sıra ötede olduğunu görüyorum. Tina Bart'ın omuzlarına masaj yapıyor. Her zaman Tina Bart'ın omuzlarına masaj yapar. Belki Bayan Palmer'la düşündüğüm kadar mutlu değildir.

Bay Palmer beni ona bakarken yakalıyor ve başını sallıyor. Ona en tatlı yüz ifademi göstererek telefonu elime alıyorum ve sıradaki numarayı çeviriyorum

Günlüğüm: Samuel Porter, Galveston Lane'de yaşıyor.

Telefonun tanıdık sesini dinlerken bilgisayarımın bip sesini duyuyorum. Lanet olsun. Sesi kapatmayı hep unutuyorum.

Yanımda çalışan ve sarılıklı tenine göre fazla parlak ruj süren orta yaşlı kadın Laura kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım yazılım güncelleniyor," diyorum ona.

Bana gözlerini deviriyor. Laura, görünüşe göre, bir insan saçmalık detektörü.

Bay Samuel Porter telefonuna cevap vermiyor. Sanırım canı piña colada çekmiyor. Telefonu kapattım ve Smooth Passages'a geri tıkladım. Görünüşe göre biri İntihar'a yeni bir mesaj gönderdiği için bip sesi çıkarmış.

Ortaklar forumu. Başlığı "7 Nisan." Açıyorum:

İtiraf etmeliyim ki eskiden bunun aptalca olduğunu düşünürdüm. Kendimi öldürmemin tek amacı sonsuza kadar yalnız kalabilmektir, bu yüzden bunu neden başka biriyle yapmak istediğimi hiç anlamamıştım. Ama şimdi bu değişti. Son dakikada korkup vazgeçeceğimden falan korkuyorum. Başka şeyler de var ama bu konuya burada girmek istemiyorum.

Sadece birkaç şartım var. Birincisi, çocuğu olan biriyle yapmak istemiyorum. O bok benim için çok ağır. İki, benden bir saatten fazla uzakta yaşayamazsın. Issız bir yerde yaşadığım için bunun zor olabileceğini biliyorum ama şimdilik buna bağlı kalacağım. Ve üç, bunu 7 Nisan'da yapmalıyız. Bu tarih pazarlığa açık değil. Daha fazla bilgi için bana mesaj atın.

-FrozenRobot

FrozenRobot'un istatistiklerini kontrol ediyorum ve ekran adını yargılamamaya çalışıyorum. Ama FrozenRobot, gerçekten mi? Buradaki herkesin biraz, tamam, çok duygusal olduğunu anlıyorum, ama yine de. Biraz haysiyetli ol.

FrozenRobot görünüşe göre bir erkek. On yedi yaşında, yani benden sadece bir yaş büyük. Bu iyi bir şey. Willis, Kentucky'den. 15 dakika uzaklıkta.

Kemiklerimde bir dalgalanma oluyor ve heyecanın böyle bir his olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. FrozenRobot mükemmel zamanlama yapıyor. Belki de hayatımda ilk kez şanslıyım. Bu evrenden bir işaret olmalı - eğer şanslı olduğun tek zaman intiharını planladığın zamansa, kesinlikle gitme zamanı gelmiş demektir.

Mesajı tekrar okudum. 7 Nisan, bu benim için uygun. Bugün 12 Mart. Belki bir ay kadar daha dayanabilirim, ancak son zamanlarda her gün sonsuzluk gibi geliyor.

"Aysel," dedi Bay Palmer tekrar.

"Ne?" Ona neredeyse hiç dikkat etmeden söylüyorum.

Arkamda durabilmek için yürüyor ve bilgisayar ekranıma dokunuyor. Pencereyi küçültmeye çalışıyorum. "Bak, boş zamanlarında ne yaptığın umurunda değil ama bunu işe getirme. Anladın mı?" Sesi eski bir kanepenin yastığı gibi sarkıyor. Kendimden başkasına acıyacak olsam Bay Palmer için üzülürdüm.

Bir tahminde bulunacağım ve Bay Palmer'ın Smooth Passages'a aşina olmadığını tahmin edeceğim. Muhtemelen heavy metal hayranı bir siteye falan baktığımı düşünüyordur. Bay Palmer'ın bilmediği bir şey var, ben müziğimi yumuşak ve enstrümantal severim. Ailesi ona klişelere inanmamayı öğretmemiş mi? Her gün koyu çizgili gömlekler giyen, kıvrıkcık saçlı, on altı yaşında bir kız olmam güzel bir keman solosunu ya da yumuşak bir piyano konçertosunu takdir edemeyeceğim anlamına gelmez.

Bay Palmer uzaklaştığında, Laura'nın alay ettiğini duydum. "Ne?" "Ne?" dedim.

"Evde internetin yok mu?" Laura kaşlarını çatarak bana soruyor. İkram edilen kahveyi yudumluyor ve plastik bardağın kenarı o iğrenç dut patlaması rujuyla lekelenmiş.

"Evde kahve makinen yok mu?"

Omuz silkiyor ve ben tam konuşmanın bittiğini düşünürken, "İş yeri randevu aramak için uygun bir yer değil. Bunu kendi zamanında yap. Hepimizin başını belaya sokacaksın."

"Doğru." Klavyeme bakıyorum. Laura'ya bir randevu ya da en azından o tür bir randevu aramadığımı açıklamanın faydası yok.

F ve G tuşları arasındaki boşluklara sıkışmış peynirli kraker parçalarına bakıyorum ve işte o zaman karar veriyorum - FrozenRobot'a geri mesaj atacağım.

O ve benim bir randevumuz var: 7 Nisan.

13 MART ÇARŞAMBA

25 gün kaldı

Gerçekten sevdiğim tek ders fizik. Bilim dehası değilim ama sorularıma cevap bulabileceğimi düşündüğüm tek ders bu. Küçüklüğümden beri eşyaların çalışma şekli beni büyüler. Oyuncaklarımı parçalara ayırır, tüm küçük parçaların birbirine nasıl uyduğunu incelerdim. Birbirinden bağımsız parçalara bakar, bir bebeğin kolunu (üvey kız kardeşim Georgia, Balo Randevusu Barbie'sine yaptığım otopsi için beni asla affetmedi) ya da bir arabanın tekerleklerini elime alırdım. Bir keresinde babamın çalar saatini sökmüştüm. İçeri girdiğinde beni soluk bej halının üzerinde otururken buldu, piller spor ayakkabılarımın yanında yuvarlanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Nasıl tamir edeceğimi öğrenebilmek için kırıyorum."

Elini omzuma koydu - ellerini hatırlıyorum, büyük, uzun kalın parmaklı, aynı anda hem korkmuş hem de güvende hissetmenizi sağlayan türden ellerdi - ve dedi ki, "Biliyor musun Zellie, dünyada yeterince kırık dökük şey var. Sırf eğlence olsun diye bir şeyleri kırıp dökmemelisin." Saat yıllarca sökülmiş halde kaldı, ta ki ben onu çöpe atana kadar.

Her neyse, fizik en azından bana faydalı geliyor. Depresif şairlerin şiirlerini okuduğumuz İngilizce'nin aksine. Yararlı değil. Öğretmenim Bayan Marks, şairlerin ne dediğini çözmeye çalışarak büyük bir prodüksiyon yapıyor. Benim açımdan oldukça açık: Depresyondayım ve ölmek istiyorum. Tüm sınıf arkadaşlarımın her dizeyi parçalara ayırıp bir anlam arayışını izlemek acı verici. Hiçbir anlamı yok. Gerçekten o kadar üzgün olan herkes size depresyonun güzel, edebi ya da gizemli hiçbir yanı olmadığını söyleyebilir.

Depresyon asla kaçamayacağınız bir ağırlık gibidir. Üzerinize çöker, ayakkabılarınızı bağlamak veya tost çiğnemek gibi en küçük şeyleri bile yokuş yukarı yirmi millik bir yürüyüş gibi gösterir. Depresyon bir parçasıdır

Kemiklerinizde ve kanınızda var. Eğer bu konuda bir şey biliyorsam, bildiğim şey : Kaçmak imkansızdır.

Ve sınıf arkadaşlarımdan çok daha fazlasını bildiğime eminim. Onları bu konuda konuşurken dinlemek tüylerimi diken diken ediyor. Yani benim için İngilizce dersi, bir grup kör sincabın fındık bulmaya çalışmasını izlemek gibi. Bayan Marks şöyle der: "Şu dizeye bir bakalım. Burada şair John Berryman, 'Hayat, dostlar, sıkıcıdır' diyor. Sizce bununla ne demek istemiştir?" Sınıf arkadaşlarım "Cumartesi gecesi takılacak kimsesi yoktu" ya da "Futbol sezonu bitmişti, o yüzden televizyonda izleyecek güzel bir şey yoktu" gibi saçma sapan şeyler söyleyerek yaygara koparırlar.

Ayağa kalkıp "Çok üzgündü" diye bağırmmamak için insanın kendini tutması gerekiyor. İşte bu kadar. Mesele bu. Hayatın onun için asla farklı olmayacağını biliyordu. Onu düzeltmenin bir yolu yok. Hep aynı monoton, iç karartıcı saçmalıklar olacak. Sıkıcı, üzücü, sıkıcı, üzücü. Sadece bitmesini istiyor." Ama bu sınıfta konuşmamı gerektirirdi ki bu da kişisel kurallarımın birini ihlal ederdi. Ben derse katılmam. Neden? Çünkü çok üzgünüm. Bayan Marks bazen bana John Berryman'ın ne demek istediğini bildiğimi biliyormuş gibi bakıyor ama beni hiç çağırıyor.

En azından fizik dersinde sınıf arkadaşlarım umutsuzca karmaşık olmayan şeyleri karmaşık hale getirmeye çalışmıyor. Hayır, fizikte hepimiz karmaşık şeyleri karmaşık hale getirmeye çalışıyoruz.

Bay Scott tahtaya bir denklem yazıyor. Mermi hareketini öğreniyoruz. Sadece yerçekiminin etkisi altında hareket eden bir cismin özelliklerini inceliyoruz. Cismin fırlatıldığı açı ve başlangıç hızı gibi tüm bu değişkenler var.

Gözlerim parlıyor. Çok fazla sayı var. Yerçekimi hakkında hayaller kurmaya başlıyorum. Bazen sorunun yerçekimi olup olmadığını merak ediyorum. Hepimizi yere bağlı tutuyor, aslında hepimiz hareket halindeki bedenler olduğumuz halde bize bu sahte istikrar hissini veriyor. Yerçekimi bizi uzayda süzülmeekten alıkoyuyor, istemeden birbirimize çarpmamızı engelliyor. İnsan ırkını büyük bir karmaşa olmaktan kurtarır.

Keşke yerçekimi ortadan kalksa ve hepimizi büyük bir karmaşa içinde bıraksa. Ne yazık ki Bay Scott'ın sorduğu sorunun cevabı bu değil. "Aysel, bana futbol topunun ulaştığı en yüksek noktayı söyleyebilir misin?"

Problemdeki nesnenin futbol topu olduğunu bile bilmiyordum. Ona boş boş baktım.

Bay Scott, "Aysel," diyor. Adımı, muhtemelen bir milyar yıl önce lisede İspanyolca öğrenirken geliştirdiği aksanıyla telaffuz ediyor. Sorun şu ki benim adım Latin değil. Türk ismi. Bay Scott'ın şimdiye kadar noktaları birleştirmiş olması gerekirdi.

"Uh," diye mırıldanıyorum.

"'Uh' mu? Bayan Seran, 'uh' sayısal bir cevap değildir." Bay Scott beyaz tahtaya yaslanır.

Bu, sınıfı güldürür. Bay Scott boğazını temizliyor ama faydası yok. Kontrolünü çoktan kaybetti. Fısıltıyla söyledikleri hakaretleri duyabiliyorum ama bana tıslama sesleri gibi geliyor. Ve söyledikleri ne olursa olsun, geceleri yatağымda yatarken kendi genetiğimizi pençelemenin fiziksel olarak mümkün olup olmadığını düşünürken hayal ettiğimden daha kötü olamaz.

Zil çaldı. Bay Scott bize ev ödevi vermek için uğraşılıyor. Sınıftaki çoğu kişi ödevi yazmadan sınıftan ayrılıyor. Ben yerimde oturuyorum ve dikkatlice defterime not alıyorum. Bay Scott bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve ben gittiğimde beni özleyip özlemeyeceğini merak ediyorum.

Sınıf boşaldığında kalkıp gidiyorum. Koridorda yürüyorum, gözlerim kirli karo zemine yapışmış. Kendimi hızlanmaya zorluyorum. Spor salonuna gitmekten daha kötü olan tek şey spor salonuna geç kalmaktır - fazladan tur atacak havamda değilim. Koç Summers her zaman koşmanın kalbimizi nasıl güçlendireceğinden ve böylece daha uzun yaşayabileceğimizden bahsediyor. Benim için fazladan tur yok, lütfen.

Bu, günün en sevmediğim kısmı. Ve bunun nedeni mekik ve yakar topun dehşetini bekliyor olmam değil. Hayır, günün bu kısmından nefret ediyorum çünkü anıtın önünden geçmek zorundayım - babamın işlediği suçun yekpare bir vasiyeti.

Her zaman bakmamaya çalışıyorum, kendime başımı eğmemi ve köşeyi dönmemi söylüyorum. Ama elimde değil, kafamı kaldırıp bakıyorum ve içine çekiyorum. Nefesimin boğazымda düğümlendiğini hissediyorum. İşte orada, 400 metre koşuda eski eyalet şampiyonu Timothy Jackson'ın anısına adanmış pırıl pırıl gümüş plaket. Büyük bir servis tabağı büyüklüğündeki plaket, spor salonunun hemen dışındaki duvarda asılı ve herkese Timothy Jackson'ın Langston'dan Olimpiyatlara katılacak ilk kişi olacağını, ancak on sekiz yaşında trajik bir şekilde öldüğünü hatırlatıyor.

Plakette yazmayan ama yazsa iyi olacak olan şey, Timothy Jackson'ın ölüm sebebinin babam olduğudur. Evet, babam tüm kasabanın olimpiyat hayallerini yıkan yıldız kişidir. Her yıl Timothy'nin

Doğum gününde, haberler kimsenin onu unutmadığından emin olmak için özel bir yayın yapıyor. Timothy öleli üç yıl oldu ve inanın bana, kimse onu unutmaya yakın değil. Özellikle de Brian Jackson'ın 400 metre yarışına katılacağı şu günlerde. Evet, tam olarak aynı yarış. Brian, ağabeyinin asla ulaşamadığı hayalini gerçekleştirmeye çalışıyor - yerel medya bu hikâyeye doyamıyor, okulumun koridorları bu hikâyeye doyamıyor.

Ayaklarımı plaketi geçmeye zorluyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yaparak spor salonuna giriyorum. Güneş cilalı ahşap sahada parıldarken, sınıf arkadaşlarımın artık burada olmadığında tüm nefret, öfke ve korkularıyla ne yapacaklarını merak ediyorum.

Beni artık burada tutmamaları için sabırsızlanıyorum.

13 MART ÇARŞAMBA

25 gün kaldı

Okuldan eve geldiğimde annemi mutfak masasında otururken görüyorum. Mutfagımız dar ve küçük, kollarımı açsam avuç içlerimle nane rengi yan duvarların her birine dokunabilirim. Annem faturaları karıştırıyor, boynu dikkatle bükülmüş, ama kapının sesini duyunca dönüp bana bakıyor. Ve işte oradaydım. Son üç yıldır beni karşıladığı aynı yüz ifadesi. Yüzünü buruşturmakla kaşlarını çatmak arasında bir şey.

Üç yıl öncesine kadar haftaları babamla, hafta sonlarını da annemle geçiriyordum. Ancak babam hapse girdikten sonra, annemin onunla ve Steve'le yaşamama izin vermekten başka çaresi kalmadı.

Babamın suçundan önce, annem bana sevgi ve özlem karışımı bir duyguyla bakardı, sanki ben onun geçmiş yaşamının bir aynası, acı tatlı bir anısıymışım gibi. Koyu badem gözleri buğulanır, başını öne eğer ve düz açık kahverengi saçları ince omuzlarının üzerine düşerdi ve ellerimi sıkıca kavrardı, sanki beni yeterince sıkarsa onu zamanda geriye götürecekmışim gibi. Sanki ben onun kalıcı çürüğüydüm. Acı veren bir yara değil ama melankolik anılardan oluşan hassas bir yara.

Buna aldırmadım. Onun geçmiş yaşamına, Türkiye'yle, babamla ve gençliğiyle olan bağlantısına aracı olmaktan gizliden gizliye zevk alıyordum.

Üç yıl önce her şey değişti. Her şey değişti. Şimdi onunla, Steve, Georgia ve Mike'la birlikte yaşıyorum. O asla söylemez ama ben onların mutlu yuvasında bir davetsiz misafirim. Bir istila. Bir çürükten, iltihaplanmış açık bir yaraya dönüştüm. Evrim her zaman olumlu bir şey değildir.

"Eve erken gelmişsin," diyor sonunda. Her geçen gün aksanı daha az Türkçe ve daha fazla güneyli oluyor. Aslında "güneyli" kelimesi yanlış olur. Kentucky'deki insanların güneyli aksanı yoktur.

aksanları var. Bluegrass aksanları var. Aksanları güney aksanından daha az çekici. *Rüzgar Gibi Geçti*'den çok Albay Sanders'ı düşünün. Bir aksan geliştirmemek için çok çalıştım. Ama şimdi merak ediyorum -eğer asla on yedi yaşına girmeyeceksem- normal konuşma konusunda uzmanlaşmanın ne anlamı vardı ki?

"Bugün çalışmak zorunda değilim." Müşterileri "rahatsız" edeceğim için içeri girmememin söylendiğinden bahsetmiyorum. Bay Palmer üstü kapalı sözlerin kralıdır. Annemin babamla olanlardan "o talihsiz olay" diye bahsettiğini düşünürsek, annemle muhtemelen çok iyi anlaşılırdı. Ya da eskiden öyle derdi. Son zamanlarda hiç olmamış gibi davranıyor. Sanki bir şey hakkında konuşmamak onu yok edecekmiş gibi. Flaş haber: Yok olmuyor.

Georgia mutfağa doğru yürüyor. Elindeki ponponları çizik ahşap masanın üzerine bırakıyor. Bal rengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya taranmış. "Bu akşam maçta olacaksın, değil mi?"

Anneme soruyor, bana değil. Ben görünmezim.

Georgia benim üvey kardeşim. Annemiz aynı, ama bize bakarak bunu asla anlayamazsınız.

"Başarmak için elimden geleni yapacağım," diyor annem. Tercümesi: Annem maça gelmeden cehennem donacak. Georgia daha birinci sınıf öğrencisi ama okulun amigo takımında. Görünüşe göre, bu büyük bir olay. Gerçi bana öyle geliyor ki JV ve as takımın yetenek seviyesine göre belirlendiği diğer sporların aksine, amigolukta JV ve as takım kupa boyutuna göre belirleniyor.

"Bu play-off'lar," diye hatırlatıyor Georgia ona. Ses tonu sakın, kontrolü elinde tutmaya, istediğini elde etmeye alışmış birinin ses tonu. Georgia bu konuda iyi. Her zaman entrikacı olmuştur. Babamla her şey ters gittiğinde onun da üzerine biraz yük bindi ama o bir şekilde bunu kendi lehine kullanmayı başardı.

Bir gün, babam resmi olarak mahkum edilip hapse atıldıktan birkaç ay sonra, Georgia'yı koridorda bir çocukla konuşurken gördüğümü hatırlıyorum. Onları gözetleyebilmek için köşeye saklandım. Yardımına ihtiyacı olursa müdahale etmeye hazırdım ama Georgia'nın benim yardımına hiç ihtiyacı olmadı. "Evet," diye yanıtladı Georgia çocuğun sorusunu, ki ben duymak için çok geç kalmıştım.

Ona hediye ettiğim deniz kabuğu kolyeyi endişeyle parmaklıyordu. iki yıl önceki doğum günü. "Aysel benim kız kardeşim ama o benim babam değil."

"Peki onunla hiç tanıştın mı?" diye sordu Georgia, sesi hevesliydi. Kafasının arkasına, açık mısır rengi saç tutamlarına baktım ve muhtemelen Todd Robertson olduğunu tahmin ettim, herkesin o yazın popüler vampir aşk filmindeki başrol oyuncusuna benzettiğini düşündüğü, benim sınıfımdan bir çocuk. Georgia o sırada altıncı sınıftaydı ama Todd'a bakarken gözlerinin parıldamasından onun kim olduğunu çok iyi bildiğini tahmin ettim.

Georgia'nın soruyu düşünürken burnunu kırıştırmasını izledim. "Evet, birkaç kez."

"Yaptın mı?" Todd bastırdı, Georgia'nın içeriden bir haber alacağını umduğu belliydi.

"Evet," dedi. "Aslında aileden biriydi." Todd ona doğru eğildi Onu.

"İstersen sana çılgın hikayeler anlatabilirim," diye ekledi. çapkın bir söz.

Aile "sırlarımızı" popüleriteyle takas etmek istemesine çok kızdığımı hatırlıyorum ama sonunda bunu unutmayı öğrendim. Georgia Georgia'dır, ne bekleyeceğimi biliyorum. Her neyse, hayatta kaldığı için birini suçlayamazsın.

Aynı şey eski arkadaşlarım için de söylenebilir, çok fazla arkadaşım olduğundan değil. Sahip oldukları çoğu, babamın işlediği suçun haberi okul koridorlarında dolaşmaya başladığında olabildiğince hızlı bir şekilde dağıldılar, ancak bazıları gerçekten kalmaya çalıştı. Özellikle de eski en iyi arkadaşım Anna Stevens. Her şey olduğunda Anna beni teselli etmek için elinden geleni yaptı ama ben onu kendimden uzaklaştırdım. Bunu yapmasa bile benden uzaklaşmasının onun için en iyisi olacağını biliyordum. Sonunda ona bir iyilik yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Georgia mutfak masasının etrafından dolanır ve oturur. "Bence bu gece kazanmak için gerçekten iyi bir şansımız var. Tarihi bir maç olabilir. Gelmelisin anne!"

Konuşmada uzun bir duraklama olur. Annem derin bir nefes alıyor ve sonra "Neden benimle gelmiyorsun?" diyor.

bakıyorum, küçük üvey kardeşim Mike'ın içeri girmiş eminim, ama Mike'ın varlığını belli etmemesi hiç hoş değil. Annem defalarca durmasını söylemesine rağmen içeride sürekli basketbol topunu zıplatıyor. Yine de buna aldırmıyorum.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Büyük bir ciddiyetle soruyorum.

Georgia bir şey söylemiyor ama yüzünün bozuk süt içmiş gibi buruştuğunu görebiliyorum. Annemin önünde bana asla hakaret etmezdi ama gelmemi istemediğini göstermek için elinden geleni yapıyor. Ne diyebilirim ki? Utanç bölümünde altın yıldız derecem var.

"Evet, seninle konuşuyorum," diyor annem ve ben hafif bir titreme seziyorum. Bazen kendi annemin bile benden korktuğuna ikna oluyorum.

"Davet için teşekkürler ama bir sürü ödevim var." Dolaba doğru yürüyorum ve bir çikolatalı granola bar alıyorum. Garip, biliyorum. Ama bazen çok aç oluyorum. Sanki içimdeki boşluğu doldurmak için yiyebildiğim kadar çok yemek istiyorum. Diğer günler, bir parça tost bile zar zor yiyebiliyorum.

Ama bugün iştahım olsa bile, granola barı daha çok gösteriş için alıyorum. Anneme benim hakkımda endişelenmesi için daha fazla sebep vermek istemiyorum. Biliyorum, çok da sinsice olmayan işaretler için beni inceliyor, şüpheli zihinsel durumuma dair herhangi bir ipucu arıyor. Her şeyi ondan saklamak için elimden geleni yapıyorum. Ben öldüğümde, yapabileceği bir şey olduğunu düşünerek kendini suçlu hissetmesini istemiyorum.

"Bu gece iyi şanslar." Georgia'ya sahte bir el sallıyorum ve sonra merdivenlerden odama çıkıyorum. Yani, bizim odamıza. Ama o maçta olacağından, bu gece benim odam. Odamıza vardığımda yatağıma giriyorum. Kömür grisi yorgani başımın üzerine çekiyorum ve okyanusun ortasındaymışım gibi davranıyorum, dalgalar üzerime çarpıyor, ciğerlerim suyla doluyor, tüm dünya kararıyor. Potansiyel enerjimin kinetik enerjiye dönüşerek hiçliğe dönüştüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Mozart'ın requiem'ini mırıldanırken, tüm ışıklar söndüğünde ve her şey sonsuza dek sessiz kaldığında nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Acı verici olup olmayacağını, o son anlarda korkup korkmayacağımı bilmiyorum, ama tek umabildiğim hızlı bir şekilde bitmesi. Huzurlu olmasını. Kalıcı olmasını.

7 Nisan, kendi kendime düşünüyorum. yakında.

Bazen, beni klasik müzikle ilk tanıştıran babam olmasına rağmen, hala kendimi klasik müzikle rahatlamış hissetmemin kendi deliliğimin bir işareti olduğuna ikna oluyorum. O çok severdi. Bach, Mozart, aklınıza ne gelirse. Hantal kasetler Amerika'ya gelirken yanında getirdiği birkaç şeyden biriydi. Ben küçükken, marketinde tezgâhın üzerinde duran eski müzik kutusuna bir kaset yerleştirir ve bana çocukluğuna dair bir hikâye anlatırdı; kaymaktaşıdan yapılmış pürüzsüz bir tahta üzerinde babasıyla satranç oynar ya da amcasının işlettiği ayakkabı dükkânında insanların ayaklarını ölçerdi.

O konuşurken ben mağazanın etrafında dans ederdim, notalar tempo ile yükselip alçalırken beceriksizce hareket ederdim.

Sonra bir gün beni oturmaya zorladı. "Gerçekten dinle Aysel," diye ısrar etti, kara gözleri geniş ve odaklanmıştı. "Bütün cevaplar bu müziğin içinde. Onları duyuyor musun?"

Ben de dinledim ve dinledim. Her notayı ezberlemek için kulaklarımı zorladım. Cevapları hiç duymadım ama duymuş gibi başımı salladım. Babamın sinirlenip müziği kapatmasını ya da bazen yaptığı gibi kendini saatlerce yatak odasına kilitlemesini istemiyordum. Babamla her zaman buzlu kaldırımında yürür gibi hafif adımlarla yürümek zorundaydınız; süzülürken çok eğleneliydi ama kaymak çok kolaydı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bu anıyı zihnimden uzaklaştırıyorum. Yatakta dönüp duruyorum, Mozart'ın requiem'ini tekrar tekrar mırıldanıyorum ve notalarda sadece bir cevap bulabiliyorum: 7 Nisan.

Eski çerçeve evimizin duvarları ince ve annemle Georgia'nın mutfaktaki tıkırtılarını duyabiliyorum. Onları kucaklaşırken hayal ediyorum. Georgia kollarını annemin ince beline doluyor ve annem parmaklarını Georgia'nın parlak at kuyruğunda gezdiriyor. İkisi, anneler ve kızlarının yapması gerektiği gibi birbirlerine uyuyor, kenetleniyorlar. Benim hiç sahip olmadığım bir şekilde. Kenarlarım her zaman çok keskin, oluklarım çok derin olmuştur.

Mezar taşıma böyle yazmalılar: Aysel Leyla Seran, Hiç Sığmayan Kız.

Ve hiçbir zaman uymadığım için, ne babam kaybetmeden önce ne de kaybettikten sonra, annemin hayatı bensiz çok daha iyi olacak. Ben öldüğümde, köşeli burnumu ya da kıvrık siyah saçlarımı her gördüğünde babamı hatırlamak zorunda kalmayacak. Ya da yuvarlak yanaklarımı ve gamzelerimi. Onu en çok etkileyen şeyin gamzelerim olduğunu biliyorum. Neyse ki sadece gülümsediğimde fark ediliyorlar ve son zamanlarda bunu pek yaptığım söylenemez.

Bensiz, annem geceleri uyanık kalıp, suçlu geninin, katil geninin bana geçtiğinden ve her an okulu havaya uçuracağımdan ya da bunun gibi korkunç bir şeyden endişelenmek zorunda kalmayacak. Tüm bunları tekrar yaşayamayacağını biliyorum - polis, medya, dedikodular. Bunu düşünmek istemediğini biliyorum ama derinlerde bir yerde korkusu ve şüphesiyle mücadele ettiğini görebiliyorum. Yan bakışları ve temkinli soruları benim ne kadar akıl hastası olduğumu anlamaya çalışıyor.

Babamdan farklı olduğumu kesin olarak bildiğimi söylemek istiyorum. Kalbimin farklı bir ritimde attığını, kanımın farklı bir hızda aktığını. Ama emin değilim. Belki de üzüntü delilikten hemen önce geliyordur. Belki de o ve ben aynı potansiyel enerjiyi paylaşıyoruz.

Tek bildiğim, burada kalıp babam gibi bir canavara dönüşüp dönüşmeyeceğimi öğrenmeyeceğim. Bunu anneme yapamam.

Bunu dünyaya yapamam.

13 MART ÇARŞAMBA

25 gün kaldı

Georgia'nın basketbol maçında tezahürat yapmasının tek iyi yanı evin bana kalması, yani bilgisayarı kullanabiliyorum. Normalde bilgisayarı hiç kullanamam. Ya da en azından istenmeyen bir gözetim olmadan kullanamam. Evimizde sadece bir bilgisayar var ve o da Buz Devri'nden kalma. Üç bacaklı bir köpekten daha yavaş çalışıyor ve klavyesi Mike'ın üzerine döktüğü meyve kokteylleri yüzünden yapış yapış.

Annem Steve'in hayallerindeki adam olduğunu düşünse de -zengin, başarılı, dürüst bir işadamı- gerçekte Steve Sparkle diş macunu fabrikasında çalışmaktadır. İkinci sınıf diş macunu ve gargara üreticisi Sparkle, Langston'ın ekonomisini ayakta tutmaktadır. Elbette, Steve'in işi dürüst bir geçim kaynağı ve şu ana kadar kendini hapisten uzak tutmayı başardı, ki bu babam için söyleyebileceğinizden çok daha fazlası. Ama bu Steve'in hepimize kendi dizüstü bilgisayarlarımızı alabileceği anlamına gelmiyor, bu yüzden bu külüstürle sıkışıp kaldık.

Ama bu gece, külüstür tamamen benim.

Smooth Passages'a giriyorum. Ana sayfanın yüklenmesi bile yaklaşık on dakika sürüyor; Steve de yüksek hızlı internet erişimi için para ödemeye inanmıyor. Sonunda giriş yaptığımda FrozenRobot'tan bir mesaj aldığımı görüyorum:

Eğer bu konuda gerçekten ciddiysen, buluşmak için bir zaman ve yer ayarlamalıyız. Ama ciddi olmalısın. Kaytaran birini istemiyorum.

-Roman

FrozenRobot ekran adına sahip birinin beni suçladığına inanamıyorum. Görünüşe göre gerçek adı Roman. Nasıl emin değilim

FrozenRobot'tan çok daha iyi. *Julius Caesar* şakası yapma isteğime direniyorum.

Shakespeare alayları olmadan ona cevap yazıyorum: *Bir kalp krizi kadar ciddiym. Hayır, ama cidden, ben korkak değilim. Dediğim gibi, Langston'lıyım. Nerede buluşalım?*

Web sitesinde biraz daha takıldım. Kurullara göre, İntihar Ortakları ElmoRains ve TBaker14155 daldı. SovietSummer231'in bu bilgiyi nasıl edindiğini bilmiyorum ama umarım FrozenRobot ve ben de aynı başarıyı elde ederiz. Titriyorum ve boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. Tanrım, tüm bu olanlar çok çarpık. Oturma odasının tavanına bakıyorum. Acaba kendimi asmaya cesaretim var mı? Cesaretimi toplayabilseydim, bu Smooth Passages işiyle uğraşmama gerek kalmazdı.

Külüstür kapı ziline benzer bir ses çıkarıyor. Omuzlarım öne doğru sarsılıyor ve FrozenRobot'un bana cevap verdiğini görüyorum. Görünüşe göre o da hiçbir play-off maçına çıkmamış. Mesajı açıyorum:

Yarın akşam 5:30'a ne dersin? Route 36'daki kök birası standında buluşabiliriz. Nerede olduğunu biliyor musun? Sana oldukça yakın olmalı. Kim olduğumu anlaman için kırmızı şapka takacağım.

-Roman

FrozenRobot nam-ı diğer Roman'ın böyle halka açık bir yerde buluşmak istemesi biraz tuhafıma gitti. Sanırım bu onun bir seri katil ya da tecavüzcü olmadığı anlamına geliyor. Yine de seri katil olsaydı o kadar da kötü olmazdı. En azından bu işi çabucak hallederdim. Tabii işkence yapan tiplerden biri değilse. Bu hiç iyi olmaz. Uzun bir ölüm istemiyorum; anında bir ölüm istiyorum. Ben böyle bir korkağım.

Ona yarın 5:30'da kök birası standına gitmemin sorun olmayacağını söyledim. Yarın işten 5:00'te çıkacağım, o yüzden anneme yalan söyleyip geç saate kadar çalışacağımı söyleyeceğim. Kolay olur. FrozenRobot'un mekan seçimini pek beğenmedim ama her şeye zorluk çıkararak başlamak da istemiyorum. Kök birası standı kız kardeşim gibi çocuklar arasında popülerdir. Futbol ve basketbol maçlarından sonra çok kalabalık oluyor. Amigolar dondurma şamandıralarını paylaşıyor ve basketbolcular acılı peynir kızartmalarını atıştırıyor. Kusmak.

Benim sahnem olmadığını söylemeye gerek yok. Hiçbir yer benim sahnem değil.

Bilgisayarı kapattım ve yukarı çıktım. Sırt çantamdan fizik kitabımı çıkardım. Garip ama ölüme yaklaştıkça daha çok öğrenmek istiyorum. Sanırım tam bir aptal olarak ölmek istemiyorum. Defterimi açıyorum ve Bay Scott'ın verdiği bölümün sonundaki problemleri karalıyorum.

Enerjinin korunumu ünitemize başlıyoruz. Bay Scott'a göre enerji yaratılamaz ya da yok edilemez, sadece aktarılabilir. Potansiyel enerji kinetik enerjiye ve sonra tekrar potansiyel enerjiye dönüşebilir, ancak enerji asla yok olamaz. Bu bana pek mantıklı gelmedi. İlk alıştırmaya problemini tekrar okudum: "Bir gökyüzü dalgıcının kütlesi 65 kg'dır ve yerden 600 metre yükseklikteki bir uçakta durmaktadır. Dalgıcın uçaktan atlamadan önceki potansiyel enerjisi nedir?"

Kalemim elimde titriyor ve silgiyi çiğneme isteğimle savaşıyorum. Sorun şu ki, beni rahatsız eden örnek problem değil. Hangi formülü kullanmam gerektiğini biliyorum ve kullanışlı hesap makinem matematiği benim için yapabiliyor.

Ama sorun şu ki, eğer yok edilemiyorsa, biz gittiğimizde tüm bu enerjiye ne olacağını anlayamıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kendi alıştırmaya problemimi yazıyorum: *Aysel Seran, 16 yaşında, 7,5 feet yükseklikte tavandan sarkıyor. Ağırlığı 115 pound. Ne kadar potansiyel enerjisi var? Öldüğünde tüm bu enerjiye ne olur? Neye dönüşür?*

Ölü bir beden hala potansiyel enerjiye sahip midir yoksa başka bir şeye mi aktarılır? Potansiyel enerji buharlaşarak hiçliğe dönüşebilir mi?

Cevabını bilmediğim soru bu. Beni rahatsız eden soru bu.

14 MART PERŞEMBE

24 gün kaldı

Kendi arabam yok ama işe gidip gelirken kullanmama izin verilen bir arabam var. Eski Ford Taurus bayat fast food gibi kokuyor ve koltukları yırtık ama motoru hala tıkır tıkır çalışıyor, yani benim için yeterli. Steve bunu birkaç yıl önce bir satın aldı. On altı yaşına geldiğinde Georgia'nın arabası olacak. İyi haber şu ki onunla paylaşmak zorunda kalmayacağım.

TMC'nin çıktıktan sonra sola döndüm ve Route 36. Yol engebeli, çukurlarla dolu. Buradaki hiç kimse tamir için vergi ödemek istemiyor. Bu biraz üzücü çünkü nehre sınırı olduğu için gerçekten manzaralı bir yol olabilirdi. Ohio Nehri övünülecek bir şey değil. Çamurlu, kirli ve berbat bir geçmiş var ama bir nehir ne kadar iğrenç görünürse görünsün, hareket ettiği için onda her zaman büyümlü bir şeyler vardır. Nehirler asla sıkışmaz.

Babamla her şey ilk olduğunda, Ohio'da yüzdüğümü hayal ederdim. Bir sal inşa edip Ohio'nun Mississippi ile birleştiği yere kadar amaçsızca sürüklendiğimi ve orada iyi bir ailenin beni yanına alacağını hayal ederdim. Onları, genç bir kıza sahip oldukları için çok mutlu olacak çocuksuz bir çift olarak hayal ederdim. Babamın kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmeyeceklerdi. Beni seveceklerdi; kötü hislerimi yok edeceklerdi.

O salı hiç inşa etmedim. Ve artık kimsenin kötü hislerimi yok edemeyeceğini biliyorum.

Route 36'da ilerlerken, bu yolun Langston'ı Willis'e nasıl bağladığını düşünüyorum. Beni FrozenRobot'a bağlıyor, her kimse artık. Langston'ın Willis'e ne zaman dönüştüğünü söylemek imkânsızdır; onları ayıran tek şey, bir tarafı çamurlu nehir, diğer tarafı yengeç otlarıyla çevrili bu aşınmış yoldur. Langston da Willis de sıradan insanlar.

Eski köhne evler, çürüyen ahşap banklar ve paslanmış İç Savaş anıtlarıyla dolu küçük kasabalar. Her ikisinde de bir benzin istasyonu var ve geçen yıl Langston'a Wal-Mart'ın açılması büyük bir olaydı. Ve her ikisi de kendilerini büyüleyici olarak tanıtıyor, yolcuları durup Main Street'teki eski lokantada bir soda içmeye ya da adliye binasının önündeki büyük bronz çeşmenin yanında fotoğraf çektirmeye ikna etmeye çalışıyor. Ancak hiç kimse Langston ya da Willis'e bilerek gelmez. Onlar ziyaret edilen değil, geçilen yerlerdir.

Kök birası standı görüldüğünde, oldukça kalabalık görüldüğünü fark ediyorum. Langston Lisesi'nin bu akşam maçı yoktu ama belki Willis'in vardır. Arabamı çakıllı alana park edip birkaç dakika ön koltukta oturuyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve çizgili gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor; bu hissin daha çok ilk buluşma heyecanına özgü olduğunu düşünürdüm. Aslında hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştım, tabii beşinci sınıfta alışveriş merkezindeki randevumda sözde sevgilimin çok fazla Cheetos yediğini ve portakal tozlarını yepyeni gömleğime sürdüğünü saymazsanız.

Ama gergin olmamalıyım. Bu çocuk belli ki eziğin teki, tıpkı benim gibi. İkimizin de birbirimize ihtiyacı var. Aynada kendime hızlıca bir göz atıyorum ve sonra nasıl görüldüğümü umursadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. FrozenRobot'un kız arkadaşı olmak için seçmelere katılmıyorum ki.

Camıma vurulunca irkildim. Koltuğumda öne doğru zıplıyorum, göğsüm direksiyona baskı yapıyor. Benim yaşlarımda bir çocuğun bana baktığını görüyorum. Kırmızı bir şapka takıyordu. Eğiliyor ve cama tekrar vuruyor.

Aşağı
yuvarlıyorum.
"ALS0109?"

Bu benim Smooth Passages'daki ekran adım. Bir şey söylemeliyim ama ağzım pamuk doluymuş gibi hissediyorum. Boş boş ona bakıyorum.

Boğazını temizliyor ve gözlerini aşağıya dikeyiyor. "Ah, pardon. Sanırım yanlış kişiyi yakaladım."

"Hayır," diye başarıyorum. "Ben Aysel."

Kaşlarını birbirine vurarak alınının ortasında kırıksık bir yıldız oluşturuyor. Kırmızı şapkasını çıkarır ve yanında tutar.

"ALS0109," diye açıklıyorum.

Dudakları yarım ay şeklinde bir gülümsemeye dönüşüyor. Üç yıldır gülümsediğimi sanmıyorum. FrozenRobot hayatındaki seçimleri tekrar düşünmeli. Belki de sandığı kadar depresif değildir.

"Şimdiden , değil mi?" diye soruyor arabamın içine bakarak. Yerdeki atılmış fast-food poşetlerini fark edip etmediğini merak ediyorum.

Size bu izlenimi veren nedir? Düşünüyorum ve direksiyonu kavriyorum. Yarı yarıya gaza basıp gitmek istiyorum. Buna hazır değildim. Bu çocuk hiç de beklediğim gibi değil. Değil. Hiç. Hiç. Hayatında hiç güneş görmemiş gibi görünen cılız, sivilceli bir çocuk değil. Hayır. FrozenRobot o kadar da donmuş görünmüyor. Uzun boylu, basketbolcu boyunda, kestane rengi saçları ve derin ela gözleri var. Zayıf, ama garip, pısrık bir şekilde değil. Sanırım ona sırık gibi diyebiliriz. Hatta şapşal bir sırık, belki. Ama yine de. Kesinlikle hayal ettiğim gibi biri değil.

"Hey," diyor. "Sana pul istemediğimi söylemiştim." Başını sallıyor. "Bunun olacağını biliyordum. Özellikle de senin bir kız olduğunu öğrendiğimde."

Anahtarı kontaktan çıkardım ve kapıyı açtım, neredeyse ona çarpıyordum. Oops. "Bu da ne demek şimdi?"

"İstatistikleri bilmek zorundasınız. Mesela erkekler bunu gerçekten yapar, kızlar ise sadece konuşur."

Ona ters ters baktım. "Bu cinsiyetçi bir saçmalık. Madem bu kadar sert birisin, neden Smooth Passages'da bir hesap açtın ki? Neden bir ortak istiyorsun ki?"

Geri çekiliyor. "Whoa, ben..." Sözüünü kesiyor ve az önce söylediklerimi düşünüyormuş gibi yüz hatlarını birbirine yapııştırıyor. "Ben cinsiyetçi değilim." Beyaz spor ayakkabılarına bakıyor. "Ve kesinlikle sert biri değilim."

"Sesin kesinlikle geliyordu."

"Sert bir eşek mi?" Bana bakıyor ve sırtıyor. Ela gözleri olması gerekenden daha parlak. Bu tamamen yanlış.

"Hayır, cinsiyetçi." Gülümsemesine karşılık vermedim.

"Bak," diyor yavaşça; sesi alçak ve yumuşak. "Kız olmanla bir sorunum yok. Gerçekten. Kızlarla aram iyi."

"Kızlarla aran iyi mi?" Mümkün olan en soğukkanlı şekilde tekrarlıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anladığımı sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve kasketini elinde ters çeviriyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Baştan başlayabilir miyiz?"

"Hayır," dedim çabucak. "başlayamayız."

Kaşları çatılıyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. Duruşu her zaman hafifçe kamburdu, ama şimdi daha da içine gömülmeye başladı.

Bir süre daha kıvrınmasını izledikten sonra, "Ama neden bir ortağa ihtiyaç duyduğuna dair iyi bir açıklaman varsa seni dinlemeye hazırım" diyorum. İç geçiriyor ve şapkasını tekrar takıyor. Faturayı kavırıyor ve her iki tarafını aşağı doğru katlayarak yüzüne bir gölge düşürüyor. "Evet, her şeyi açıklayacağım.

Belki bir masa ve yemek yerken bu konuyu konuşuruz diye düşünmüştüm."

Duraklıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre bana bakıyor. "Tabii çoktan benim tam bir pislik olduğuma karar verdin ve kaçmaya hazırsın."

Bunu bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Kaçmaya hazır değilim, en azından henüz değil. Ayrıca, biraz peynirli patates kızartması almadan gitmeyeceğim." Ondan uzaklaşıp kök birası standına doğru yürüyorum. O da bana yetişmek için koşuyor. Sipariş verilen tezgâha doğru sessizce ilerliyoruz.

Resmi adının Tony's olduğunu düşündüğüm ama buradaki herkesin sadece kök birası standı olarak adlandırdığı kök birası standı bir karavanda işletiliyor. Tezgâhta sipariş veriyorsunuz ve yemek içeride hazırlanıyor, sonra da oturmak istediğiniz yere getiriyorlar. Altında birkaç piknik masası bulunan karnaval tarzı bir çadır var, ancak gerçekten yoğun gecelerde oturacak yer bulmak neredeyse imkansız.

İlk ben sipariş verdim. Peynirli patates kızartması ve çilekli milkshake alıyorum. Plastik 7 numaramı alıyorum ve arkadaki piknik masasında bir koltuk buluyorum. FrozenRobot'un siparişini izliyorum. Buradaki diğer insanlardan bazılarını tanıyor gibi görünüyor. Onlara başıyla selam veriyor ve merhaba diyor. Garip. Eğer FrozenRobot'un bu kadar çok arkadaşı varsa, neden kendini öldürmek istiyor?

Muhtemelen ondan Roman olarak bahsetmeye başlamalıyım ama bu çok kişisel geliyor. Onu ekran adıyla düşünmek benim için daha kolay. Ayrıca, kendini öldürmek isteyecek birine benzemiyor - belli ki hala görünüşüyle ilgileniyor. Saçları yeni kesilmiş gibi görünüyor ve evet, rahat giyinmiş, kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı, ama bunlar modağa uygun bir tür spor kıyafeti. Temel olarak Roman, Georgia'yla çıkacak ya da Mezuniyet Geçit Töreni'ndeki bir şamandıradan el sallayacak birine benziyor. Kendini on sekiz tekerlekli bir aracın önüne atmayı hayal eden birine değil.

Ağzımın arkasında mide bulandırıcı bir his oluşuyor ve tüm bunların kız kardeşim tarafından düzenlenmiş iğrenç bir şaka olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünceyi aklımdan silip atıyorum. Georgia ne yaptığımıla böyle bir şeyi organize etmek için enerji harcayacak kadar ilgilenmiyor. En azından ben öyle düşünmüyorum.

FrozenRobot bana doğru yürümeye başladı ama diğer iki adam onu durdurdu. İkisi de uzun boylu ama onun kadar uzun değiller. Sırtını sıvazlıyorlar ve o da söylediklerine katılıyormuş gibi başını sallıyor.

Onu izliyorum ve onun gibi olsaydım kendimi öldürmek isteyip istemeyeceğimi merak ediyorum. Arkadaşları olan, varlığı insanları mutlu eden biri. Ama içten içe, bunların hiçbirinin, en azından benim için, bunlarla ilgili olmadığını biliyorum.

Eskiden kendimle pazarlık ettiğim bir oyun oynardım: *Belki babam hakkındaki fısıltılar kesilirse, belki annem sana tekrar normal bir kız çocuğu gibi bakmaya başlarsa, belki babam gibi olmayacağını garanti edebilirsen.* Ama bu sonuncusu tüm anlaşılmayı mahvediyor.

Bunu garanti etmenin bir yolu yok, özellikle de bende bir sorun olduğundan emin olduğumda. Bozuk bir şeyler. İnsanların asla anlamadığı şey, depresyonun dışarıyla ilgili olmadığı; içeriyle ilgili olduğu. İçimde bir şeyler yanlış. Elbette hayatımda beni yalnız hissettiren şeyler var ama hiçbir şey beni kafamın içindeki kendi sesimden daha yalnız ve korkmuş hissettiremez. Bana sonumun babam gibi olma ihtimalinin yüksek olduğunu hatırlatan ses.

Bahse girerim midemi kesseniz, depresyonun siyah sümüşü dışarı kayar. Rehber öğretmenler her zaman "Sadece olumlu düşünün" demeyi severler, ancak içinizde toplayabileceğiniz her bir mutluluk zerresini boğan bu şey varken bu imkansızdır. Vücudum etkili bir mutluluk düşüncesi öldürme makinesi.

En kötü günlerimde, babamın içinde de aynı kara sümüksü böceğin olup olmadığını merak ederdim. Yaptığı korkunç şeyleri bu yüzden mi yaptı diye. Belki de intihar ve cinayet arasında ince bir çizgi vardır. Bu tür düşünceler beni dehşete düşürüyor. Bu tür düşünceler bana 7 Nisan'a kadar bekleyemeyeceğimi düşündürüyor. Sümüksüböcekten kurtulmalıyım; kendimden kurtulmalıyım.

"Hey," diyor FrozenRobot, plastik 8 numarasını benim plastik 7 numaramın yanına koyarak. Seksen yedi. Keşke bunun bir anlamı olsaydı. Son zamanlarda her şeyde bir anlam bulmaya çalışıyorum. Sanki evrenin bana başıyla onay vermesini, *"Evet, artık çıkabilirsin"* demesini bekliyorum. *Yoluna git.*

Rakamları dik duracak şekilde ayarlıyor. Belki onlarda da bir anlam arıyordur. Ya da belki sadece OKB'dir.

"Burada popülersin," diyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Eskiden öyleydin."

"Görünüşe göre hâlâ ."

Garson kız patateslerimi ve milkshake'imi getirdi. FrozenRobot'a gülümsüyor ve yemin ederim kirpiklerini bile hafifçe kırıştırıyor.

Kız uzaklaştıktan sonra, onun kızardığını fark ettim. "Gördün mü?

Popüler." "Ben değil." Ketçabı bana uzattı. "Eskiden olduğum biri."

Peynirli patates kızartmasının bir kısmını peçeteye döküyorum ve bir tanesini ağzıma atıyorum. Muhtemelen o yemeğini almadan yemek kabalık olur ama FrozenRobot'un İntihar Ortağı'nı görgü kurallarına göre seçtiğini sanmıyorum.

Çok geçmeden garson kız yemeğiyle geri geldi. Cheeseburger, patates kızartması, çikolatalı milkshake ve yanında jalapeños sipariş etmiştir. Garson kız uzaklaşmadan önce ona çapkınca bir gülümseme daha atar ve adamın yanakları yeniden kızarır.

Milkshake'imden bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Çilek tahmin ettiğimden daha ekşi ama milkshake boğazımda güzel ve serin bir his bırakıyor.

"Yapma," diyor garson gittikten sonra bana bakarak. "Bir şey söylemeyecektim."

"Beklediğin gibi biri değilim. Değil miyim?" Ağzına bir kızartma atıyor. Zorlama bir hareket . Çok hızlı. Gerçekten yemek istemiyor. Bu talimi biliyorum.

Onun sorusuna cevap vermiyorum. Onun yerine kendi sorumu soruyorum. "Beklediğin gibi biri miyim?"

Birkaç saniye bana bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ama bu iyi bir şey."

"Otoparkta beni takip ettiğine göre en azından biraz beklediğin gibi biri olmalıyım."

Tüm yüz hatlarını bir araya getirerek acılı bir ifade takınıyor. Uzanıp birkaç jalapeño biberi alıyor ve doğrudan ağzına atıyor.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Jalapenoları çtırdatmaya devam ediyor. Biberler kavanozdan çıkmış gibi görünüyor ve suları parmaklarının üzerine damlıyor. Suyun bir kısmı sol elindeki bir çizğin içine girdiğinde hafifçe irkiliyor.

"Hadi. Anlat bana," . "Ben olduğumu nasıl anladın?"

Biberlerden başını kaldırıp, "Sizi kırmak istemem," diyor. "Ciddi misin?"

Niyet ettiğimden daha sert bir tonda söylüyorum. Yüksek sesle bir yudum alıyorum

hafifletmek için milkshake'imden bir yudum aldım. Onu istemiyorum.

kötü olduğumu düşünme. En azından şimdilik. Eğer çok kötü olduğumu düşünürse, benim yerime başka bir depresif ucubeyi seçebilir.

Biberlerden birinin çekirdeklerini çıkarıyor ve dilinin üzerine yerleştiriyor. Onları yutuyor ve boğazından aşağı kayarken, ağzının olması gerektiğini bilmeme rağmen bir ifade takınmıyor. Sonunda şöyle diyor: "Ölmek istiyormuş gibi görünüyorsun. Gerçekten perişan görünüyorsun."

O bana bakıyor, ben de ona, yüzüme yapışmış boş bir ifadeyle bakıyorum. Zavallı adam piknik masasının bankında kıvranıyor ve sonra beyaz spor ayakkabılarına bakıyor. Başını yere eğiyor, çenesini göğsüne bastırıyor ve ensesinin çilli olduğunu ve kızardığını görebiliyorum.

Söylediklerini algılamam bir saniye sürüyor ve sonra kahkahayı patlatıyorum. Gülmek boğazımı ağrıtıyor. Milkshake'imden bir yudum daha alıyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Berbatım, değil mi?"

Başımı salladım. "Dürüstsün. Bu hoşuma gitti. Ve şimdi biliyorsun ki ben korkak değilim."

Omuz silkiyor ve eşofmanının fermuarıyla oynuyor. "Bunu bilemem. Tek söylediğim, kesinlikle ölmek isteyen birine benziyorsun, ama tetiği çekebileceğine tam olarak ikna olmadım."

Kaşlarını çattım. "Ben de bu yüzden bu işe yazıldım. Biraz... cesaretlendirilmek istiyorum." Kapüşonuna bakıyorum. Üzerinde büyük, siyah blok harflerle UNIVERSITY OF KENTUCKY BASKETBALL yazıyor. "Takım çalışması. Moral desteği. Bunlar spor terimleri, değil mi?"

Gözleri sweatshirt'üne düşüyor. "Artık oynamıyorum."

"Sana bunu sormadım."

"Evet, biliyorum," diyor. "Ama sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Bu şekilde tek başına olmaktan daha kolay olacağını düşünüyorsun."

Ağırlığımı dirseklerime vererek ona doğru eğiliyor ve garson kızımızın özgüvenini yansıtıyorum. "Bu iş için uygun adam sen misin? Bu işi birlikte yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Bu kadar agresif olmak bana göre değil ama nedense FrozenRobot'u beni seçmesi için zorlama ihtiyacı hissediyorum. İddialı olmam gerekiyor. En son ne zaman iddialı olduğumu hatırlamıyorum.

Bankta kayar ve çizburgerini karıştırır. Domateslerini bir kenara atıyor. Hala gerçek bir ısırık aldığını görmedim. "Henüz emin değilim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Başlangıç olarak senin hakkında daha fazla şey." "Ne gibi?" Ben de diyorum ki.

"Aysel nasıl bir isim?" Doğru telaffuz ediyor. Etkilenmiş görünmemeye çalışıyorum.

"Türk."

"Ailen Türk mü?" diye soruyor.

Başımı salladım. Ona ailem hakkında başka bir şey söylemiyorum. Ona soyadımı vermekten de kaçınıyorum. Annem soyadımı yeni soyadıyla yasal olarak değiştirmeye çalışıyor: Underwood. Ancak bu değişiklik henüz gerçekleşmedi ve FrozenRobot'un beni Google'da arayıp babam hakkında bilgi edinmesi isteyeceğim son şey. FrozenRobot ne kadar berbat durumda olursa olsun, aile geçmişim hakkındaki gerçeği bilseydi intihar hayalini benimkine bağlamak isteyeceğinden şüpheliyim.

"Türkçe biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Babam bana dil konuşmayı hiç öğretmedi. Bazen cesaretimi toplayıp Türkiye hakkında sorular sorardım ve eğer keyfi yerindeyse bana akşamları arkadaşlarıyla futbol oynadığı eski mahallesinin dar sokaklarını anlatırdı. Ancak kötü bir gün geçirdiğinde (ve kötü günleri sonlara doğru daha da sıklaştı), sinirlenir ve bana soru sormayı bırakmamı söylerdi. Amerika'da doğduğum için şanslı olduğumu, çünkü bir iş bulmak için dünyanın öbür ucuna taşınmak zorunda kalmayacağımı söylerdi.

Annem ise köklerini silmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Annemle babam ben daha bir yaşındayken ayrıldılar ve Steve'le birlikte olduğundan beri annem kendi ülkesinde yetişmiş beyaz Amerikalı bir kızmış gibi davranmaya çalışıyor. Benden daha açık tenli, bu yüzden hafif aksanı olmasaydı, hiç sorun yaşamadan geçebilirdi. Ben annemden kesinlikle daha yabancı görünüyorum çünkü babamın koyu rengi bana miras kaldı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" FrozenRobot hamburgerini çiğnerken soruyor. Hamburgerden jalapeños kadar zevk alıyor gibi görünmüyor. Sanki hamburgeri çiğnemek için kendini zorluyor ve bunu yavaş yavaş, azar azar kemirerek yapıyor.

"Hayır," dedim. "Sadece etnik kökenime neden bu kadar takıldığını anlamıyorum.

Sizi sorgulamıyorum."

Bana gülümsüyor. Bu çocuğu anlamıyorum. "Sadece merak ediyorum çünkü Aysel'in havalı bir isim olduğunu düşünüyorum."

"İstersen alabilirsin." "Komik," diyor ama gülmüyor.

"Neden 7 Nisan?" Soru sorma sırası bende. "Olay o zaman oldu."

"Ne zaman oldu?"

"Ölmek istememin sebebi. Bir yıl önce, Nisan'ın yedisinde oldu." Çenesini sıkıyor ve benden uzağa bakıyor.

"Ve sanırım bana ne anlatmayacaksın?"

O cevap veremedi, az önceki iki adam gelip yanına . Biri bana "Nasıl gidiyor?" diye sorarken diğeri sırtını tokatlıyor.

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum Roman," diye alay ediyor arkadan tokatlayan. "Kelly ne düşünüyor?"

Kelly mi? Sakın bana FrozenRobot'un kız arkadaşı olduğunu söyleme. Ona en iyi bakışımı attım.

"Çocuklar, bu Aysel." Bakışıma yalvaran bir bakışla karşılık veriyor. Evren Tarihinin En İyi İnsanı sayılmam ama FrozenRobot'un yerini havaya uçuracak Yine de onu terlerken izlemek eğlenceli. Yüzümü nötr bir ifadeyle donmuş halde tutuyorum. FrozenRobot'u alt ediyorum. "Ve Aysel, bunlar Travis ve Lance." Roman'ın sesinde hafif bir titreme var ve burnunun etrafında küçük bir çil lekesi olduğunu fark ediyorum

Arkadaşları beri giderek daha da kızardı.

"Willis'e mi gidiyorsun?" Lance soruyor. Kumral kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Willis'e gitmiş olsaydı onu fark ederdik," diyor Travis sümüklü bir sesle.

Sesinin tonu milkshake'ime olan ilgimi kaybetmem için yeterli. Willis'e gitseydim, Travis'in benimle kesinlikle ilgilenmeyeceğini söylemeye gerek yok. Okuluma giden Travis ve Lance gibi çocuklar kesinlikle beni fark etmiyor. En azından iyi anlamda.

"Kızı korkutma," diyor Lance. Görünüşe göre Lance'in kadınlara karşı daha yumuşak bir dokunuşu var. Travis'ten çok, erkek grubuna ait dağınık saç kesimi, iri mavi gözleri ve geniş omuzlarıyla bir gönül avcısına benziyor.

Birkaç saniye garip bir sessizlik oldu.

Roman isteksizce, "Langston'a gidiyor," .

"Bekle, yani Langston'a gidiyorsan Brian Jackson'ı tanıyor olmalısın, değil mi?" Lance mavi gözlerini açarak soruyor. Ona bakarken nefesimi tutuyorum,

noktaları birleştirip birleştirmediğini anlamaya çalışıyorum.

"Birbirinizi böyle mi tanıyorsunuz? Brian'dan mı?" Travis, Roman'a doğru eğilip patates kızartmasının bir kısmını çalarken şöyle diyor.

Roman ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Hayır," dedi. "Geçen hafta tanıştık."

Yaptık mı? "Nerede?" Travis soruyor. Bana bir kez daha gizlice bakıyor. Bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyleyebilirim. Yutkunuyorum ve evrene küçük bir dilek gönderiyorum: *Lütfen bu konuda beni mahvetme. Lütfen kim olduğumu anlamalarına izin verme.*

"Eski oyun alanının aşağısında. Sahada," diyor Roman ve bu çocuğun bir profesyonel gibi yalan söyleyebildiği gerçeğini not ediyorum. Sözleri pürüzsüz ve güçlü.

Travis patlar ve kollarını havaya kaldırır. "Biliyordum, dostum! Hâlâ oynamak istiyorsun. Koç'un seni kesinlikle takıma geri alacağını söylemiştim. Dayak atmayı bırakmalısın-"

"Bunu burada konuşmasak olmaz mı?" Roman, sesinin aniden soğuduğunu söylüyor.

"Cidden dostum," diyor Lance, Roman'ın patates kızartmalarından da alırken. "Neden bu konuyu açtın ki?"

Travis'in yüzü kızardı. Onun gibi erkeklerin hiç rahatsız olduğunu bilmezdim ama sanırım bazı şeyler onun gibi tipleri bile kıvrandırabiliyor. Bugün erkek cinsiyeti hakkında çok şey öğreniyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor Travis ve gözlerini masadan kaçırıyor. Garsonumuzu kontrol ederken yüzüne bir gülümseme geri dönüyor. "Suzie iyi görünüyor, değil mi?"

"İyi gidiyor gibi görünüyor," diyor Roman gerçekçi bir ses tonuyla. Bana döndü. "Suzie bizim garsonumuz. Bizim liseye gidiyor."

Ne olup bittiğini anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama alt metni kaçırdığımdan eminim.

Travis Roman'a dirsek atar. "Ama, gerçekten. Bence hâlâ senden hoşlanıyor."

Lance önce bana, sonra Roman'a ve tekrar Travis'e baktı. "Biraz saygılı ol, dostum."

Ona Roman ve benim onun düşündüğü gibi olmadığımızı söylemek üzereyim. Bu fikir beni neredeyse tekrar güldürüyor ve milkshake'imden biraz daha yutuyorum. Çileği ağzımda gezdiriyor, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Ne kadar itici görüldüğü umurumda değil.

Lance yine imdada yetişiyor ve garip sessizliği bozuyor. "Bekle, Brian Jackson'ı tanıyor musun?"

Gözle görülür şekilde terlememeye çalışıyorum. Gözlerimi ketçaba patates kızartmalarımı seçiyorum. Şu anda hiçbirine bakamıyorum. "Pek sayılmaz."

"Artık ünlü değil mi?" Travis öyle diyor. Uzanıp Roman'ın sırtına bir tokat daha atıyor. "O sen olabilirdin, dostum."

Roman bir şeyler homurdanıyor ve ben de "Ne demek istiyorsun?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Lance'in gözleri garip bir şekilde Roman'dan bana bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Ona söyleyebilir miyim?"

Roman elini ensesinde kenetliyor ve yüzünü çevirerek uzaklara bakıyor. "Ne istersen yap."

Bir başka rahatsız edici sessizlik.

"Roman eskiden Brian ile seçme basketbol oynardı. Seçme basketbolun ne olduğunu biliyor musun?" Lance öyle diyor.

Genel bir fikrim var ama FrozenRobot'un Brian Jackson'la bağlantısı hakkında daha fazla ayrıntı alabilmek için başımı sallıyorum. Kafamın içinde bir araba alarmı çalıyormuş gibi hissediyorum - tüm bip sesleri ve sirenler. Zihnimde Wagner'in "Ride of the Valkyries" şarkısının başlangıcını canlandırarak zihnimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Mırıldanıyor musun?" Lance, Brian ve Roman'ın birbirlerini tam olarak nasıl tanıdıklarını açıklamaya devam edemeden Travis "Mırıldanıyor musun?" der. Gülmeye başlar ama Roman onu iter.

"Aptallık etme," diyor Travis'e ters ters bakarak. Ela gözleri öfkeyle parlıyor ve yeşilden çok altın rengi gibi görünüyor.

Kan yanaklarıma hücum ediyor ve piknik masasına bakıyorum. Patates kızartmamın yanında bir ketçap birikintisi var. FrozenRobot babamı bilseydi beni bu kadar savunur muydu diye merak ediyorum ve sonra FrozenRobot'un beni neden savunduğunu merak ediyorum. Hepsinin bana baktığını hissedebiliyorum ama FrozenRobot'un gözleri Travis'inkilerden ya da Lance'inkilerden farklı. Gözleri sınıf arkadaşlarımla gözleriyle aynı şekilde tenimi yakıyor - sırlarımı açığa çıkarmak, içimi görmek için açgözlüler. FrozenRobot'un gözleri yumuşak ve sabırlı. Daha derine inerse ne bulacağını biliyor. İçimi açmak için acele etmiyor. Boşlukta özel bir şey olmadığını, depresyonda ilginç bir şey olmadığını anlıyor.

Cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Bana hafifçe gülümsüyor ve İntihar Ortağı bulduğumdan emin oluyorum.

Arkadaşları sessiz, onu izliyorlar. Geçmiş yaşamında popüler olduğunu iddia etse de, bu yaşamında oldukça popüler görünüyor. Ellerini masanın üstüne vuruyor. "Brian ve ben eskiden

Küçükken arkadaşlık. Birlikte basketbol oynardık, seçmelere katıldığınız bir takımda. Bir seyahat takımıydı; Louisville, Cincinnati ve Lexington'da maçlar yapardık. Sonra, büyüdükçe, Brian ve ben birlikte çalışırdık. Koşar ve kaldırırdık. Heyecan verici bir şey değildi." Roman yine ensesini kaşıyor, gözleri bulanıklaşıyor ve okunması zorlaşıyor. "Şimdi önemli biri oldu. Olimpiyatlara falan katılacak. Pek konuşmuyoruz." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "O kadar da ilginç değil, değil mi?"

Lance, Roman'la aramızda bir şeyler olduğuna ikna olmuş görünüyor ve arkadaşına yardımcı olmak için, "Mesele şu ki, bizim oğlan deli gibi atletik," diye ekliyor.

Travis, "Evet, eğer Roman dayanabilseydi, muhtemelen gelecek yıl basketbol için yüklü bir bursla İngiltere'ye gidiyor olacaktı," diye ekliyor. Gururlu bir ağabey gibi kolunu Roman'a doluyor ama Roman omuz silkiyor.

Roman başını sallayarak ve yere bakarak, "Kesin şunu," diyor. "Aysel bu tür şeyleri umursamaz."

Tercümesi: Bu kızı etkilemeye gerek yok. Onunla yatmaya çalışmıyorum, onunla ölmeye çalışıyorum. Yine de ne Travis ne de Lance bu alt tonu anlamıyor gibi görünüyor. Bunun yerine ikisi de ellerini havaya kaldırıp "Benim hatam, benim hatam" demeye başladılar. Onları izlerken, aynı anda aynı hareketleri yapan lemmingler gibi olduklarını düşünmem gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine tek düşünebildiğim, başka biriyle hiç bu kadar senkronize olmadığım. Acaba FrozenRobot eskiden onlarla senkronize miydi ama bir şekilde yörüngeden çıktı mı?

Onu yörüngesinden çıkaracak ne oldu merak ediyorum. Onu Roman'dan, yıldız atletten ve Olimpiyat umutlarının arkadaşından FrozenRobot'a, intihar sitelerine musallat olan trajik çocuğa dönüştüren ne oldu?

Göz ucuyla ona bakıyorum. Başı öne eğik, omuzları kambur. Elinde kalan tek jalapeño tohumunu inceliyor, parmağıyla kâğıt tabakta gezdiriyor. Yavaşça dudaklarına götürüyor ve yutuyor.

Hepimiz onu izliyoruz ve sonunda mırıldanıyor: "Sizi görmek güzeldi çocuklar ama sanırım Aysel beni eve bırakacak. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam, dostum." Travis, Roman'ın omuzlarını sıkıyor. "Kendine iyi bak. Biz senin için buradayız."

"Bir ara beraber takılalım," diye ekliyor Lance. "Seninle eski oyun parkında basket atmayı çok isterim. Eski günlerdeki gibi olur."

"Doğru," diyor Roman, sesi soğuk. "Tıpkı eski günlerdeki gibi." Masadan kalkıyor ve yemeğinin geri kalanını çöp kutusuna atıyor.

Travis ve Lance'e zayıf bir el sallıyorum ve Roman'ı takip ediyorum. Patates kızartmalarımı atıyorum, zaten neredeyse bitmişlerdi ama milkshake'imi saklıyorum. "Yani seni eve ben mi bırakacağım?" Lance ve Travis'in beni duymamasını umarak fısıldıyorum.

"Evet. Araba kullanmıyorum." "Sen on yedi yaşında değil misin?"

Bana ilk tanıştığımızda attığı o yarım ay gülümsemesini atıyor. "Profilimi takip etmişsin."

"Futbol annesi falan olmadığından emin olmak istedim," diyorum ve arabama doğru yöneliyorum. Keşke profilinde Brian Jackson'la olan bağlantısının reklamını yapsaydı diye eklemiyorum. O zaman buluşmayı asla kabul etmezdim.

Arabanın kilidini açtıktan sonra yolcu koltuğundaki ıvır zıvırı arkaya atıyorum. Yağlı fast-food poşetlerinden birkaçını koltuğun önünde yere bırakıyorum. Ayaklarını onların üzerine koyabilir diye düşündüm. Her neyse. Dağınık olduğum için beni reddedecek değil ya.

Arabaya biner ve ellerini tozlu gösterge paneline vurur. "Güzel sürüş." Spor ayakkabıları eski çantalara çarpıyor. "Görünüşe göre bakımını da sen yapıyorsun."

Yorumlarını görmezden geliyorum ve anahtarı kontağa takıyorum. Motor tekleme sesi çıkıyor. Direksiyonu salladım ve işe koyulduk. Park yerinden çıktım ve ona baktım. Ön camdan dışarı bakıyor, başını göğsüne doğru eğmiş. Ela gözleri geniş ama boş. İlk defa gerçekten görebiliyorum. FrozenRobot oyun oynamıyor; FrozenRobot ölmek istiyor.

Siyah sümüklü böcek de FrozenRobot'un içinde yaşıyor.

14 MART PERŞEMBE

24 gün kaldı

Bir süre sessizlik içinde sürdük. FrozenRobot arabanın kapısını açıp kendini çakıllı yola fırlatacak diye biraz gerginim. Çarpmanın onu öldüreceğinden emin değilim ama yine de beni zor bir duruma sokabilir.

Kapı yerine radyonun kadranına uzandığında rahat bir nefes alıyorum. Georgia'nın en sevdiği kanalı seçiyor; sürekli aynı ilk beş şarkıyı çalan bir kanal. Tüm şarkılar kafayı bulmak, ısıltılı kısa elbiseler giymek ve gece boyunca dans etmekle ilgili gibi görünüyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?" diyor.

"Seni anlamıyorum. Öyle birine benziyorsun ki-"

Kollarını *X* harfi gibi havada kavuşturarak bir hareket yapıyor, ben de bunu "kapa çeneni" anlamına alıyorum ve öyle yapıyorum. Oldukça iyi olduğum tek şey emirlere uymak. Bekle, sanırım bu doğru değil. Bay Palmer'ın emirlerine asla uymam, ama çoğu zaman en azından uyuyormuş gibi yapmaya çalışırım.

Roman radyoyu kapatır. "Özür dilerim. Bu kadar müzik züppesi olduğunu bilmiyordum."

"Ben züppenin tekiyim," diyorum.

"Ne bir züppe ne de bir futbol annesi" diyor. "Senin için çok şey var."

"Doğru," diyorum ve sonra suyu test ediyorum. "Yedinci Nisan'da çok fazla potansiyel boşa gitti." Potansiyel enerji. FrozenRobot'un ölümün fiziği hakkında hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Buna içelim," diyor, içkisini havaya kaldırıyormuş gibi yaparak. "Şerefe." Sanırım Georgia'nın radyo istasyonundaki şarkılar onun ilgi alanlarına çok uygun.

Yol boyunca bir süre daha sessizlik içinde ilerliyoruz. Radyonun kadranına uzanıyorum ve klasik müzik istasyonuna çeviriyorum. Müzik seçimim hakkında yorum yapmıyor. Arazi yavaş yavaş engebeli bir hal alıyor. Keskin bir viraja ulaşıyoruz.

Yolda bir kavis çizip nehirden uzaklaşarak tepelere doğru yöneliyoruz. Çimenler hala kıştan kalma kahverengi ve kuru, ağaçların çoğu da çorak. Bahar bu yıl geç geliyor. Camı biraz açıyorum ve nemli, serin hava arabanın içine süzülüyor. Bazı günlerde havada burbon kokusu alırsınız, birkaç mil ötedeki bir içki fabrikasından gelen tatlı çavdar kokusu, ama bugün sadece çamur ve nemli ot kokusu alıyorum. Rüzgâr yanaklarıma çarpıyor ve ben ona bakma isteğime direnerek gözlerimi yola odaklıyorum.

"Geçen yıl olan bir şey yüzünden artık araba kullanamıyorum," dedi sonunda gönüllü olarak. "Bu yüzden her zaman araba kullanman gerekecek. Daha önce annem beni kök birası standına bırakmıştı. Aylardır ilk kez bir arkadaşım ile buluşmak için evden çıkacağım için çok heyecanlıydı." Bana bir bakış attı. "Ona senin yeni bir arkadaş olduğunu söyledim. Annem çok heyecanlandı."

Yani ailesi onun için endişeleniyor. Bu kötü bir şey. Bu daha fazla gözetim demek. Ama sanırım bu yüzden bana, güvenilir İntihar Ortağı'na ihtiyacı var. ", " diyorum. "Peki, en azından seni nereye bırakacağımı bilmem için bana yolu tarif edebilir misin?"

Duraksıyor ve alt dudağı bükülüyor, sanki konuşup konuşmamayı tartışıyormuş gibi.

"Ne?" Soruyorum.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Onun ortağı olarak ilk görevim. İçimde bir şey boş bir odada sallanan bir sandalye gibi sallanıyor - hem yalnız hem de rahatlatıcı. "Elbette. Ne oldu?"

"Main'deki balıkçı dükkanına uğrayabilir miyiz?"

Burnumu kırıstırdım. "Balıkçı dükkânı mı?" "Evet.

Biraz solucan almam lazım."

Göz kırpıyorum ve ona hızlıca bir bakış atıyorum. Dümdüz karşıya bakıyor. Yüz kasları gevşemiş, şaka yaptığına dair hiçbir işaret yok. "Tamam," diyorum. "Sadece oraya nasıl gideceğimi söyle."

"Köprü'nün yanındaki çatala gelene kadar bu yolda düz devam edin. Sonra solda kalın ve Willis'in ana caddesinde olacaksınız. Balıkçılık malzemeleri dükkânı Main ve Burns arasındaki kavşağın sağ köşesinde." FrozenRobot'un sesi yol tarifini yaparken sakın ve kararlı. Balıkçı dükkanının müdavimlerinden biri gibi görünüyor. Garip.

Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve müziğe odaklanmaya çalışıyorum. Radyo istasyonu Mozart'ın 40 numaralı senfonisini çalıyor. 40, ama keskin, minör tonlu keman notaları bile dikkatimi dağıtamıyor. "Neden solucanlara ihtiyacın var? Balıkçılıkla falan mı uğraşıyorsun?"

Homurtu ile kahkaha arası bir ses çıkarıyor. "Hayır." Belli ki FrozenRobot çok konuşan bir adam değil. "Hayır mı?"

"Hayır, balıkçılıkla ilgilenmiyorum." Kıpırdanıyor, yolcu tarafındaki kapıya daha yakın olabilmek için vücudunu hareket ettiriyor. Dizleri gösterge paneline çarpıyor ve rahatsız oluyorsa koltuğunu geriye çekmesini önermeyi düşünüyorum ama yapmıyorum.

"Tamam. zaman anlamıyorum. Neyi kaçıyorum?" "Ha?"

Sanırım bana gerçekten heceletecek. "Balıkçılıkla ilgilenmiyorsan neden solucanlara ihtiyacın var?"

"Evcil kaplumbağam için," diyor sanki evcil bir kaplumbağası olduğunu en başından beri bilmem gerekiyormuş gibi. Sanki bu insanlar hakkında yapılabilecek makul bir varsayımın gibi. Belki de Willis, Kentucky, Birleşik Devletler'in evcil kaplumbağa başkentidir.

İlk başta, bir evcil hayvanı olması beni şaşırttı. Hayvan besleyecek bir tipe benzemiyor, beslese de golden retriever falan beslediğini tahmin ederdim. Tam bir Amerikalı, basketbol oynayan, hamburger yiyen, köpek seven bir tipe benziyor. Ama sonra gerçek zihnime yerleşince boğazım düğümleniyor. *Onun bir evcil hayvanı var.*

Yüksek sesle söyledim. "Senin bir evcil hayvanın var."

"Benim bir evcil hayvanım var," diyor ve sonra ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyor. "Ama endişelenme. Bu beni durdurmayacak."

Derin bir nefes alıyorum ve kirli paspasıma bakıyorum. Arka köşede ezilmiş bir kola kutusu duruyor. Metalik yüzeyi güneş ışığını yansıtıyor ve sanki bana göz kırpyormuş gibi görünüyor.

"Gözlerini yoldan ayırmamalısın," diyor. "Pardon?"

"Gözünüzü yoldan ayırmayın."

"Seni duydum," diyorum gergin, kısık bir sesle. "Ama madem ölmek istiyorsun, yola odaklanmamı neden umursuyorsun?"

Nefesini içine çekiyor ve göz ucuyla geniş omuzlarının çöktüğünü görüyorum, bu da onu bir avcı tarafından vurulup yaralanmış bir geyiğe benzetiyor. "Ölmek istiyorum ama başka kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Yeterince adil." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. Ona kola kutusundan bahsetmedim. Muhtemelen bunun bir güvenlik tehlikesi olduğunu düşünürdü.

Arabayı FrozenRobot'un tarif ettiği çatalın etrafından dolaştırıyorum, söylediği gibi solda kalıyorum. Arabam Willis'in ana caddesinde süzülüyor. Burası şirin işletmelere dönüştürülmüş Viktoryen tarzı boyalı evlerle dolu: Creamy Whip, bir dondurmacı; Fried Egg, bir kahvaltı lokantası; Suds and Bubbles, bir çamaşırhane.

"Kaplumbağanın adı ne?"

"Kaptan Nemo," diyor ve sonra ekliyor, "Ona isim vermedim."

Konuya girmiyorum. Kaptan Nemo'ya ismini hediye eden isimsiz kişi, açılmamış bir zarf gibi havada asılı duruyor. İkimiz de içinde bir mektup, bir hikâye olduğunu biliyoruz ama şu anda ikimiz de mührü kıracak kadar cesur değiliz.

Camında balık etiketleri olan mavi bir eve yaklaşırken arabayı yavaşlatıyorum. Ön bahçede "Bob's Fishing Supply & Co." yazan bir tabela var. Sokağın karşısındaki boş bir yere park ediyorum.

"İçeri gireceğim," diyor Roman.

Anahtarı kontakta çıkarmaya başlıyorum ama o başını sallıyor. "Burada kalabilirsin."

Ben daha bir şey söyleyemeden arabadan çıkmış ve Bob's Fishing Supply & Co'nun ön kapısına doğru yavaşça koşmaya başlamıştı bile. Kök birası standında biraz uyuşuk ve halsizdi.

O kaplumbağayı gerçekten seviyor olmalı. Kalbim tıkanmış, daralmış gibi hissediyorum ama yavaş yavaş bu his kayboluyor. Karnımı okşuyorum. *İyi iş, kara sümüklü böcek.* Geri gelmesini beklerken gözlerimi kapatıp müziği dinliyorum. Tchaikovsky'nin *Kuşu Gölü*'nden bir parça çalmaya başladılar. Benim favorim değil. Çok hafif, çok güzel. Çok fazla özlem var.

Bir şeyleri istemekle ilgili şarkıları sevmiyorum. Bırakmakla, vedalaşmakla ilgili şarkıları severim.

Ne olduğunu anlamadan FrozenRobot elinde kağıt bir bardakla geri döndü. Koltuğuna geri dönerken, "Bunları dökmesen iyi edersin" dedim.

"Neden? Arabanı çok temiz tuttuğun için mi?" Dudakları seğiriyor, yarım yamalak bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu çocuğun gerçekten gülümseme sorunu var. Özellikle de beni çapkınlıkla suçlama cüretini gösteren biri için.

Kaşlarımı çattım. "Çünkü iğrenç olur."

"Tamam, tamam. Dökülmemelerini sağlarım."

Arabayı park yerinden çıkarıp Main'e doğru devam ediyorum. "Evin nerede?"

Roman bana yol tarif ediyor ve sonunda "Bu şeyleri nasıl dinleyebiliyorsun?" diyor.

Elimle radyoyu işaret ediyorum. "Bunlar mı? Bunlar dahice şeyler." Keşke Çaykovski olmasaydı da Bach'ın tokatlarından biri gibi daha güçlü bir şeyi savunabilseydim, ama yine de. *Kuşu Gölü*, dinlemek istediği ışıltılı pop baladından çok daha derin.

"Söyleyecek söz yok" diyor.

"Asıl mesele de bu zaten ve hepinizin bu konuda şikâyetçi olması çok komik."

Ağırlığını tekrar koltuğa verdiğini hissediyorum. Bacakları yan kapıya çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sen de sözlerin büyük bir hayranı gibi görünmüyorsun. Bu yüzden sözlerin olmamasını takdir edeceğimi düşündüm."

Bana bakmak için boynunu büküyor. Gözlerini yüzümde hissedebiliyorum - hala yumuşak, yanık yok ama yine de onları hissedebiliyorum. "Başkalarının sözlerini seviyorum. Beni dolduruyorlar."

"Zil zurna sarhoş olmak ve kadınlara sürtünmekle ilgili sözler gibi mi?"

Kıs kıs gülüyor. "Hayır. Bu sadece gürültü. Gerçi bunu da seviyorum. Unutmama yardımcı oluyor."

"Unutmak mı?"

"O. Neden ölmek istediğimi."

Onun mahallesine giriyoruz. Benimkine benziyor, aynı eski çerçeve evler, tek fark onun mahallesindeki bahçeler daha bakımlı görünüyor. Benekli yaban otu ya da karahindiba lekeleri yok.

"Seni anlamıyorum." Ve bu doğru. Bu ona bütün gün söylediğim en dürüst şey olabilir. Neden dolmak istediğini, müzikte bir şeyler bulmaya çalıştığını anlamıyorum. Ben müzik dinlediğimde saklanacak bir yer, boşluğumdan kaçacak bir yer arıyorum.

Onu solucanlarla oynarken görebiliyorum. Solucanlar kucağında bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve o da kabı mümkün olduğunca sabit ve güvenli tutmaya çalışıyor. Ölmek üzere olan yaratıklara neden bu kadar dikkat ettiğini merak ediyorum.

Bir şey söylemiyor, ben de daha fazla zorluyorum. "Bunu neden istediğini, neden bunun bir parçası olmak istediğini anlamıyorum."

"Neden kendimi öldürmek istediğimi mi yoksa bunu neden tek başıma yapmak istemediğimi mi soruyorsunuz?"

"İkisi de," diyorum alt dudağımı çiğneyerek. "Dürüst olmak gerekirse, neden kendini öldürmek istediğin umurumda değil." Bu bir yalan, ama ona neden ölmek istediğimi söylemek istemiyorum, bu yüzden ona nedenlerini söyletmemek daha adil görünüyor. "Sadece huysuz biri olmadığını bilmem gerek."

Soğuk bir kahkaha attı. "Oh, şimdi de pullardan mı endişeleniyorsun?"

"Bütün arkadaşlarını gördüm. Bunun iğrenç bir şaka olmadığından emin olmalıyım."

Söylemediğim şey şu: *Brian Jackson'ı tanıdığın için bunun bir tuzak olmadığından emin olmalıyım.*

"Arkadaş mı?" Kelimeyi tiksintiyle tükürüyor. "O insanlar benim arkadaşım değil."

"Gerçekten bir uzman değilim ama arkadaş gibi göründükleri kesin."

"Bak, ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun, o yüzden çeneni kapatmalısın" diyor. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, arabanın içine ışık saçıyor ve ela gözlerini altın sarısı yapıyor. Keşke tekrar yeşil olsalar. Yeşildiklerinde bu kadar kötü, bu kadar öfkeli görünmüyordu.

"Bunu söylemek hiç hoş değil."

Özür dilemeyeceğini belirtmek istercesine çenesini yukarı doğru eğiyor. "Buradan sola dön." Mahallenin ana caddesi olan Southwind'den ayrılan küçük bir sokağı işaret ediyor. "Sağdaki kırmızı ev."

Benimki gibi eski püskü bir ev, ama ahşap dış cephe kaplaması daha bakımlı görünüyor ve belli ki birileri ön bahçede bahçe işleriyle uğraşıyor. Yeni malçlanmış bir çiçeklik var ve henüz hiçbir şey açmamış olsa da, Haziran ayında zambaklar ve kadife çiçekleriyle dolu olacağını hayal ediyorum. Garaj yolunun sonunda karamela renginde bir posta kutusu duruyor ve üzerinde FRANKLINS yazan bir tabela var.

"Şirin," diyorum.

Roman arabadan inip sol elindeki solucan kabını dengede tutarken, "Annem deniyor," diyor.

Sanırım bütün anneler deniyor. "Bekle," dedim. "Yani bu şeyi yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Sürücü tarafına doğru yürüdü. Camı sonuna kadar açtım.

"Evet, sen ben de varım" diyor.

"Kesinlikle," diyorum. "Ama anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?"

"Bana neden ihtiyacın var?"

Sanki bir işaretmiş gibi, evinin ön kapısı açılır. Kısa boylu, tombul, orta yaşlı bir kadın ön basamaklardan aşağı atlıyor. Saçları Roman'inkiyle aynı kestane renginde ama kırlaşmış. Aşçı önlüğü ve çiçek desenli takunyalar giyiyor. Willis, Kentucky için bir turizm broşürü hazırlıyor olsaydım, ki Tanrı'ya şükür hazırlamıyorum, bu kadını ön kapağa koyardım. Kasabanın vücut bulmuş hali.

"Roman!" diyor, ikimize de küçük bir el sallıyor. Bu bir güzellik kraliçesi yarışması dalgası. Buralardaki yaşlı kadınların çoğu bu hareketi mükemmelleştirmiştir -sert bilek, yavaş dönüş. "Roman!" diye tekrarlıyor. "Beni arkadaşınla tanıştır."

Tüm yüzüm yanıyor ve midem bir yumruk gibi sıkılıp açılıyor. Kendimi suçlu hissetmiyorum, sonuçta oğlunun kendini öldürmek istemesi benim suçum değil. Ama ailesiyle tanışmak da istemiyordum. Kaçınmaya çalıştığım futbol annesi sorunu buydu. FrozenRobot'a iki darbe. Evcil bir kaplumbağa ve sevgi dolu bir anne. Daha seçici olsaydım, çok fazla yükü olduğunu söyledim. Ama içinde bulunduğum durumu düşünürsek, seçici olacak durumda değilim.

"Anne," diyor Roman, sesi düzensiz. Birkaç yudum hava alıyor, adem elması boğazında görünüyor. "Bu Aysel."

Gerçekten pürüzsüz, FrozenRobot, gerçekten pürüzsüz.

"Aysel," diyor kaşlarını kaldırarak. Elini açık pencereden içeri uzatıyor. Şu anda "Güneyli Görgü Kuralları Testi "ni geçemediğimin farkındayım. Eğer beni onaylamasını istiyorsam arabadan inip reverans yapmalıyım. Ama onun beni onaylamasına ihtiyacım yok. Roman'la evlenmek istediğimden değil. Hem zaten bir ay içinde onaylayacağı bir ben de olmayacak.

"Tanıştığımıza oldum." Zayıfça tokalaşmasına karşılık veriyorum.

"Aysel çok güzel bir isim," diyor. Yıllar içinde "Aysel çok güzel bir isim" demenin "Aysel ne biçim isim lan?" demenin yerine geçtiğini öğrendim.

"Bu Türk." Herhangi bir tepki için yüzünü tarıyorum. Daha çok, babamla ilgili hikâyelerin Langston'da olduğu gibi kalıcı olup olmadığını merak ediyorum. Roman'ın, arkadaşlarının ya da annesinin babamı ve yaptıklarını bilme ihtimali var mı? Babamın Kentucky'nin bu bölgelerinde manşetlere çıkan tek Türk olduğuna eminim. Ve son zamanlarda, Brian Jackson tüm haberlerde yer aldığından beri, babama yapılan atıflar giderek daha sık hale geldi. Eğer bağlantıyı kurarsa,

belli etmiyor. Kalp şeklindeki yüzü aynı içten gülümsemesini koruyor.

"Ailen burada, Willis'te mi yaşıyor?" diye soruyor. "Langston," diyorum.

"Langston'daki House of Grace'e giden bazı arkadaşlarım var. Sen oraya gidiyor musun?"

Kiliseye gidip gitmediğimi bilmek istiyor. Zekice. Bu kadının cesaretini takdir ettiğimi itiraf etmeliyim.

"Annem St. Columbia'ya gidiyor." Yalan değil. Annem, Steve, Georgia ve Mike her Pazar kiliseye giderler. Bazen ben de giderim ama bir süredir gitmiyorum. Onların yanına taşındıktan hemen sonra annem gitmem için beni zorlardı ama artık bu mücadeleyi bıraktı. Annem kavgadan vazgeçme konusunda iyidir. Eminim kilisedeki herkes yokluğumu fark etmiştir. Muhtemelen şeytan babama çekmiş olduğumu fısıldıyorlardır.

Roman'ın annesinin gözleri St. Columbia'dan bahsedince parlıyor. Ellerini geniş kalçalarının üzerine koyuyor ve bana doğru eğilerek camın kenarına çömeliyor. Saç spreyinin kokusu arabayı dolduruyor. "Güzel bir kilise olduğunu duydum. Birkaç yıl önce Noel gösterilerine gitmişim. Koro şefleri gerçekten muhteşem, değil mi?"

St. Columbia'nın koro şefi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Away in a Manger" ya da "Silent Night "ı söylemenin kaç farklı yolu olduğundan emin değilim ama onunla aynı fikirdeymişim gibi, kilisem hakkında hoş bir sohbet eden normal bir insanmışım gibi, saatli bomba gibi bir canavar değilmişim gibi başımı sallıyorum. "Kız kardeşim koroda şarkı söylüyor."

Bu onu gerçekten mutlu ediyor. Gülümsemesi geniş ve düz, Roman'ın çarpık, neredeyse tereddütlü gülümsemesine hiç . "Oh, ne harika! Roman'ın kiliseye daha fazla katılması için hep . Genç insanların Tanrı'ya ibadet ettiğini görmek çok güzel."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşim hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Yaklaşık iki yıldır gerçek bir sohbetimiz olmadı ama Tanrı'ya tapınmadığından oldukça eminim. Kendinden başka kimseye tapınacak zamanı yok. "İnsanların önünde şarkı söylemeyi çok seviyor." Georgia'nın kendi de sevdiğinden bahsetmiyorum.

Roman'ın annesinin gülümsemesi o kadar genişliyor ki yüzü ikiye ayrılacak diye korkuyorum. Roman'la yüzleşmek için dönüyor. "Kaptan Nemo için yiyecek almışsın."

Omuzlarını kamburlaştırıyor, sırtını yuvarlıyor, sanki bir fincan solucanı ondan saklamaya çalışıyormuş gibi. Oluşturmaya çalıştığı fiziksel kılık her ne ise işe yaramıyor. "Evet, onları kök birası standından dönerken aldık."

Bana gülümsüyor. "Bu çok hoş!"

Ona başımı sallıyorum, ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Kaptan Nemo'nun adını kimin koyduğunu sormamak için kendimi zor tutuyorum. Belki de oydu. Evcil bir insana benziyor.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Roman boğazını temizliyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Hey, anne," diyor. "Aysel'le bana bir saniye izin verir misin?"

Annesi şaşkın görünüyor ve sonra yüzüne garip, telaşlı bir ifade yayılıyor. Bir triatlonu tamamladıktan ya da bir dağın zirvesine tırmandıktan sonra insanların yaptığı türden bir yüz ifadesi. Sanki ben onun kimsesiz oğlunu kurtarmaya gelmiş bir Hristiyan meleğiymişim gibi bana bakıyor. Anladığını sanıyor ama kesinlikle anlamıyor. Hiçbir fikri yok. Zavallı kadın.

"Tabii, içeride görüşürüz tatlım." Beyzbol şapkasını çıkarıyor ve elini kısa kahverengi saçlarında gezdiriyor. Ona şapkasını geri veriyor ve sanki karşılığında solucanları uzatıyor.

"Bunları yanında götürebilir misin? Geldiğimde onu besleyeceğim," diyor Roman.

"Tamamdır." Fincanı özenle tutuyor, sanki solucanlar bir tür değerli kargoymuş gibi.

Gitmek için dönmeden önce bana son bir kez gülümsüyor. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Bir ara akşam yemeğine gelmelisin."

"Bu harika olur," diye yalan söyledim.

Bizden uzaklaşırken omzunun üzerinden sesleniyor, "Hatta bazı Türk tariflerine bakacağım. Size geleneksel yemekler yapacağım." Plastik bardağı iki eliyle kavriyor, kucaklıyor ve sonra aceleyle ön kapıya doğru ilerliyor, takunyaları araba yolunun asfaltında tıkırdıyor.

Daha önce sadece birkaç kez Türk yemeği yemiştim, o da babamın şehir dışından bazı arkadaşları ziyarete . Eşlerinden biri mutfağı devralmıştı ve kekik, zeytinyağı ve sumak aromasının tüm evi doldurduğunu hatırlıyorum.

"Demek bu yüzden sana ihtiyacım var,"

diyor Roman. "Annen mi?" Ben de öyle

dedim. "İyi birine benziyor."

Başını bana doğru sallıyor, dudakları ince bir çizgi halinde çekilmiş. "Doğru. İyi ama aşırı korumacı. Ondan uzaklaşmak için yardıma ihtiyacım olacak, bilirsin işte..."

Genç intiharının hilelerinden biri de budur. Biri sizi bulmadan önce gerçekten gittiğinizden emin olmak için vasinizin gözetiminden yeterince uzun süre uzaklaşabilmeniz gerekir. Hiçbir şey, siz gerçekten boğulmadan önce birinin sizi ipten indirmesinden ya da karbon monoksit işini yapmadan önce sizi arabadan çıkarmasından daha kötü olamaz. Görünüşe göre Roman kendi evinde kendini öldüremeyeceğini anladı; Anne Roman onun tepesine binerdi.

"Ve senin ulaşım aracın yok," diye ekliyorum. Öleceği yere gitmek için bana ihtiyacı var. Bana ihtiyaç duyulmasına alışık değilim. Biraz hoşuma gidiyor. Keşke içimdeki kara sümüklü böcek bu duyguyu yeseydi. Bir şeyleri sevmek tehlikelidir.

"O da var," diye itiraf ediyor.

"Neden Travis ya da Lance'e sormuyorsun?" Ona göz kırptıyorum. "İkisi de araba kullanabilir, değil mi? Onlardan seni Main yakınlarındaki köprüye bırakmalarını isteyebilirsin. Onlara bir yolculuğa çıkacağını söyle. Çok uzun bir yolculuğa."

Bana ters ters bakıyor. "Bunun komik bir tarafı olduğunu sanmıyorum Aysel." Spor ayakkabısıyla çizimlere bir çizgi çiziyor.

Bana kendimi cehennemdeymişim gibi hissettirdin, FrozenRobot. "Özür dilerim," dedim. "Cumartesi günü takılabilir misin?"

"mı?" Hayatım boyunca biriyle "takıldığımı" hiç sanmıyorum. Anna Stevens ile arkadaş olduğum zamanlarda bile, buluşmalarımızın her zaman bir amacı vardı - sonbahar yapraklarını toplamak ve kataloglamak, model uçak yapmak, Afrika böcekleri hakkında bir PBS özel programı izlemek.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bu şeyi planlamak için bir araya gelmek gibi," diyor Roman. Beyzbol şapkasını elinde bir ileri bir geri savuruyor ve sonunda tekrar takıyor.

Komik bir şey ama bir an için ortak intiharımızdan başka bir şey planlıyormuşuz gibi yapıyorum, örneğin bir banka soygunu ya da bir eşek şakası, hatta İngilizce dersi için bir sunum gibi basit bir şey. İki normal genç olduğumuzu, gerçekten ona geleceğimi ve annesinin bana Türk yemekleri pişirmesine izin vereceğimi, akşamı müzik dinleyerek ve internette aptal videolar izlerken gülerek geçireceğimizi hayal ediyorum.

Nefes alıyorum ve göğüs kafesimin genişlediğini hissediyorum. Hayır, biz normal gençler değiliz. Evet, siyah sümüklü böcek hâlâ orada, mutlu düşüncelerimi yiyip bitiriyor.

kendime izin veriyorum. "Cumartesi gecesi benim için uygun. Takvimime Ölüm Günü Planlaması olarak ekleyeceğim."

Sırıttıyor. Bu sefer yarım ay gülümsemesi yok. Cebinden cep telefonunu çıkarıyor. "Numaralarımızı değiştirmeliyiz."

Benden numaramı isteyen ilk erkeğin birlikte öleceğim erkek olmasında şiirsel bir yan var. Bahse girerim John Berryman bununla bir gün geçirirdi. Aslında, muhtemelen hayır. Muhtemelen çok sıkıcı bulurdu.

Roman'a numaramı veriyorum ve onu yeni bir kişi olarak ekliyorum. Onu FrozenRobot'un altına koyuyorum. Ekranıma gözlerini kısarak bakıyor.

"Ne?"

"Neden beni bunun altına soktun?"

"Seni bu şekilde düşünmek daha kolay."

Bana tekrar başını sallıyor. "Bunu kolaylaştırmaya çalışmayı bırakmalısın. Bu konuda hiçbir şey kolay olmayacak."

Biliyorum, FrozenRobot. Biliyorum.

15 MART CUMA

23 gün kaldı

Bay Scott, *Godot'yu Beklerken*'deki bir rol için seçmelere katılıyormuş gibi ayağını muşamba zemine vuruyor. Zil çalıyor ve konuşmasına başlıyor. "Bugün yılın en sevdiğim günlerinden biri."

Tarihe baktım. Pi Günü dündü. Bay Scott'ı bu kadar heyecanlandıran başka ne olabilir acaba?

Gözleri sınıfı tararken kaşlarını çatıyor. Hepimiz sıralarımızda kambur duruyoruz, çoğumuz her saniyemizi saate bakarak geçirmiyormuşuz gibi davranmaya çalışıyoruz.

Bay Scott iç geçiriyor. "Neden bu kadar heyecanlı olduğumu bilmek isteyen yok mu?"

"Evet, Bay Scott," diyor Stacy Jenkins. Parlak kumral saçlarını savuruyor ve ona yalaka gülümsemesini takınıyor.

"Başka kimse var mı?" diye sorar ve sınıf inler.

"Geleceğin genç beyinlerinin ne kadar hevesli olduğunu görmekten memnunum." Alay etme çabası boşa çıktı. Hepimiz ağzımız hafifçe açık, parlak boş bakışlarla ona bakmaya devam ediyoruz. Bahse girerim biri Langston Lisesi'nin sınıflarını filme çekse ve sonra bu görüntüleri ağız solunumu yapan deniz canlılarının görüntüleriyle karşılaştırsa, benzerlikler çarpıcı olurdu.

"Neler oluyor Bay Scott?" Stacy ikna ediyor. Stacy'nin pek çok şeyine hayran değilim ama fizik öğretmeninle köpek yavrusuymuş gibi konuşmanın biraz yumurtalık gerektirdiğini kabul etmeliyim. Yine de Bay Scott aldırıyor gibi görünüyor.

"Bugün dünyaca ünlü fizik fotoğrafçılığı projemi veriyorum." Sınıf yine inliyor. Projeler en kötüsüdür.

"Her birinize bir eş atanacak."

Daha fazla inleme. Daha önce söylediğimi unut. Grup projeleri en kötüsüdür.

"ama," diyor Bay Scott gülümseyerek. "Öğrencilerim bunu hep sevmiştir projesi."

"Neyin fotoğrafını çekeceğiz?" Stacy kalemini parmaklarının arasında döndürürken soruyor.

"Sabırlı ol, Stacy. Bunu açıklamak üzereyim," diyor ve ilk kez sesinde biraz kızgınlık seziyorum. Acaba Bay Scott bizim yaşımızdayken fizik öğretmenini olmayı hayal ediyor muydu? Bundan şüpheliyim. Eminim NASA'da falan havalı bir işe gireceğini düşünmüştür. Zavallı adam. Langston, Kentucky'nin genç beyinlerine öğretmenlik yapmaktan daha kötü bir kader düşünemiyorum.

Bay Scott şöyle devam ediyor: "Gerçek dünyada enerjinin korunumu teorisinin ilkelerini temsil eden beş fotoğraf çekeceksiniz. Fotoğraflar sizin seçtiğiniz bir temayla ilgili olmalı."

"Tema mı?" Tyler Bowen araya giriyor.

"Evet. Tema," diyor Bay Scott. "Geçmişte öğrencilerime tema olarak basketbolu kullanmıştım. Tüm fotoğraflar Langston Lisesi'nin bir maçında çekildi. Geçmişteki diğer temalar lunaparklar, köpekler-"

"Alışveriş bir tema olabilir mi?" Tanya Lee gönüllü olur.

Bay Scott yüzünü buruşturuyor ve sonra hızla nötr yüz ifadesine geri dönüyor. "Teorik olarak, tüm fotoğraflarınızı alışveriş merkezinde çekebilirsiniz."

Tyler Bowen elini kaldırıyor. Aklından geçenleri ağzından kaçırmak yerine elini kaldırması yeni bir şey.

"Evet?" Bay Scott onu işaret ediyor.

"Fotoğrafları kendimiz mi çekmek zorundayız yoksa internetten çekebilir miyiz?"

Bir irkilme daha. "Güzel soru. Fotoğrafları çekmelisiniz. Notunuzun büyük bir kısmı-"

"Bu adil değil," diye itiraz ediyor Stacy. "Bu fotoğrafçılık dersi değil." Stacy sızlanmalarını geçerli argümanlar olarak maskeleyemedi Georgia kadar iyi değil ama yine de çabası için ona A verirdim.

Bay Scott hızlı bir şekilde, "Fotoğrafların kalitesine göre not vermeyeceğim," diyor. "Ama sizden şunu bekleyeceğim..." Sözüünü kesiyor. "Dur bakalım. Saçmalamaya devam etmeden önce projeyi daha iyi açıklayan çalışma sayfasını da dağıtabilirim."

Sınıf homurdanır, inleme ve iç çekme karışımı bir ses çıkarır. Bay Scott'ın yüzü kızarıyor ve çalışma kâğıtlarını karıştırıyor. "Biri bunları dağıtmama yardım etmek ister mi?"

Gönüllü yok.

"Aysel?" diyor yalvaran bir sesle.

"Elbette." Sınıf arkadaşlarımla etkileşime geçmektense zimba yemeyi tercih etmeme rağmen sıramdan kalkıyorum. Çalışma kâğıtlarını dağıtırken kimseyle göz teması kurmuyorum. Kimse de bana bakmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ne zaman birinin sırasına ulaşısam, o kişinin sırtını kasıp nefesini tuttuğunu ve istediğini hissediyorum. Bir yanımdan korkmak zorunda olmadıklarını haykırmak istiyorum ama bir yanımda, daha büyük olan yanımda, o kadar emin olmadığım için kendini tutuyor.

Masama döndüğümde Bay Scott projeyi anlatmaya devam ediyor. Fotoğraflarımızı beyaz parşömen kağıdına monte etmemizi ve ardından fotoğrafları bir kitapçık haline getirmemizi beklediğini söylüyor. Her fotoğrafın altında, prensibin tarihini ve ona karşılık gelen formülleri açıklayan ayrıntılı bir yazılı açıklama olması bekleniyor. Fotoğraflarımızın netliğine, açıklamalarımıza ve ilgili fizik ilkelerine ilişkin açıklamalarımıza göre notlandırılacağız. Ayrıca kitapçığımızın ne kadar iyi organize edildiğine ve tamamının yaratıcılığına göre de puan kazanacağız. Ayrıca, eğer bir dijital fotoğraf makinesine erişimimiz yoksa, kütüphaneden bir tane ödünç alabiliriz. Bay Scott bahanelere çok az yer bırakıyor.

"Şimdi geriye kalan tek ortakları seçmek," diyor ellerini birbirine kenetleyerek. "Bence yapılacak en adil şey şapkadan isim çıkarmak."

Tahmin edildiği gibi, sınıfta protestolar patlak verir. "Bu hiç adil değil," diyor Stacy.

"Evet," diye yankılanıyor Tanya. "Kendi partnerlerimizi kendimiz seçmeliyiz. Özellikle de notumuz onlara bağlıyken."

Bay Scott ensesini kaşıyor, gözleri seğiriyor. "İnsanların kendi ortaklarını seçmelerine izin verdiğim yıllarda, orijinal olmayan temalar ve ilham vermeyen fotoğraflar elde ettim. Eşlerin rastgele seçildiği yıllarda ise çok daha yaratıcı çalışmalar elde ettim. Bence bunun öğrencileri konfor alanlarının dışına itmekle ilgisi var."

Hepimiz isimlerimizi küçük defter kağıtlarına yazıp ona uzatırken bile sınıf onunla tartışmaya devam ediyor. Masasının üzerinde duran Cincinnati Reds şapkasını alıyor ve tüm isimleri içine koyuyor. Eşleşmeleri söyledikçe inlemeler ve iç çekmeler daha da artıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve keşke adımları vermeyecek kadar akıllı olsaydım diyorum. Belki o zaman yalnız çalışabilirdim. Daha da iyisi, ortağımın benimle sıkışıp kaldığını Dünyanın En Büyük Fit'ini atmasını dinlemek zorunda kalmazdım.

"Aysel Seran," diye anons ediyor Bay Scott şapkadan adımları çıkarırken.

Sınıf sessizliğe bürünür.

"Partneriniz Tyler Bowen olacak," diyor Bay Scott neşeyle, benim sosyal cüzzamımdan tamamen habersiz.

"Tanrım," diyor Stacy. Onun omzunu sıvazlamak için uzanıyor. "Çok üzgünüm, Ty."

Tyler'ın yüzü sanki biri annesini öldürmüş gibi karardı. Sanırım aile geçmişime bakınca bu konuda şaka yapmamalıyım. Tyler için neredeyse üzüliyorum. Benimle herhangi bir ilişkisinin sosyal olarak onun için kötü haber olduğunu biliyorum. Ama mesele şu ki, projemiz 10 Nisan'da teslim edilecek, yani sonuçta bunun bir önemi yok.

Teslim etmek zorunda kalmadan önce gitmiş olacağım.

16 MART CUMARTESİ

22 gün kaldı

TMC'deki vardiyamın son on dakikası her zaman en yavaş zamandır. Günlüğümdeki bir sonraki kişiyi aramayı düşünüyorum ama bu iyi bir çalışan olmayı gerçekten anlamına gelir ki bunu yapmıyorum. Bunun yerine, Smooth Passages'da oynuyorum.

İntihar Ortakları bölümündeki gönderileri daha fazla okudum. Bazı insanların birden fazla kez gönderi paylaşması çok garip. Acaba kendilerine yanıt veren kişileri beğenmediler mi, sonra da Roman'a benden başka biri mi yanıt verdi diye merak ediyorum. *Başkası yerine beni mi seçti?* Bu düşünce midemi alışık olmadığım bir şekilde bulandırıyor. Çoğunlukla hayatımda hiç başka bir alternatif varken seçilmediğim için. Gerçi kendime karşı tamamen dürüst olursam, Roman'ın muhtemelen başka seçeneği yoktu. Willis, Kentucky, hiçbir yerin ortasında. Şansına, Langston hiçbir yerin sadece on beş dakika batısında.

Laura, "Sana isteyken randevu sitelerini kontrol etmeyi bırakmanı söylemiştim," diye homurdanıyor.

"Neden umursuyorsun ki?" O web sitesine daha iyi bakamadan önce pencereyi hızla küçültüyorum.

Yontulmuş pembe ojesini karıştırıyor. "Umurumda değil. Yine de söylemeliyim ki bence orada sadece düpedüz tuhaf tipler bulacaksın."

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Tavsiyen için teşekkürler." Yüzümü asmamak için elimden geleni yapıyorum ama yapamıyorum. Laura başını sallıyor.

"Bilgisayarına virüs girdiğinde beni suçlama." Ekranımı işaret ediyor.

"Bay Palmer'a o tuhaf web sitesinin tamamen bana ait olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Gülmemeye çalışarak telefonu elime almadan önce ona göz kırptıyorum ve listemdeki bir sonraki numarayı, Rowan Hill Drive'da yaşayan Earl Gorges'u çeviriyorum.

"Alo?" derinden gelen bir ses telefonu açar.

"Bay Earl Gorges ile görüşebilir miyim?"

"Konuşuyorum," diyor ses.

"Merhaba Bay Gorges, ben Aysel Seran, Fit and Active Foods adına Tucker's Marketing Concepts'ten arıyorum. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Cehenneme kadar yolun var," der ve telefonu kapatır.

Laura'ya döndüm. "O adam az önce bana cehenneme gitmemi söyledi." Bu sefer gülme sırası onda.

Roman'ı almaya giderken uzun yoldan gitmeye karar verdim. Tanner Lane'e girdiğimde ellerim titremeye başlıyor. Babamla olanlardan beri bu caddeden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum. Tanner Lane kasabanın dış mahallelerinde yer alıyor, sadece eğlence merkezine ve birkaç köhne dükkâna ev sahipliği yapıyor. Yolda ilerlerken sola doğru bir bakış atıyorum.

Ve sonra onu gördüm. Babamın eski bakkalı. Eski püskü gri çimento bina terk edilmiş olduğu için artık farklı görünmüyor, bu da geçmişteki durumu hakkında şimdikinden daha çok şey söylüyor. Kasaba burayı yıkmaktan bahsedip duruyor. Görünüşe göre bir müteahhit burayı satın almış ve herhangi bir renkte slushie ısmarlayabileceğiniz, sıcak bir pizza alabileceğiniz ve deponuzu doldurabileceğiniz süslü benzin istasyonlarından birine dönüştürmeyi planlıyor. Babamın eski dükkanında alabileceğiniz tek şey bir şeker, bir fincan kahve ve gazeteydi.

Yıkılması için sabırsızlanmam gerektiğini biliyorum, hatıranın parçalandığını görmek için açım. Belki suç mahalli artık var olmazsa, insanlar unutmaya başlar. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Öyle olsa bile, binanın gittiğini görmek istemiyorum. İyi ya da kötü, o benim çocukluğum.

Binaya bakıyorum ve içeride, tezgâhın arkasında babamla oturduğumu hatırlıyorum. Bir Snickers bar paylaşır ve Bach dinlerdik. Bana gençken piyano çalmayı öğrenme hayalleri kurduğunu anlatırdı. Dükkânında yeterince para kazandığında, piyano dersleri almam için bana para ödeyeceğini söylerdi. Beni havalı bir müzik kampına gönderecekti. Sanırım işler pek de planladığı gibi gitmedi.

Park yeri boştu. Arabamı binanın önüne çekip motoru kapatıyorum. Dışarı çıkıyorum ve ellerimi tanıdık beton blokların üzerinde gezdiriyorum. Ön kaldırımında dolaşıyorum ve on yaşındayken avuçlarımı kaldırımın ıslak betonuna bastırdığım yeri arıyorum.

Babam yaptığım şeyi ilk fark ettiğinde gözleri öfkeyle parladı ve alnındaki damarlar şişti, ama sonra bir minik el izlerine bir de bana baktı ve sonunda kahkahayı patlattı. Beni omzunun üzerinden fırlattı ve "Sanırım sorun yok Zellie. Bu şekilde herkes buranın sana ait olduğunu bilecek."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ellerimi eski izlerin içine sokuyorum. Artık sığamayacak kadar büyükler, ama yine de dünyanın herhangi bir yerinden daha çok sığıyor gibi geliyor. Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Gökyüzü gri ve hareketsiz, sanki nefesini tutmuş gibi. Ben de nefesimi tutuyorum ve boğazımda oluşan basıncın azalmasını bekliyorum. Ama geçmiyor.

"Seni özlüyorum baba," diye fısıldıyorum gözlerimi tekrar beton kaldırıma çevirirken. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapıyorum."

Telefonum çalıyor ve Roman'dan bir mesaj görüyorum. Ona yolda olduğumu söylüyorum ve arabaya geri atlıyorum. FrozenRobot'un evine vardığımda ona dışarı gelmesini mesaj atıyorum. Annesiyle yüzleşmek zorunda kalmak istemiyorum. Ama kapı açıldığında Bayan Franklin'in orada durduğunu görüyorum. Hızlı adımlarla arabama doğru yürüyor.

Derin bir nefes alıp camı indiriyorum.

"Aysel," diyor, sesi gergin, "burada olmana çok ."

Kulağa pek öyle gelmiyor. Ona başımı sallıyorum çünkü buna ne cevap vermem gerektiğinden emin değilim.

"Roman dün yataktan çıkmadı ve okula gitmeyi reddetti. Ama az önce bana seninle çıkmayı planladığını söyledi. Bu doğru mu?" Sanki cazibemin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Zavallı kadın. Beni çekici kılanın ben değil, ölüm olduğunu bilmiyor.

Tekrar başımı salladım. "Evet. Takılacağız." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum, sesimdeki en ufak bir titremenin bile gerçek planımızı, takılmamızın gerçek nedenini ele vermesinden korkuyorum.

"Nerede?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Arabamın koltuğuna daha da gömüldüm. Sorguya hazırlıklı değildim.

Roman annesinin arkasından çıkageldiğinde bir cevap bulmaya çalışıyordum. "Oyun parkına gidiyoruz."

Bakışları benden ona doğru gidip tekrar geri geliyor. Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor ve dudaklarını büzüyor. Sonra yavaşça gülümsüyor ama bu zayıf bir gülümseme. "Basketbol oynayacak mısın?"

Cevap için Roman'a bakıyorum. Omuzları kamburlaşmış, sanki kendini zorlukla tutuyormuş gibi, sanki kendisinden rahatsızmış gibi

Yükseklik. Ama o, istese de asla görünmez olamayan biri. "Evet. Aysel'e nasıl ateş edileceğini öğreteceğim." Yavaşça bana doğru işaret ediyor, elleri beceriksiz ve halsiz. Acaba eskiden elleriyle konuşurdu da artık pratik mi yapmıyor? "Bir sonraki basketbol süper yıldızına bakıyorsunuz."

Kendimi gülümsemeye zorluyorum ve bunun ne kadar sahte görüldüğünü hayal edebiliyorum. "Bir kediye ateş etmeyi öğretebileceğini iddia etti, ben de ona daha sıkı bir öğrenci verdim. Ben."

Bayan Franklin gülüyor ama ben yine de biraz tereddüt hissediyorum. "Tamam, size iyi eğlenceler. Ama Roman..." Elini omzuna koyuyor ve pembe lake tırnakları arabamın farlarının ışığında parlıyor. "Geç saate kadar dışarıda olacaksan beni arar mısın?"

"Evet, sorun değil anne." Ona zayıf bir şekilde sarılıyor ve parmaklarını kısa küt saçlarında gezdirirken başka tarafa bakıyorum.

Eve geri dönerken bize el sallıyor. Roman yolcu koltuğuna kayıyor ve birkaç dakika sessizce oturuyoruz.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum.

"Sana şaka yapmayı kesmeni söylemiştim."

"Bu bir şaka değildi." Motoru tekrar çalıştırıyorum. "Yani gerçekten oyun parkında mı takılacağız?" Geçen günkü sözlerinin aynısını kullanıyorum. "Takılmak" kulağa "Ortak ölümümüzü planlamak için nereye gitmeliyiz?" den çok daha az ürkütücü geliyor.

"Elbette. Eski oyun alanı kulağa hoş geliyor." Pencereden dışarı bakıyor ve onunla ilk tanıştığımında olduğundan daha da mesafeli görünüyor.

Arabamı onun sokağına doğru sürdüm ve Main'den sola döndüm. "Willis'ten olmadığımı unutuyorsun. Eski oyun alanı derken neyi kastettiğini bilmiyorum." Belki de yalanlarını kafasında gerçeğe dönüştüren biridir. Sanki arkadaşlarına eski oyun parkında tanıştığımızı söylediği için, evren bir şekilde bunu doğru yapmıştır.

"Bu yoldan devam edin ve Possum Run'dan sağa dönün." Sadece Willis, Kentucky'de böyle bir cadde ismi olabilir.

"Beni Possum Run'da yakaladın,"

diyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Tamam, tamam. Ciddi olacağım."

"Beni ," diyor. "Neden?"

"Şakalarla. Bu konuda ciddi görünüyorsun ama ne zaman bu konu hakkında konuşmaya başlasan neşeli oluyorsun."

Kahkahamı attım. Laura'yla konuşurken attığım kahkahanın aynısı. Tiz ve boğuk.

"Gördün mü?"

"Özür dilerim. Gergin olduğumda gülerim." "Neden gerginsin?"

Possum Run'dan sağa dönüyorum. "Çünkü beni nedenlerim hakkında sorguluyorsun. Ayrıca, bir keresinde depresyonun bir yan etkisinin de aptalca şakalar yapma arzusu olduğunu okumuştum."

Kaşlarını çattı.

"Ben ciddiylim."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." "Araştır."

"Tamam, yapacağım." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Sana ne diyeceğim?" Arabam Possum Run'daki bir çukura çarptı.

"Bunu neden yapmak istediğini."

Sokağın sol tarafındaki çocuk parkını görüyorum. Görünüşe göre "eski oyun alanı" paslanmış bir salıncak seti, metal zincirli bir sepetle tamamlanmış çatlak bir basketbol sahası ve çürüyen üç piknik masasından oluşuyor. Eskiden bir kum havuzu varmış gibi görünüyor ama sanırım bir noktada kumun yerini çakıl almış. Çamurlu çimlerin üzerinde soda kutuları ve plastik patates cipsi torbaları var. Bazı açılardan, oyun alanı daha çok bir mezarlık gibi hissettiriyor. Sanki solmuş anıların, daha iyi zamanların yıpranmış bir vasiyeti gibi. Belki de FrozenRobot bu yüzden burayı bu kadar çok seviyor.

Arabayı park ettim ve ona baktım. Dizleri katlanmış ve gösterge paneline çarpıyor ama aldırıyor gibi görünüyor. Oyun alanını incelerken ela gözleri kocaman açılmış.

"Bana neden istediğini söylemedin. Birbirimizle paylaşmayı planladığımızı bilmiyordum," diyorum. Ciğerlerim daralıyor, daha sonra paylaştığıma pişman olacağım herhangi bir bilgiyi ifşa etmemem için bir uyarı.

Kapıyı açıyor ve arabadan iniyor. Birkaç saniye daha oturuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunun bir İntihar Ortağı'na sahip olma fikriyle çeliştiğini biliyorum ama içimden bir ses FrozenRobot'a nedenlerimi söylemek istemiyor. Bana okuldaki diğer çocukların baktığı gibi, saatli bir bombaymışım gibi bakmaya başlamasını istemiyorum. Bu hoşuma gidiyor.

Roman ikimizin birbirine benzediğini düşünüyor. Birinin benimle ilişki kurması hoşuma gidiyor. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Ve daha da kötüsü, Brian Jackson'olan bağlantısı nedeniyle babamın yaptığını hafife alacağını sanmıyorum. Elbette Brian'la hâlâ yakın olmayabilir ama Brian'ın ailesinin başına gelen trajediden babamın sorumlu olduğunu, kardeşinin Olimpiyatlara katılamamasının tek sebebinin babam olduğunu düşününce bu durum çok rahatsız edici geliyor. Roman'a nedenlerimden bahsetmemin imkânı yok. Beni ekmesi riskini göze alamam.

Tek bilmesi gereken ölmeye hazır olduğum. Bu yeterli olmalı. Camıma vuruyor. Arabadan çıktım ve ona yaslandım.

"Özür dilerim," diyor. "Bazen tam bir pislik olabiliyorum. O zamandan beri..." Gökyüzüne bakarken elini gözlerinin üzerine koyuyor. Güneş neredeyse batmak üzere, bu yüzden gözlerini gölgelemek için neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum. Belki de sadece bir alışkanlıktır. Alışkanlıklarımız yüzünden yaptığımız şeyler çok komik.

"O zamandan beri mi?" Ona soruyorum.

Piknik masalarından birine doğru yürüyor ve üzerine oturuyor. Yanına oturuyorum ve nemli, çürüyen odun kokusunu içime çekiyorum. Gökyüzü puslu bir çivit mavisi. Kentucky'de Mart günbatımları hep böyle olur. Sanki gökyüzü, mavinin bir çeşidi olmayan herhangi bir rengi üretemeyecek kadar nemliymiş gibi.

"O öldüğünden beri."

"Kim öldü?" Hiç vakit kaybetmeden soruyorum. Muhtemelen kibar bir davranış değil ama normal sosyal kuralların hiçbirinin FrozenRobot'la ilişkim için geçerli olmadığını düşünüyorum.

"Kız kardeşim. Küçük kız kardeşim. Sadece dokuz ."

Başparmağımın etrafındaki deriyi ısııyorum ve Roman'ın profiline bakıyorum. Dizlerini çenesine kadar çekmiş, kendini bir kamp sandalyesi gibi katlamış. "Bu çok genç." Kısa bir an için Mike'ı düşünüyorum. Dokuz yaşında, neredeyse on.

"Çok genç."

"On yedi yaş çok genç," .

"Şimdi de beni bundan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece o öldü diye senin de ölmen gerekmediğini anlatmaya çalışıyordum. Şöyle bir şey var-"

Sözümü kesti, "Benim yüzümden öldü." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Yüksek sesle nefes verirken omuzları titriyor. "Bir gece ona bakıcılık yapıyordum. Ama aslında ona bakıcılık yapmıyordum, biliyor musun?"

Bilmiyorum, ama ona hafifçe başımı sallayarak devam etmesini söyledim.

"Kız arkadaşım geldi ve Madison, o benim küçük kız kardeşimin adıydı..." Birkaç sığ nefes alıyor ve ağlamaya başlayacak diye dehşete düşüyorum. İnsanlar ağladığında ne yapacağımı hiç bilemiyorum. On yaşımdan beri ağlamadım. Sanırım bunun nedeni siyah sümüklüböceğin olası gözyaşlarımı emmesi.

Roman şöyle devam ediyor: "Madison banyo yapmak istedi ve ben de ona bunun sorun olmadığını söyledim. Ama görüyorsunuz, Maddie eskiden nöbet geçirirdi. Hem de çok kötü nöbetler. Bu yüzden tek başına banyo yapmaması gerekiyordu."

"Uh-huh," diye homurdanıyorum, Laura'nın oyun kitabından bir hareket alarak. "Ama ben Kelly ile birlikte olmak istedim."

"Bekle," dedim. "Kelly kök birası standındaki garsonumuz muydu?" Başını iki yana sallıyor. "Hayır. O Suzie'ydi."

"Ama Travis eskiden ima etti." "Çok uzun zaman önce çıkıyorduk."

"Birden fazla kız arkadaşın mı oldu?" Ona bakmamaya çalışıyorum.

"Cidden şu anda sorduğun soru bu mu?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sana bu hikayeyi anlatıyorum ve senin sorunun bu mu?"

Omuz silkiyorum ve başparmağımı çiğnemeye devam ediyorum. Piknik masasının alt ayağına tekme atıyorum. Sarsılıyor ve bir an için düşecekmiş gibi görünüyor. "Devam et."

"Özür dilemeyecek misin?"

"Artık hiçbir şey ifade etmiyor mu? Bu kelime? Özellikle de benden söylememi istiyorsan?"

Sanki "özür dilerim" in artık bir gücü olup olmadığını düşünüyormuş gibi kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Bir an için kendimi biraz kötü hissediyorum ve "Haklısın, özür dilerim" diyorum.

"Evet, tamam." Kamp sandalyesi pozuna geri döner. "Her neyse, Maddie'ye banyo yapabileceğini söyledim çünkü aptalın tekiydim ve tek düşünebildiğim onun banyo yapmasının Kelly ve bana on beş dakika kesintisiz zaman kazandıracağıydı, bu yüzden Kelly ve ben odama gittik ve Maddie bizi duymasın diye müziğimin sesini çok açtım, anlıyor musun?"

Gerçekten bilmiyorum. FrozenRobot'un benim seks hayatım olduğunu düşünmesine şaşırdım.

"Kelly ve ben..." Bana garip bir bakış atıyor ve ellerini iki yana sallıyor. Sözsüz ipuçlarını ben dolduruyorum. "Ve sonra Maddie'yi kontrol etmek için yatak odasından çıktım ve-" Sesi çatlıyor ve hıçkırıklara boğulduğunu duyuyorum. "Kız kardeşimi küvette ölü buldum. Nöbet geçirirken boğulmuş. Benim için çılgılık attıysa da duymadım çünkü aptal kız arkadaşımınla oyalanmakla meşguldüm."

Anlattıkları, sanki biri göğsüme kürek saplamış gibi hissetmeme neden oluyor. Az önce bana itiraf ettiği şeyi anlamaya çalışırken nefesimi içime çekiyorum. Sempatik, nazik ve rahatlatıcı bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Ama içimdeki kara sümüklü böcek, söylemeyi düşündüğüm tüm olası nazik, rahatlatıcı ya da sempatik şeyleri yedi. Onun yerine ağzımdan kaçırdım: "Ama bunun araba kullanmakla ne ilgisi var? Korkunç bir araba kazası falan geçirdiğini düşünmüştüm."

Başını kaldırıyor ve gözlerinin kenarlarının kırmızı olduğunu görüyorum. Masadan atladı. "Biliyor musun, unut gitsin. Seninle bunu yapabileceğimi düşünmüştüm, ne kadar tuhaf ve berbat olsan da, ama sanmıyorum."

"Roman, lütfen." Masanın bankında ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Bu hiç adil değil. Benden ne bekliyorsun bilmiyorum."

Elini küt saçlarında gezdiriyor, bana bakmayı reddediyor. Gözlerini çamurlu zemine dikeyyor. "Benimle dalga geçmemeni bekliyorum."

"Seninle dalga geçmek mi? Seninle nasıl dalga geçiyorum? Az önce bana berbat diyen sendin."

"durumda olduğunu düşünmüyor musun?" "Berbat durumda olduğumu biliyorum."

Yavaşça alkışlıyor. "Teşekkürler, bayanlar ve baylar. En azından bir konuda hemfikiriz."

Aşağı atladım ve yanında durdum. Kolunu tutma dürtüsüne direniyorum. "Hadi ama. Bunu hâlâ yapabiliriz. Sadece ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben psikiyatrist değilim."

"Belli ki," diyor ve başını bana doğru sallıyor. Dudaklarında yavaşça çarpık bir gülümseme belirliyor.

"Senin için üzülmemi mi istiyorsun?" Salıncağa doğru yürüdüm. Pürüzsüz zincir halkalarını kavıyorum ve boyası dökülmüş metal koltuğa oturuyorum. Bacaklarımı pompalamaya başlıyorum, alabildiğim kadar yüksekliğe çıkmaya çalışıyorum. Belki yeterince sert pompalarsam havaya uçarım ve kinetik enerjim beni bu evrenin dışına fırlatır. Pek olası değil ama bir kız hayal kurabilir.

Bana cevap vermeyince ben de "Kimse için üzülüyorum" dedim.

"Neden? Kimsenin hayatı seninkinden daha kötü olamaz diye mi?" Benimkinin yanındaki salıncağa oturuyor ama hareket etmek için herhangi bir çaba göstermiyor. Salıncak ağırlığının altında sallanıyor ama bacaklarını oynatmıyor.

"Hayır," dedim. "Sadece tüm dünyanın senin için üzüldüğünü düşündüm. Belli ki herkesin zaten yaptığı şeyi yapacak birini aramıyorsun."

Gittikçe yükseliyorum ve salıncak setinin gıcırdadığını hissediyorum. "Dikkatli ol," diyor.

"Neden?" Dikkatli olmayı düşünmüyorum. Son bir hamle yapmayı, kendimi bırakmayı, uçmayı ve düşmeyi düşünüyorum.

"Bensiz ölmene izin yok," diye fısıldıyor.

16 MART CUMARTESİ

22 gün kaldı

Roman benden Crestville Pointe'ye gitmemi istedi. Crestville Pointe, Ohio Nehri'nin üzerindeki devasa tepelerde yer alan bir park. Parkın kenarı kayalık uçurumlardan oluşuyor ve Roman buranın ölmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyor.

Ben pek ikna olmadım.

"Ya çarpışma bizi öldürmezse?" diye sordum. "Suyun içinde en az bir saat hayatta kalabiliriz, inleyerek ve acı çekerek, kör edici bir acı içinde. Gerçekten ölmemiz çok uzun zaman alabilir. Uzun ve acılı bir ölüm istemiyorum. Ben bunun için imza atmadım."

"Sen cidden çarpıksın. Bunu biliyor musun?" diyor patika boyunca yürürken. Kayalıklara ulaşmanın en kolay yolunu bulmaya çalışıyoruz. Park bekçileri bunu zorlaştırmaya çalışıyor. Çoğunlukla gençlerin eğlenmek için uçurumdan atlamasını istemiyorlar çünkü muhtemelen ölecekler. Umarım ölüm ihtimali olasılıktan daha fazladır.

"Bunu on bir aydan daha uzun süredir düşünüyordum," diyorum ona. "Elbette, ben çarpık biriyim. Ama aynı zamanda daha fazla içgörüye sahibim."

"Bana on bir ay saçmalığını anlatma. Bunu ben de en az senin kadar istiyorum. Ayrıca, bu tür bir suçluluk duygusuyla yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Roman'ın sesi soğuk ve tepeye doğru koşmaya devam ediyor. Neredeyse koşuyor ve ben ona yetişmekte zorlanıyorum.

"Haklısın. Bilmiyorum. Ama benim hakkımda da bir bok bilmiyorsun." Cümleyi zar zor tükürebildim. Eğilip yan tarafımı tuttum ve nefes nefese kaldım. Gerçekten daha fazla dışarı çıkmalıyım. Serin çimenler ayak bileklerimi gıdıklıyor, kot pantolonumun spor ayakkabılarımla buluşması gereken yerdeki açık ten boşluğuna sızıyor. Kot pantolonum bana biraz kısa geliyor ama annem ve Georgia ile alışverişe çıkmaktansa cam yutmayı tercih ederim. Yeni pantolon giymeden birkaç hafta daha idare edebilirim diye düşünüyorum.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun," diyor. Hiç de yorgun görünmüyor. Lanet olsun ona.

Çimenlik bir açıklığa doğru ilerliyorum. "Bahse girerim buradan geçerse suya daha yakın oluruz."

Çimlerin arasında beni takip ediyor. Hava karardığı için nereye gittiğimizi görmek zor ve acaba kaderin ironik bir cilvesiyle, farkına bile varmadan uçurumdan aşağı mı uçacağız? Evrenin son şakası gibi: Denesenez bile ölümünüzü planlayamazsınız.

Çim açıklığı yavaş yavaş ormana dönüşüyor. Koyu, kalın ağaç gövdeleri bizi çevreliyor ve ayakkabılarımız yaprakların ve dalların üzerinde çıtırdıyor. Neredeyse tümsekli bir köke takılıyordum ki Roman beni sabitledi. Ohio Nehri'nin özelliği fark edilir bir ses çıkarmaması. Köpürme ya da yok. Ama yine de yaklaştığımızı anlayabiliyorum; nemli, küflü suyun kokusunu ve neredeyse tadını alabiliyorum.

Zemin çamurlu orman zemininden çakıllı taşa dönüşüyor. Kenara vardık. İkimiz de nehre bakıyoruz; etraftaki tek ses birkaç kuş cıvıltısı.

"Bana neden bir şey söylemediğini anlamıyorum," diyor sonunda.

"Neden bu kadar meraklısın? Neden ölmek istediğimin bir önemi var mı?" "Sayılır," diyor.

"Neden?"

"Çünkü aptalca bir şeyse, seni vazgeçirmeye çalışırım." Gülüyorum. "Hayır, yapmazdın."

"Evet, isterim."

"Yapamazsın çünkü o zaman aracını kaybedersin, hatırladın mı? Sevgili anneciğinden kaçma yeteneğin yok. Bu arada bunu hiç açıklamadın."

Güneş batmış olmasına rağmen yine o şeyi yapıyor, gökyüzüne bakarken ellerini gözlerinin üzerine kapatıyor. Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki siyah tişörtünün yakasındaki delikleri görebiliyorum. Köprücük kemiği keskin ve derisinin altından görünüyor; tahmin ettiğimden daha ince. Ona baktığımı fark ediyor ve benden birkaç adım uzaklaşarak aramızda boşluk yaratıyor. "Maddie öldükten sonra terapiye gönderildim. Bir sürü terapi. Doktorlar aileme araba kullanma kaybetmemi önerdiler çünkü anın içinde kalma becerim konusunda endişeliydiler. Ayrıca asla gözetimsiz yalnız bırakılmamamı önerdiler. Görünüşe göre tamamen yalnız kalmak insanları daha depresif hale getiriyormuş,

Ama anladığım kadarıyla Maddie'nin ölümü hakkındaki hislerim yalnız olsam da olmasam da değişmiyor."

Terapi. Babam öldükten hemen sonra okulum beni haftada üç kez danışmanla görüştürdü. Ama toplantılar verimli geçmiyordu. Orada öylece oturuyor, klasik bir melodi mırıldanıyor ve onun aşırı saksı bitkisi koleksiyonuna bakıyordum. Sonunda benden vazgeçti.

"Ne?" dedi. Yüzümü buruşturmuş olmalıyım.

"Hiçbir şey. Bir keresinde bir danışmana gönderilmiştim, bu yüzden terapinin sizde de işe yaramamasını komik buldum."

"Komik mi?"

"Komik değil. İronik."

"Bunun doğru bir ironi kullanımı olduğundan emin değilim ama benden daha zeki görünüyorsun, bu yüzden sana güveneceğim."

"Bana güvenecek misin?"

Cevap vermiyor. Kenara oturur ve tüm vücudunu arkaya yaslar. Başını elleriyle kavırıyor ve dirseklerini açıyor. Yanına oturuyorum. Uzanmıyorum ama dizlerimi çeneme doğru çekiyorum.

"O böyle öldü diye suda ölmek mi istiyorsun?" Gözlerini kapatıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. "Sadece adil görünüyor."

"İstersen burada da yapabiliriz. Sadece bu konuda biraz gerginim." Dizlerimi çözüyorum ve yere dokunmak için uzanıyorum. Taşlar avucumun içinde sertleşiyor.

"Gergin hissetmenin normal bir tepki olduğuna eminim."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Eylem konusunda gergin değilim."

"Bu uçurumdan atlama fikri seni zerre kadar tedirgin etmeyecek kadar sert birisin demek?" Roman doğrudan bana bakabilmek için kendini yan yatırıyor.

"Tamam, belki biraz korkuyorum. Ama daha çok bundan sonra olacıklardan korkuyorum."

Sırt üstü yatmaya devam eder. "Öldüğümüzde bize ne olduğunu mu kastediyorsun?"

Çakıl taşlarından biraz alıp parmaklarımın arasından süzülmesine izin veriyorum. "Bunu hiç düşünmüyor musun? Ya bu son değilse ve buradan daha da kötü bir yere gidersek?"

Oturur ve bir taş alır. Uçurumun kenarına fırlatıyor. Suya çarpmadan önce kaybolmuş gibi görünüyor - bir sıçrama bile yapamayacak kadar küçük. "Herhangi bir yer buradan daha iyi olmalı."

"Ama sizce ölmek gerçekten mümkün mü?"

Yüzü sertleşiyor, çene kasları ve gözleri yanıyormuş gibi parlıyor. Acaba FrozenRobot Maddie ölmeden önce farklı mı görünüyordu? Kestane rengi saçları, berrak teni ve güçlü çenesiyle kesinlikle klasik bir yakışıklı. Bilirsiniz, bariz bir şekilde yakışıklı. Okula dönüş alışverişi reklamlarında oynayacak tipte bir çocuk gibi. Onu herhangi bir yerde görebilirsiniz ve yüzüne lisede popüler olduğunu anlayabilirsiniz. Evet, Roman o insanlardan biri.

Ama ona baktıkça, dünyamdaki Tyler Bowen'lardan ve Todd Robertson'lardan farklı bir yanı olduğunu fark etmeye başlıyorum. Onunla ilk tanıştığımda söylediklerimi geri alıyorum-FrozenRobot gerçekten de donmuş bir kaliteye sahip. Tüm hareketlerinde ve yüz ifadelerinde bir gerginlik var, sanki taştan oyulmuş ve buzdan bir odaya kapatılmış ve kısa süre önce hayata döndürülmüş gibi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama ona baktıkça, kederinin onu asla çıkaramayacağı prangalar gibi sardığını görüyorum. Onu kedersiz, ağırlıksız, donmuşluk olmadan hayal etmeye çalışıyorum, ama onu umutsuzca üzgün olmaktan başka bir şey olarak görmek zor. Evet, popüler ve başarılı olmak için tasarlanmış birine benziyor ama aynı zamanda keder giymek için yaratılmış birine de benziyor.

İyi giyiniyor.

"Bunu nasıl sorarsın?" Sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Belli ki ölmek mümkün. Maddie öldü. O öldü. O gitti."

Omuz silkiyorum, avuçlarımı çakılların üzerinde ovuşturuyorum. Taşların kenarları derimi yırtıyor. "Evrenin enerjisi hakkında çok düşündüm. Eğer enerji hiç yaratılamıyor ya da yok edilemiyorsa, sadece aktarılabilirse, sence insanlar öldükten sonra enerjilerine ne oluyor?"

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıp kenara yaklaşıyor. Ben de onu takip ediyorum. Nehre bakarak, suya girdiğimde nasıl hissedeceğimi hayal çalışıyorum. Ohio Nehri çok yavaş hareket ediyor, çalkalanma ya da çırpınma yok, sadece tembel bir akış var. Belki su beni sıkıca kucaklayacak, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkacak. Belki uykuya dalmak için sallanıyormuşum gibi hissedeceğim, belki suyun altına çekileceğim ve her şey siyaha dönecek ve rüya görmek gibi olacak. Belki de.

"Kesinlikle ölebilirsin," diyerek daha önceki argümanını tekrarlıyor. "Maddie öldü. Onun enerjisini hiçbir yerde göremiyorum."

"Onu göremiyor olmanız enerjisinin yok olduğu anlamına gelmez."

Elleri yanlarında zıplıyor. Bir taş daha alıp kenardan fırlatıyor. "Benimle bu konu hakkında konuşmayı bırakmalısın. Beni korkutuyor."

"Bu beni de korkutuyor," diyorum usulca.

"Öldüğümüzde ölmüş olacağımızı düşünmem gerekiyor. Başka bir şey düşünemiyorum."

"Tamam." Bu konuda konuşmayı bırakmayı kabul ediyorum ama bu onu düşünmeyi bırakabileceğim anlamına gelmiyor.

İkimiz de sessizlik içinde nehre bakmaya geri dönüyoruz. Sulu ölümlerimizi hayal etmeye geri dönüyoruz.

PAZARTESİ, 18 MART

20 gün kaldı

Pazartesi sabahı benim evimde muhtemelen haftanın en sevmediğim zamanıdır. Hiçbir zaman fazladan on beş dakika uyuyamıyorum çünkü Georgia her zaman tüm dolabını karıştırmak için fazladan erken kalkıyor. Tanrı korusun, yanlış bir kıyafet seçer. Görünüşe göre Pazartesi günü verdiğiniz ifade gerçekten çok önemli - Georgia'ya göre Pazartesi günü giydikleriniz haftanın geri kalanının nasıl geçeceğini belirliyor. Mesela gerçekten güzel giyinir ve tonlarca iltifat alırsanız, Perşembe günü cebir sınavını geçersiniz. Polinomların takozlarla ya da dar kotlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum ama Georgia tamamen ikna olmuş durumda. Neyse ki her gün aynı şeyin bir varyasyonunu giyiyorum -gri çizgili uzun kollu tişört, siyah kot pantolon, gri spor ayakkabı- böylece benim için işlerin farklı olma ihtimali hiç yok.

"Aysel," diye tıslıyor. "Aysel, ."

"Georgia," diye inliyorum ve yan dönüyorum. Onu boğmak umuduyla yüzümü yastığa da bastırıyorum. "Mor kazak elbiseni mi yoksa kırmızı kalem eteğini mi giydiğin gerçekten umurumda değil. Eminim herkes her iki şekilde de güzel görüldüğünü düşünecektir."

Yatağımın ucunun gıcırdadığını duyuyorum. Beni yanlarımdan dürtmeye başlıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, uzuvlarım çarşaflara dolanıyor. "Ne oluyor lan?"

"!" Zıplayıp ayağa kalkıyor ve odanın içinde volta atıyor. "Pencereden dışarı bak."

Şakaklarımı ovuyorum. En az on beş dakika daha uyumayı planlıyordum, saçımı taramamaya karar veririm yirmi dakika. İç çekerek kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum. Odamızın arka duvarının tam ortasında yer alan küçük pencereye doğru sendeleyerek ilerliyorum. Bu pencere son üç yıldır bizi ayıran çizgi oldu; sol taraf benim, sağ taraf Georgia'nın. Onun tarafı moda dergilerinden kopardığı sayfalarla kaplı ve

onun ve arkadaşlarının resimlerini ve tuzluk koleksiyonunu. Eşsiz tuzluklara karşı garip bir takıntısı var - baykuş, kamyon, kurt şeklinde tuzluklar - bunları ikinci el dükkanlarından buluyor. Benim duvarım boş.

"Bak," diye bastırıyor, pencereyi işaret ederek.

Dışarıda, çimlerin karla örtüldüğünü görüyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum çünkü güneş açmış ve tüm bahçemizi ıslıl ıslıl yapıyor. Kar meşe ağaçlarının gövdelerine yığılmış durumda ve görebildiğim kadarıyla en az on beş santim yağmış gibi görünüyor.

"Harika değil mi?" Georgia arkamdan alkışlıyor. "Okul iptal edildi!"

"Mart ayında hiç kar yağmaz," diyorum.

"Biz küçükken bir kere olmuştu, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. Güzel bir gündü. Dokuz yaşından büyük olamazdım, Georgia o zamanlar yedi yaşında olmalıydı ve Mike da iki yaşındaydı. Babam günü burada geçirmem için beni arabayla getirmişti çünkü hâlâ dükkânda çalışmak istiyordu ve tüm çocuklar okulda olmayacağı için fazladan yaya trafiği olacağını umuyordu.

O sabah annem bize çikolatalı krep yaptı ve günün geri kalanını bahçede kardan adam yaparak ve Vine Caddesi'ndeki tepeden aşağı kızakla kayarak geçirdik. O gün kendimizi gerçek bir aile gibi hissettik; sadece hafta sonları ziyarete gelen bir misafir gibi hissetmedim.

Bu uzun zaman önceydi.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Ben pencereden dışarı, taze kara bakıyorum ve Georgia da benim bakışlarımı izliyor. İkimiz de artık birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz.

"Sanırım uyumaya geri döneceğim," diyorum. Kar günü artık bu anlama geliyor, krep ve kardan adam değil, yatağında fazladan saatler. Tek başıma.

Kaş çatmanın sözel karşılığını yaptığını duyuyorum; mızımız bir homurdanma. "Cumartesi gecesi yüzünden hâlâ yorgun musun?"

"Ne?"

"Geç saate kadar dışarıdaydın," diyor.

Yatağıma uzandım ve yorganı yüzüme çektim. Georgia ile Roman hakkında konuşmayacağım. Milyon yıl geçse bile.

Tekrar yatağımın ucuna oturdu. "Kiminleydin? Şimdi bir erkek arkadaşın falan mı var?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Eğer bir erkek arkadaşım varsa, adı Ölüm'dür. Roman'ın da ona aşık olduğuna eminim. Bir aşk üçgeni gibi

Yanlış. Ya da belki de doğru giden bir aşk üçgeni: 7 Nisan'da ikimiz de adamı alacağız.

Ofluyor ve ayağa kalkarken yatağın hareket ettiğini hissediyorum. "Tamam. Sadece gül bana. Ben sadece ablamla konuşmaya çalışıyordum. Çaba gösterdiğim için özür dilerim."

Şimdi de benimle konuşmak mı istiyorsun? Tekrar gülmek için bir dürtü hissediyorum. Her şeyin ironisi. Sadece yarım ayak kar onu arkadaşlarıyla takılmaktan alıkoyduğunda benimle konuşmakla ilgileniyor. "Üvey kardeş," diye düzeltiyorum ve bir an için kendimi suçlu hissediyorum. Sonra siyah sümüklü böcek kurtarmaya geliyor.

"Sen imkânsızsın," dedi ve iç geçirdi. Onu daha iyi tanımasaydım, üzgün olduğunu söylerdim. Duvara yaslandı, eli kapının kolundaydı. "Biliyorsun, annem krep yaptı."

O çıkarken kapının çarptığını duyuyorum. Birkaç saniye sonra tekrar açılır. "Bil diye söylüyorum, Steve..." "Steve "i benim her zaman yaptığım gibi, gevşek bir lastik bant gibi uzatarak söylüyor. Garip bir duraklama oldu ve sonra devam etti, "Evet, Steve, işte. Sparkle fabrikayı kapatmadı."

"Babanı kastediyorsun," diye tekrar düzeltiyorum. "Baban işte."

"Evet, babam. Anlaşılabilir bir sebep olmaksızın nefret ettiğin kişi. Sana bir ev veren kişi."

İşte bu kadar. Yorganı üzerimden attım ve dik oturdum. "Ne kadar cömert. Ve ondan nefret etmiyorum, Georgia."

"Öyle mi? Öyle davrandığın kesin. Sırf babanın yaptıkları yüzünden her gün kendine acımandan bıktım. Flaş haber: Sen baban değilsin. Ve onun yaptıkları için başkalarını suçlamayı bırakmalısın. Kendin de dahil."

Bunu diğer herkese söyle, sanırım. Beni rahat bırakmasını umarak kaşlarımı çatıyorum ama o kalıyor. Bir süre bana bakıyor, elleri ince kalçalarının üzerinde. Ben de ona bakıyorum, nasıl üvey kardeş olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Açık teni, bal rengi saçları ve küçük burnuyla Kentucky güzellik yarışmasının prototipi gibi görünüyor. O güneş gibi, ben ise inişli çıkışlı, düşünceli ay gibiyim. Tek ortak noktamız gözlerimiz. İkimiz de annemin koyu renkli, badem biçimli gözlerine sahibiz.

Şu anda saçlarını örmüş, erkek boxer'ı ve büyük boy Kentucky Wildcats tişörtü giyiyor. Merak ediyorum da acaba

Pazartesi kuralı. Tam yorum yapacaktım ki, "Keşke hep böyle üzgün olmasan Aysel," dedi.

Ben de Georgia. Ben de.

Derin bir nefes alıp yataktan kalkıyorum. "Seninle aşağıda krep yerken buluşuruz. Sadece dişlerimi fırçalamama izin ver."

Sanki ona cebir sınavını geçtiğini söylemişim gibi gülümsüyor ve odamızdan dışarı fırlıyor. Mart ayındaki son kar gününden bu yana kaçtığımı sanmıyorum.

Koridordan banyoya doğru yürüyorum ve diş fırçama biraz diş macunu sıkıyorum. Diş fırçasını odamıza geri götürüyorum ve pencereden dışarı bakarken dişlerimi fırçalıyorum. Annem, Georgia ve Mike'ın mutfakta konuştuklarına kulak misafiri oluyorum.

Georgia, "Yakında aşağı inecek," diyor.

"Oh, güzel!" Annem dedi ki. "Onu yataktan kalkmaya ikna ettiğine çok sevindim."

Akçağaç şurubu kokusu tüm evi dolduruyor. Mike'ın yumruklarını mutfak masasına vurduğunu duyabiliyorum. "Ekstra çikolata parçaları eklediğinden emin ol," diyor. "Aysel çikolata parçalarına bayılır."

Kalbim kabarıyor ve siyah sümüklü böceğin bu duyguyu benden almasını bekliyorum ama almıyor. Kalmama izin veriyor. Şişlik küçük, keskin bir sızıya dönüşüyor - onları terk etmek sandığımdan daha zor olacak.

Terliklerimi giyip merdivenlerden inerken, kendimi her günün böyle olmasını dilerken buluyorum. Her gün böyle olsaydı, gitmeye bu kadar hevesli olmazdım sanırım.

Sorun şu ki, Mart ayındaki kar günleri mucizedir. Mucizeler için yaşayamazsın.

ÇARŞAMBA, 20 MART

18 gün kaldı

Tyler Bowen okulumuzun kütüphanesindeki bir masada beni bekliyor. Her şeyi boş vereceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre bazen insanlar hakkında yanılabilirim.

Okul kütüphanemiz bir kütüphaneden çok bir medya merkezine benziyor. Lisemizin ortasında, bilgisayarlar, masalar ve dayanıksız plastik kitap raflarıyla doldurdukları içi boş bir alanda yer alıyor. Son zamanlarda arka duvara Brian Jackson afişleri astılar. TMC'de asılı olanların aynısı. Onlardan kaçamıyorum.

"Hey, Georgia'nın kız kardeşi," diyor ben masaya otururken.

"Kendime ait bir ismim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sırt çantamın fermuarını açtım ve fizik defterimi çıkardım.

Tyler'ın solgun yüzü kızarıyor ve çilleri daha belirgin hale geliyor.

"Ne?" Kalemimin kapağını açıp masaya vuruyorum.

"Adını nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum."

Gülüyorum ve yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüyor.

"Hiç komik değil," diyor ayakkabılarına bakarak. "Tuhaf bir adın var. Baban mı seçti?"

Gözlerimi kırıştıyorum, babamdan bahsetmek istemesi beni biraz şaşırtıyor. "Sanırım annem seçti. Ama emin değilim."

"Peki nasıl ?"

"Aysel," diyorum. "Ceylan ile kafiyeli."

Şaşkınlıkla gözlerini kısıyor ve ben de ekliyorum, "Uh-zell."

"Anladım Aysel," diyor, fazla telaffuz ediyor ama bu da bir başlangıç. "Adımı nasıl söyleyeceğini cidden bilmiyor muydun?"

"Bir fikrim vardı ama emin değildim. Bilirsiniz, telaffuzu zordur." "Yeterince makul." Kendimi Tyler'la aynı şekilde gördüğümü fark ettiğimde omuz silkiyorum.

Bowen biliyor: bilinmeyen bir değişken olarak. "Peki başlayalım mı?"

"Evet, muhtemelen." Elini kumral saçlarının arasında gezdiriyor. Acaba bunun onu zarif gösterdiğini mi düşünüyor?

"Proje için bir fikrin var mı?" Kalemimin ucunu kemiriyorum ve kesinlikle sık görünmediğimden emin .

Tyler bana cevap vermiyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve az önce kütüphaneye giren basketbol arkadaşlarından birine el sallıyor. Arkadaşı ona bir şeyler bağıyor ama okul kütüphanecisi Bayan Silver tarafından susturuluyor.

"Hey, bana bir dakika verir misin?" Tyler soruyor.

"Elbette." Arkadaşlarıyla buluşmak için kütüphaneye doğru koşmasını izliyorum. Birbirleriyle fısıldaştıklarını ve bana doğru işaret ettiklerini görebiliyorum. Tyler ayaklarını sürüyerek omuz silkiyor. Benimle çalışmak zorunda kaldığını açıkladığını hayal ediyorum.

Arkadaşlarından birinin "Sonra görüşürüz dostum," dediğini duyuyorum. "Evet, iyi şanslar," diye ekliyor diğeri.

Tyler sonunda bana doğru yürüyor ama hızı yavaş, sanki bunun bir ceza olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor. Bir seçim değil.

"Bunun için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Üzgün olmana gerek yok. Hadi işimize dönelim." "Elbette, Aysel."

"Her seferinde adımlı söylemek zorunda değilsin." Sırt çantama uzandım ve fizik ders kitabımı çıkardım. Bir çarpmayla masanın üzerine düşmesine izin verdim. "Projemizin teması için iyi bir fikrin var mı?"

"Tema mı?"

Tyler Bowen'ın derste pek dikkatini vermediği anlaşıyor. "Evet, bir tema. Bay Scott projemizin bir tema etrafında şekillenmesi gerektiğini söyledi."

"Ah, şu tema." Uzun bacaklarını . "Neden basketbol değil?" Ona boş boş bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddi!" Tyler masanın üzerinden bana doğru eğiliyor. "Bay Scott bunu örneklerden biri olarak kullandı, yani belli ki tema olarak seviyor."

"Ya da daha önce yüzlerce kez yapılmıştır. Yaratıcı olmalıyız." Sonra tekrar, bu projeyi neden önemseydiğimi bilmiyorum. Tyler'la görüşmek zamanımı boşa harcamak demek. Bu işten alacağım notun bir önemi yok. Daha teslim etmeden gitmiş olacağım.

Ama Bay Scott için iyi bir iş yapmak istiyorum. Tepkisini görmek için etrafta olmasam bile, dersini ciddiye aldığımı bilmesini istiyorum. Defterimde boş bir sayfaya geçiyorum. Bir fikir bulmayı umarak kalemimi kâğıda vuruyorum.

"Yaratıcı derken ne demek istiyorsun?" Tyler bu kelimeyi ona adım kadar yabancıymış gibi söylüyor.

"Evet, yaratıcı. Neden hayvanat bahçesine falan gitmiyoruz?" Fikrimi not aldım.

Yüzünü buruşturuyor. "Hayvanat bahçesi mi? Orası küçük çocuklar için bir yer gibi." "Oh, hadi ama. Eminim eskiden severdin."

"On bir yaşımdayken yaptım." Saçlarına tekrar dokunuyor. Hakkını yemeyelim, saçları parlak ve yumuşak görünüyor. Ve belli ki bu gerçek onun gözünden kaçmamış.

"Hayvanat bahçesi mükemmel," diye devam ediyorum. "Çok fazla fotoğraf fırsatı var. Baş aşağı asılı duran yarasaların potansiyel enerjiye sahip olması gibi. Belki çiğ et yiyen bir aslanı bile fotoğraflayabilir ve bunu bir enerji transferi olarak etiketleyebiliriz."

"Ama Louisville'deki hayvanat bahçesi bir milyon saat uzaklıkta. Daha kolay bir şey seçemez miyiz?"

Tyler'a gerçeği açıklayamam: ölmeden önce son bir kez hayvanat bahçesine gitmek istediğimi. Aslanları güneşte yıkanırken ya da kutup ayılarını derin su havuzlarında sıçrarken görmeyi çok isterdim. FrozenRobot muhtemelen bana böyle düşündüğüm için huysuz olduğumu söyleyecektir ama elimde değil.

"Evet, uzun bir yolculuk ama oraya vardığımızda her şey çok kolay olacak. Fotoğrafını çekebileceğimiz pek çok farklı şey var," diyorum, zihnimde parmaklarımı çaprazlayarak.

"Yeterince adil, Aysel ceylan gibi. Hayvanat bahçesi teması için bizi yaz." Kalemimi alıyor ve defterimi eline geçiriyor. Havada sallıyor. Elimden kapmak için uzanıyorum ama çok geç.

Defterin açık kaldığı sayfaya bakarken gözleri büyüyor. "Vay be."

Defterime uzanıyorum ve sayfaya bir göz atıyorum. Rahatlamak için sığ bir nefes alıyorum. Olabileceği kadar kötü değil. Sadece boynunda ilmik olan bir çubuk figürü. Sanırım bunu birkaç hafta önce sınıfta Bay Scott açılar ve hız hakkında saçmalayıp dururken çizmiştim ve ben de enerjinin yok oluşunu merak etmeden duramıyordum.

"Bu adam asma olayı da neyin nesi?"

"Sınıfta sıkıldığım zaman çizdim. Sen sıkılmıyor musun? Bay Scott açılar hakkında konuşmayı hiç bırakmıyor." Kalbim hızla çarpıyor ama sesimin normal çıkması için elimden geleni yapıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve tüm yüz hatlarını birbirine yapıştırıyor. "Senin için endişelenmemem gerektiğine emin misin?"

"Adam asmaca oynamak için mi?"

"Şimdiye kadar oynadığım hiçbir adam asmaca oyununa benzemiyor," diyor usulca.

Tekrar omuz silkiyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Sanırım ben sadece onun garip bir versiyonunu oynuyorum."

"Tamam..." Yutkunuyor ve kelimeleri karıştırdığını görebiliyorum. Tyler Bowen'ın nutkunu tuttum. Sanırım bunu yapılacaklar listemden çıkarabilirim.

Benim gönülsüz gülümseme çabama karşılık veriyor. "Bir keresinde balıkların depresyondayken en iyi hayvanlar olduğunu duymuştum." Eski arkadaşlarımız gibi omzuma hafifçe vuruyor. "Ve hayvanat bahçesinin harika bir akvaryumu var." Brian Jackson afişine gizlice bir göz atıyorum. Kelimeler dilimin geliyor ve Tyler'a gerçeği, çizimin bir şaka ya da oyun olmadığını söylemek geliyor içimden. Bu hissin geçmesini bekliyorum ama . Seramikten yapılmış bir el bombası gibiyim; katı, yoğun ve soğuk ama yine de kırılgan. I her an patlayabilir. Tyler'ın önünde patlamak istemiyorum.

Elimden geldiğince sakın bir sesle, "Hayvanat bahçesine ne zaman gitmek istersin? Muhtemelen yakında gitmeliyiz, bu işe bir an önce başlamalıyız. İnek olduğumu düşüneceğini biliyorum ama gerçekten iyi bir iş çıkarmak istiyorum."

"Cumartesi günü gidebiliriz," diye teklif ediyor.

"Gün içinde mi?" Sanırım teknik olarak Cumartesi günü çalışmam gerekiyor ama muhtemelen biriyle vardiyalarımı değiştirebilirim. Ya da sadece atlayabilirim

-İşim şu anda hiç kadar anlamsız görünüyor.

Dudaklarını dişlerinin üzerine doğru kıvrıyor, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Neden? Cumartesi gecesi için büyük planların falan mı var?"

"Hayır," diyorum, alaycı karşı kendimi hazırlayarak.

Ama gelmiyor. "Seni 10 gibi alsam nasıl olur?"

"Benim için çalışıyor." Ona nerede yaşadığını söylememe gerek yok; kız kardeşimi birkaç kez aldı. Eminim Tyler Bowen'ı garajımızın önünde beni beklerken gördüğünde kalp krizi geçirecek. Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor.

"Ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey," diyorum ve ellerimi önümde masanın üzerinde birleştiriyorum. "Sadece hayvanat bahçesine gideceğim için heyecanlıyım."

PERŞEMBE, 21 MART

17 gün kaldı

Bugün Mike'ın onuncu yaş günü. Hepimiz Pirate Jack's Laserplex'in arka tarafındaki parti odasında toplandık. Pirate Jack's Laserplex tam olarak kulağa geldiği gibi, köhne bir korsan temalı laser tag tesisi. Küçük tozlu pencereleri ve lekeli karo zeminleri olan çimento blokluk bir binada yer alıyor.

Steve her zaman Perşembe günleri izinlidir ve annem de tatil gününü kullandı. Georgia ve ben okuldan doğrudan gelip annemin odayı siyah ve kırmızı flamalar, göz bantları ve sahte altın paralarla süslemesine yardım ettik. Gözlerinizi kapat, kulaklarınızı tıkır ve etrafınızda birkaç kez dönerseniz, neredeyse Langston, Kentucky'de mahsur kalmadığınıza, bir korsan gemisinde olduğunuza inanabilirdiniz. Neredeyse.

Şu anda odanın arka tarafında, tek başıma bir masada oturuyor, Mike'ın hediyesini kucağımda dengeliyor ve sol elimde plastik bir bardak portakallı soda tutuyor, kağıttan bir korsan şapkası takarak kendimi gülünç hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Steve ön tarafta arkadaşlarıyla oturuyor, ucuz bira kutularını mideye indiriyor ve Mike her basketbol topu ya da beyzbol eldiveni açtığında alkışlıyor. Georgia, annem ve annemin bazı arkadaşları Steve'in yanındaki masada oturmuş, amigo takımının dedikodusunu yapıyor ve Christine Beth Thomas'ın geçen ayki güzellik yarışmasında Sandra Dewitt'i nasıl yendiğinden yakınıyorlar.

Arada bir annem bana bakıyor. Daha önce de söylediğim gibi o, Georgia ve ben aynı gözlere sahibiz ama annemin göz kapakları farklı. Onunkiler esmer ve yıpranmış görünüyor. Onlarda bir hüznün var. Beni ona bakarken yakalıyor ve gözlerimi kaçırıyorum.

Mike hediye yığınının bir kasırga gibi parçaladı. Sanırım sıra bende. Uzanıp gazozumu dikkatlice masanın üzerine koyuyorum. Şekerli portakal şurubundan bir parça bardağın kenarından akıp elime damlıyor. Elimi gömleğime siliyorum ve Mike'ın hediyesini kavırıyorum. Ağır ve anlamlı hissetmek isterken ellerimde hafif kalıyor. Ona doğru yürüyorum.

Mike hediyeı elimden aldı. "Hey, Aysel," diyor, gri-yeşil gözleri parlıyor. Mike ürkütücü bir şekilde Steve'e benziyor, minyatür bir versiyonu. İkinin de dalgalı sarı saçları, küçük ve boncuk gibi gri-yeşil gözleri ve keskin, sivri çeneleri var.

"Hey, Mikey," dedim. "Doğum günün kutlu olsun."

Odanın geri kalanı sessizliğe gömüldü. Bizi izliyorlar. Hediemi $E=MC^2$ kağıdına sardım. Fark etmemiş gibi görünüyor. Kağıdı hızla yırtıyor ve hediyeıe bakarken küçük gözleri beyzbol topu kadar genişliyor.

Mike ciyaklar ve hediyeı, bir çizgi romanı havada sallıyor. *İnanılmaz Örümcek Adam'ın* Stan Lee tarafından imzalanmış bir baskısı. Onu göğsüne bastırıyor ve bana bakıyor. "Örümcek Adam mı? Bu harika!" Kapağıya bakıyor ve hipnotize olmuş gibi parmağını imzanın üzerinde gezdiriyor. Sonra çizgi romanı dikkatlice yanındaki masaya koyuyor ve kollarını iki yana açarak beni sıkıca kucaklıyor.

Ağzım kuruyor ve midem bowling topu gibi ağırlaşıyor. Zayıfça sarılmasına karşılık veriyorum ve parmaklarımı dalgalı saçlarında gezdiriyorum. "Bir şey değil dostum. Umarım yıllarca keyifle okursun."

Sanki söylediklerimde bir yanlışlık olduğunu biliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Sorun şu ki, gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyemiyorum. Ona o çizgi romanı almak için on beş maaş çeki harcadığımı söylemeliyim çünkü beni hatırlayacağı güzel bir şey olmasını umutsuzca istiyorum. Beni nazik, havalı ve şefkatli biri olarak düşünmesini. On yaşındayken kendini öldüren bir katilin psikopat çocuğı olarak değil.

Onun için bundan daha fazlası olmak istiyorum. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum ama bundan birkaç yıl sonra, ben gittiğimde ve Mike beni özlediğinde, çizgi romana uzandığı ve onu okurken kendini daha iyi hissettiğı bir hayal kuruyorum. Güvende hissediyor. Şeytanlarını benim yenemediğim şekilde yenebileceğini biliyor.

"Hey," diye seslenen hırçın bir ses duyuyorum.

Kollarımı Mike'ın belinden bırakıp arkamı dönüyorum. Steve'in arkadaşlarından biri. Omuzlarına dökülen tel tel kahverengi saçları var ve kamuflaj desenli bir kamyoncu şapkası takıyor.

"Hey," diye tekrarlıyor. "Bu şeyler pahalı." Sağ elindeki birayla çizgi romanı işaret ediyor. "Umarım yasal yollardan edinmişsinizdir." Çarpık sararmış dişlerini ortaya çıkararak sırtıyor. Bakışları tam olarak ne düşündüğünü anlamamı sağlıyor: babam.

"Endişelenmeyin," diyorum. "Tamamen yasal yollardan elde edildi. Kendi zor kazandığım paramla aldım."

Adam başını çevirip anneme bakıyor. "Demek sana çekmiş Melda?"

Annem sertçe başını sallıyor ve odanın önüne doğru yürüyor. Elini Mike'ın küçük sırtına koyuyor ve bana doğru dönüyor. "Çok düşünceli bir hediyeydi Aysel. Teşekkür ederim."

İçimdeki öfkeyi yutkunarak bastırıyorum. *Küçük kardeşimi seviyorum. Tabii ki ona güzel bir hediye aldım. Neden bu kadar şaşırmış gibi davranıyorsun anne? Çenemi sıkıp kapatıyorum, açarsam çıkacaklardan korkuyorum.*

, taşındığımda bana hiç garip davranmayan tek kişi Mike'tı. Steve'in evine geldiğim ilk gün, Mike ön merdivenlerde beni bekliyordu, sırtı o kadar geniş ki yüzünün kırılabileceğini düşündüm. Onun aralık dişli gülümsemesini gördüğümde kalbim kabarmıştı ve şimdi onu hatırlamak içimi acıtıyor. Buraya ilk taşındığımda, annemin geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde uyumadan önce ona kitap okurdum. Bazen de arka bahçede onunla oynamam için bana yalvarırdı. Etrafta koşturur, çamurlu futbol topumuzu ileri geri tekmelerdik. Ama son zamanlarda bunların hiçbirini için enerjim yok.

Annem doğum günü pastasının bulunduğu küçük masanın arkasında durabilmek için yanımdan geçip gidiyor. "Mike, buraya gel ve pastayı kesmeme yardım et."

Mike önce ona sonra da bana baktı. Bana bir kez daha sıkıca sarılıyor ve sonra annemin yanına gidiyor. Tüm enerjisi, gülümsemesi ve sevgisiyle. Mikey hep böyleydi.

Koltuğuma geri dönüp annemin çikolatalı pastayı dilimlemesini izlerken boğazım kuruyor. Erimiş, sarkmış kreması var. Yirmi dakika sonra laser tag oynayacağımız için herkesi hızlıca yemeye teşvik ediyor.

Pastayı yerken, Mike'ın arkadaşları sırayla hediyelerini incelerler. İçlerinden biri, parmakları çikolata kremasıyla kaplanmış çizgi romanı eline aldığı anda, Mike onu uzanamayacağı bir yere götürür. "Onu kirletme!"

Bana bakıyor ve kalbim sıkışıyor ve her an patlayabileceğini düşünüyorum. Bazen kalbimin bir kara delik gibi olup olmadığını merak ediyorum - o kadar yoğun ki ışığa yer yok, ama bu yine de beni içine çekemeyeceği anlamına gelmiyor. En çok Mike'ı özleyeceğim. Onu o kadar çok özleyeceğim ki, neredeyse dayanamayacağım.

Çatalımı kek dilimime batırıyorum ve iç çekiyorum. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Annem arkamdan geliyor ve elini omzuma koyuyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ağır göz kapakları gözlerinin üzerine sarkıyor, sanki her an kapanacaklarmış da beni bir daha görmek zorunda kalmayacakmış gibi.

"Sadece ."

"Tamam, birazdan dönerim. Laser tag'i kaçırmak istemezsin." Sözleri basitti. İyi huylu. Ama aslında demek istediğinin, burada üzgün bir ezik gibi davranmama izin verilmediği olduğunu biliyorum. Bu Mike'ın doğum günü partisi ve kendimi toparlamam gerekiyor. Ve olay şu ki, o haklı. Banyoya gidip saatlerce surat asmam adil olmaz.

Ona bağışlamak istiyorum. olduğunu ya da bana neler olduğunu sorma zahmetine hiç girmiyor. Bilmek istemiyor. Annem Kentucky güzellik yarışması sisteminden hiç olsa da, yine de nasıl gösteri yapılacağını öğrenmiş. Ağlamak istediğini bilsem bile megawatt gücünde bir gülümseme sunmakta çok başarılı. Ya da çılgılık atmak istediğini bilsem bile sakın ve ölçülü bir sesle konuşmakta. Bazen keşke çılgılık atsa diyorum. Her zaman her şey yolundaymış gibi davranması beni olduğumdan daha da deli hissettiriyor.

Acaba ona ne yapacağımı söylersem sonunda yüz ifadesi parçalanır mı? FrozenRobot ve benim ne planladığımızı bilseydi. Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Ona söylemek yarardan çok zarar getirir. Söyleyeceği hiçbir şey beni kurtaramaz. Bunu unutmamalıyım.

Koridorda yürürken karo döşeli zemine serpilmiş kir zerreciklerine bakıyorum. Kapıyı itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Soğuk rüzgâr yüzüme çarparken gözlerimi kapatıyorum.

Ellerimi henüz tamamen erimemiş karın içine sokuyorum. Parmak uçlarım donuyor.

On yedi gün kaldı.

CUMA, 22 MART

16 gün kaldı

"Yarın beni terk edeceğine inanamıyorum," diyor Roman. Yatağın üzerinde oturuyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Boyuna rağmen bazen küçük bir  ocuk gibi görünebiliyor. Sanırım kıyafeti de beni  a ırtıyor. Standart kap  onlu ti   rt n  ve e ofmanını giymemi . Annesi ona  t l  koyu renk bir pantolon ve krem rengi d  meli bir gömlek giydirmi  olmalı. Onların içinde biraz rahatsız görünüyor, sanki giyinip ku anmı  gibi.

"Seni terk mi ediyor?" Odasında dola ıyorum. Basit, hayal ettiğim gibi, Roman'ın odasını hayal etmek için çok zaman harcadığımdan değil. Bej duvarları, Kentucky Üniversitesi Wildcats Basketbol takımının zorunlu posterleri ve bordo süslemeleriyle, herhangi bir liseli çocuğın odası da olabilir.

Komodininin üzerinde di lek küçük bir kızın resmini görüyorum; ağız gülümseyerek sonuna kadar açık ve fotoğraflı çekene dilini uzatıyor. Roman'la aynı renk saçları, aynı derin ela gözleri var. Bu kız Madison olmalı.

Roman'ın annesi aşağıda yemek pi iriyor, Türk mutfağı denemesi. İlginç olacak. Babası hâlâ i te ama sözde Büyük Olay için zamanında eve dönecek. Roman'ın annesinin onun yatak odasında yalnız olmamızı sorun etmemesine  a ırdım. Roman ve benim aramda bir şeyler olduğunu d   nm   gibi görünüyordu ama belki de ona verdiğim krediden daha akıllıdır. Gerçi ona kapıyı açık bırakmasını söylemiş, o da var.

"Hey." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Annenin bunu yapmasına neden izin verdin?"

"Bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Şu sahte yemek olayı. Aşağıda köle gibi çalıştığı için kendini kötü hissetmiyor musun?"

Şiltenin üzerinde zıplamayı bırakıyor ve yere bakıyor. "Sayılır, sanırım. Ama bu olmak zorunda."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum.

"Yakınlaştığımıza gerçekten inanmasına ihtiyacım var," diye yavaşça açıklıyor. "Böylece yedinci Nisan'da seninle yalnız kalmama izin verecek. Maddie'nin ölümünün birinci yıldönümünde tamamen yabancı biriyle dolaşmama izin verecek değil ya. Bunun için fazla zeki."

Yani ben senin oyununda bir piyonum. Sanırım bunu zaten anlamıştım. Bu yüzden bir İntihar Ortağı'na ihtiyacı . Ve gerçekten, o benim için de bir piyon. Sona giden yolda bir araç. Daha doğrusu, Son için bir araç.

Roman'ın odasını karıştırmaya geri döndüm. Cincinnati Reds şapkasının içine stratejik olarak yerleştirilmiş imzalı bir beyzbol topu var. "Onu bana babam almıştı," diyor. "Ben küçükken bir maça gitmiştik."

Başımı sallıyorum ve eşyalarını parmaklamaya devam ediyorum. Acaba bu onu rahatsız ediyor mu? O izlerken ben onun sırlarını arıyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yatağa uzanmış, çenesini tavana doğru eğmiş. Eğer umursuyorsa bile belli etmiyor. Belki de ölmek üzere olduğunu bilmenin bir yan etkisi de budur: artık hiçbir sırrının önemi yok. Sen öldükten sonra, nasıl olsa hepsi ortaya çıkacak. Başkaları tarafından didik didik edilecek.

Başkalarının sırlarımı araştırması fikrinden hoşlanmıyorum. Sırrım var mı onu bile bilmiyorum. FrozenRobot dışında. Ve ondan sakladığım sır: babamın yaptığı şey.

"Yani yarın hayvanat bahçesine mi gidiyorsun?"

"Evet," diyorum onun *Dünyanın Merkezine Yolculuk* kitabını karıştırırken. Jules Verne'e karşı hafif bir takıntısı olması neredeyse şirin bir şey. Kitabı rafa geri koyuyorum ve *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ı çıkarıyorum.

"Gençken o kitapları severdim."

"Uh-huh." Sayfayı çeviriyorum, siyah-beyaz resimlere bakıyorum. Kitabın güzel bir kopyası, fazladan para ödeyeceğiniz türden. Koleksiyoncu baskısı ya da onun gibi bir şey. Ürkütücü görünümlü bir deniz yaratığı greyfurt büyüklüğündeki gözleriyle bana bakıyor. Kitabı kapattım. Bunu yaptığımda, gevşek sayfalar dışarı fırlıyor. Bir tanesine elimi attım. Küçük bir kaplumbağanın karakalem çizimi. Resim o kadar iyi çizilmiş ki, üç boyutlu görünüyor. Karakalemle çizilmiş olmasına rağmen, kaplumbağanın yüzünü hala hissedebiliyorsunuz.

derimsi boynu ve pürüzsüz kabuğu. Ama bunda da farklı bir şey var - neredeyse bulanık bir mercekten bir kaplumbağaya bakıyor gibi. Resimde sürrealist bir hava var. Kaplumbağanın kabuğundaki işaretler aşırı vurgulanmış ve ön pençeleri uzamış ve incelmış.

Diğer çizimlere göz gezdiriyorum; çoğu aynı kaplumbağaya ait ama Madison'ın çizimi gibi görünen bir tane buluyorum. Gözleri geniş ve ustalıkla gölgelendirilmiş ve çizim onun dişlek gülümsemesini yakalamış. Ancak Madison gülümsüyor olsa da resimde bir hüznün var, sanki kendisi bilmeseydi sanatçı onun nihai kaderini biliyor. Çizime bakmadan duramıyorum. Aklımdan çıkmıyor.

FrozenRobot sarsılarak ayağa kalkar ve yatağın ayak ucuna doğru kayar. "Bunlar aptalca. Onlara bakma."

Baş parmağımı kaplumbağanın ilk çizimine geri götürüyorum ve ünlü Kaptan Nemo'nun bulunduğu cam akvaryuma doğru bir adım atıyorum. Şu anda kaplumbağa sığ suda bir aşağı bir yukarı sallanıyor, derimsi ayaklarıyla kürek çekiyor. "Bunlar aptal değil. Aslında gerçekten iyiler." Çizimi gerçek hayattaki Kaptan Nemo ile karşılaştırıyorum. Çizimin fantastik niteliği dışında neredeyse birebir aynı. Roman'ın çizdiği kaplumbağa üzgün görünüyor, sanki yas tutuyor. Boncuk gözleri karanlık ve arka ayakları yüzmek için kullanılamayacak kadar ağır ve şişmiş görünüyor. "Bunları sen mi çizdin?"

"Evet." Sesi sessiz ve yatağın üzerinde kaydığını duyabiliyorum, şilte altında iç çekiyor. "Onları kaldırabilir misin? Utanç vericiler."

"Neden onlardan utanıyorsun? Yani, Kaptan Nemo'yu düşündüğümde biraz daha duygusal göstermişsin, ama onun dışında çok başarılıydın." Çizimi tanka doğru tutuyorum. "Gerçekten inanılmaz."

Roman bir şey söylemiyor ama itiraz edercesine hafif bir iç çektiğini duyuyorum. Yüzümü ona dönüyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını dizlerine dolamıştı.

"Çizim yaptığını bilmiyordum. Bazen çiziyorum ama sadece çubuk figürler çizebiliyorum." Çizime bakıyorum ve parmaklarımı kaplumbağanın pürüzsüz görünen kabuğunun üzerinde gezdiriyorum, neredeyse gerçekmiş gibi hissetmeyi bekliyorum. "Bunlar etkileyici."

"Her neyse. Ben sanatçı falan değilim." Omuz silkiyor. "Sadece burada yalnızken yapabileceğim bir şey. Zaman öldürüyor."

Başımı sallıyorum ve kâğıtları *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ın koleksiyoncu baskısının kapağının içine geri sokuyorum. Roman'ın vücudu gözle görülür şekilde gevşedi.

Çizimler kaldırıldıktan sonra. "Sanırım Kaptan Nemo adını Jules Verne karakterinden almış?"

"Sana daha önce de söyledim, ona isim vermedim." Roman'ın sesi aniden soğudu. Sertliğini üzerimden atıyorum. "Maddie mi koydu?"

"Evet."

Konuyu kapatıyorum ve gerçek canlı kaplumbağaya biraz daha bakıyorum. Kaplumbağalar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu kaplumbağaya son derece iyi bakılmış görünüyor. Bir kase taze meyvesi, oynayabileceği kırmızı pinpon topları ve üzerinde güneşlenebileceği büyük, pürüzsüz bir kayrak taşı var. Roman'ın Kaptan Nemo'yu geride bırakma düşüncesine nasıl katlanabildiğini ve Roman ona bakmak için yanında olmadığında zavallı adama ne olacağını bilip bilmediğini merak ediyorum. Dudağımı ısırıyorum, soracak kadar cesur değilim. Ya da belki de cevabı bilmek istemiyorum.

"Sen ve o adam çıkıyor musunuz? Hayvanat bahçesine birlikte adamlarla mı?" Roman durup dururken soruyor.

Gülmemeye çalışıyorum ve onun aptalca sorusunu görmezden gelmeye karar veriyorum. Roman belli ki Kaptan Nemo'nun kaderi hakkında çok endişeli değil. Ya da endişeliyse bile bunu düşünmesine izin vermiyor. Kupa rafını inceleyebilmek için ona doğru eğildim. Yazıları okuyorum, bir sürü standart Küçükler Ligi şeyi var ama göze çarpan büyük bir gümüş plaket var. Üzerinde şöyle yazıyor: WILLIS LİSESİ BASKETBOL MVP. Daha yakından bakmak için elime alıyorum. Elimde ağırlaştı.

"Demek arkadaşların haklıymış. Basketbolda gerçekten iyiymişsin. Bu konuda neden bu kadar mütevazıydın?"

Omuz silkiyor.

"Çünkü." "Çünkü neden?"

"Eskiden iyi olduğumdan değil. Ben iyiyim. Ve hala iyi olduğun şeylerle övünmek garip."

"Ama artık oynamıyor musun?"

"Hayır." Yatağa uzandı. "Artık hiçbir şey yapmıyorum." "Hayvanat bahçesine gitme konusunda beni rahatsız etmen dışında. Sanki sen ve ben planları, FrozenRobot."

"Bana öyle deme."

"Tamam, tamam."

Bana bir yastık fırlattı ve yüzümün yan tarafına çarptı.

"Hey!" diyorum, sanki yastığın gerçekten bir iz bırakma gücü gibi sağ yanağımı ovuşturarak.

"Özür dilerim, sadece dikkatinizi çekmek istedim çünkü aklıma bir şey geldi."

"Neymiş o?"

Yataktan kayar ve yatağın ayak ucuna oturur. Yanındaki yere vuruyor. Ben de yanına oturuyorum. Sanırım sırtlarına burnumu sokmamdan bıktı. Başımı yatağın kenarına yaslıyorum.

"Seninle birlikte öleceğimi fark ettim ve en sevdiğin rengi bile bilmiyorum."

Elimi ağzıma kapatıp başımı sallıyorum. *Her şeyi yeniden tuhaflaştırmanın yolu, FrozenRobot.* Sorusunu düşünürken elimi ağzımdan çekip halıyı karıştırıyorum. Benim ve Georgia'nın odasındaki halıdan daha temiz. Liflerin arasında ezilmiş patates cipsleri ya da tiftik lekeleri yok.

"Ne?" diyor.

"En sevdiğim renk size benim hakkımda bir şey söylemeyecek."

Omzunu omzuma dayamak için bana yaklaşıyor. "Peki. O zaman bana kendin hakkında bir şeyler anlat. Senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Tamamen yabancı biri olman doğru görünmüyor."

"Tamamen yabancı mı? Benim hakkımda bir şeyler biliyorsun. Kahretsin, annen şu anda bana yemek pişiriyor." Bana boş boş bakıyor, ben de ekliyorum, "Türk yemeği. Benim için Türk yemeği pişiriyor. Çünkü ben-"

Elini havada salladı ve sözümü kesti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu sahte şeyler değil." Gözleri büyüdü ve yavru bir köpeğe benzedi. Üzgün bir köpek yavrusuna. "Gerçek bir şey bilmek istiyorum. Dünyadaki herkesin senin hakkında bilmediği bir şey." Yavru köpeğin yüzü derinleşiyor, ağzının kenarları sarkıyor.

"Çorap giydiğimde uyuyamıyorum ama ayaklarım her zaman soğuk olduğu için bu bir tür sorun."

Yüzünün çarpık bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Gri Converse spor ayakkabılarına bakıyor. "Maddie çorap giymekten nefret ederdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bana her zaman çorap giydiğinde ayaklarının boğuluyormuş gibi hissettiğini söylerdi."

"Akıllı kız."

"Öyleydi," diyor. Sonra başını omzuma yaslıyor ve ben ne yapmam gerektiğinden emin olamıyorum. Sanırım teselli arıyor ama benim verecek bir şeyim yok. Ellerimi beceriksizce iki yanımda birleştiriyorum ve Mozart'ın Senfoni no. 24.

Yine de aldırıyor gibi görünüyor. Uzaklaşmıyor ve omuzlarının nefes alış verişleriyle birlikte yavaşça yükselip alçaldığını hissedebiliyorum. Son zamanlarda, bizi hayatta tutan şeylerin çok daha fazla farkına varmaya başladım - nefes alışlarımız, nefes verişlerimiz, kalp atışlarımız.

"Kızmadan sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen"

diyor.

"Maddie'nin ölümü için kendini suçladığını biliyorum ama ailen suçluyor mu?"

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ama başını omzumdan kaldırmıyor. Aksine, duvara yaslanmış bir tahta parçası gibi bana daha da yaslanıyor. "İnkâr ediyorlar. Ama hâlâ annemin her gece ağladığını duyuyorum. Çok iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ama biliyorum ki içi parçalanmış. Ve benim yüzümden kırıldı. Sanırım beni suçlamıyorlar. En azından aktif olarak değil. Ama sanırım onlar da beni kaybetmekten korktukları için."

Kalbim sıkışıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp Roman'ın az önce söylediklerini unutmaya çalışıyorum ama annesinin görüntüleri zihnimde canlanıyor. Onu cesedinin başında dururken görüyorum; kıyafetleri nehir suyuyla ıslanmış, yüzü mavi ve soğuk, ağzı açık, dili oksijensizlikten şişmiş. Boğazımın arkasında safra birikiyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Vücudu tepki olarak sarsılır ve oturur. Dizlerini göğsüne çeker, kamp sandalyesi pozu verir. İnsanlar komiktir. Etraflarında ne kadar uzun süre kalırsanız, herkesin aynı hareketleri tekrar tekrar yaptığını fark etmeye başlarsınız. Hepimiz her günün farklı olduğuna, her gün değiştiğimize inanmak isteriz, ama gerçekten de bazı şeyler en başından beri içimize kodlanmış gibi görünüyor.

Roman'ın her zaman yarım ay gülümseyen ve kamp sandalyesinde oturan biri olup olmadığından emin değilim. Belki de bu Maddie'nin ölümünden sonra oldu. Ama kesin olan bir şey var: Vücudu her zaman tetikte, sanki bir trapez telinin üzerinde yerden yüksekte yürüyormuş gibi. Sanırım potansiyel enerjisi onu dünyasının acısına karşı koruyor, "*Gülümse, yakında bitecek ve kendini sararsan bu kadar çok şey hissetmezsin*" diyor. Belki ölümünde bile enerjisi yaşamaya devam edecek ve bu jestleri yapacak. Acaba annesi de onun hakkında bunları mı hatırlayacak? Ya da onu basketbol sahasında top sürerken mi hayal edecek? Ya da belki onu kanepeye yayılmış, resim çizerken veya burnu Jules Verne romanında hatırlayacak.

Ben öldükten sonra enerjimin ne yapacağını merak ediyorum. Acaba enerjimiz gerçekten bizden daha uzun ömürlü olacak mı?

Koluma dokunmak için uzandı. "Aysel?" "Evet?"

"Uzaklara sürüklenmiş gibi
görünüyorsun." "Üzgünüm."

"Tamam, şey, düşünüyordum da... ," diyor. "Öyle mi?"

"Seninle hayvanat bahçesine gitmek istiyorum. Diğer adamla gittiğinde beni
de götürmelisin."

Ben cevap veremeden Roman'ın annesi bize seslendi. "Çocuklar, yemek
hazır! Aşağı gelin."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Tutuyorum ve beni yukarı
çekiyor. Ona hayvanat bahçesinden bahsetmemi beklediğini biliyorum ama hiç
olmamış gibi davranıyorum. Alaycı bir tavırla eğiliyor ve merdivenlerden ondan
önce inmeme işaret ediyor.

Roman'ın annesi fuayede bizi bekliyor. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni
kendine çekti. "Gelebildiğine çok sevindim. Umarım yemeği beğenirsin."

Muhtemelen ona Türk mutfağı konusunda uzman olmadığımı, bu konuda
hiçbir şey bilmediğimi, bana bir çizburger pişirebileceğini ve bunun otantik
olarak geçeceğini söylemeliyim. Ama ben ilgi odağı olmayı seviyorum.
Georgia'nın bu konuda neden bu kadar başarılı olduğunu anlamaya başlıyorum.
İnsanların her hareketinizi beklemesi güzel bir şey. Bu duyguyu katlayıp bir
kenara koyuyorum. Bunu 7 Nisan'dan önce yaşadığım için mutluyum.

"Aysel," diyor adımları mükemmel bir şekilde telaffuz ederek, "Bay Franklin'le
tanış." Roman'ın babası da onun gibi uzun boylu, neredeyse kel, uzun ve dar bir
yüzü var. Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

"oldum," diyor ve ben de dostça görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Aysel ve Roman eski çocuk parkında tanıştılar," diyor Bay Franklin'e,
koluna tutunarak.

Bay Franklin, Roman'ın yüzüne döner. "Yine top mu oynuyorsun?" Sesinde
bir parça şaşkınlık var. Gözlerim Bay Franklin'den Roman'a, oradan Bayan
Franklin'e ve tekrar geri dönüyor. Bay Franklin peşimizde olabilir.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum Roman'la nasıl tanıştığımıza dair daha fazla
soru gelmesini önlemek umuduyla.

"Ben de," diye onaylıyor Bay Franklin. "Hadi yiyelim."

Masaya oturduğumuzda Roman'ın annesi bize dua ettiriyor. Ben gözlerimi
kapatmıyorum ama Roman'ın fark ediyorum. Bütün oda mis gibi kokuyor.

Kekik ve kimyon ve aklıma babamın bir arkadaşının eşinin ziyarete geldikleri bir akşam bize yemek pişirdiği görüntü geliyor. Biraz önce Bayan Franklin'in yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına almış ve bana Türkçe bir şeyler fısıldamıştı. Hiçbir şey anlamamıştım, o yüzden bana "Her şey yoluna girecek Aysel. Her şey yoluna girecek."

Şimdi biliyorum ki muhtemelen öyle söylemiyordu. Öyle olsa bile, yanılıyordu.

Bayan Franklin bana sıcak bir güveç tabağı uzattı. "Bu kuzu güveç." Sanki telaffuzunun doğru olup olmadığını sorar gibi bana bakıyor. Hiçbir fikrim yok, bu yüzden zayıfça başımı sallıyorum. "Kuzu yahnisi gibi bir şey."

Masa diğer yemeklerle doludur; asma yaprağı dolması, kuzu ve tavuk kebabları, pirinç pilavı ve yoğurt sosu. Roman için küçük bir tabak jalapeños var. Hazırlaması saatler ve saatler sürmüş olmalı ve hepsi harika görünüyor, ama çatalımı kuzu etine batırıp bir ısırık almaya hazırlanırken iştahımın kaybolduğunu hissediyorum. Bayan Franklin'e bakıyorum, gülümseyen, memnun etmeye hevesli yüzüne ve Roman'la benim onun kalbini kırmak üzere olduğumuzu biliyorum.

Tüm bu akşam yemeği, benimle bağlantı kurma çabası, kendi annemin şimdiye kadar yaptığından daha fazla. Bayan Franklin bana gülümseyip duruyor, her konuda fikrimi öğrenmek istiyor. Gözleri parlıyor ve içlerindeki kıvılcımı fark ediyorum, umudu. Roman'ın iyiye gittiğini, yeni bir arkadaş edindiğini, bir kıza ilgi gösterdiğini düşünüyor.

Çatalımı tabağımda kaydırarak kuzu etini pilavın içine itiyorum. Suçluluk duygumu yutmak için elimden geleni yapıyorum.

Bay Franklin peçetesiyle ağzını silerken, "Bu gerçekten çok iyi, tatlım," diyor. "Başta gergin olduğumu itiraf etmeliyim." Bana doğru bakıyor. "İyi olmayacağını düşündüğümünden değil ama daha önce hiç böyle bir yemek yememiştim."

Alınmadığımı belirtmek için başımı salladım. Türk mutfağı hakkında, Bay Franklin'in beğenip beğenmemesiyle ilgili herhangi bir çıkarım olacak kadar bilgim yok. Ailemin geldiği yer hakkında gerçekten bir şeyler bilmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Bayan Franklin, Bay Franklin'e bakarken heyecanla başını aşağı yukarı sallar. Franklin'in iltifatı. "Sen de beğendin mi Aysel?" "Çok lezzetli," diyorum bir tür uzmanmışım gibi.

"Oh, güzel." Ellerini birbirine kenetliyor ve .

Gerçekten onun kalbini kırmak istemiyorum.

23 MART CUMARTESİ

15 gün kaldı

Georgia ve ben mutfak masasında oturuyoruz ve o pencereden dışarı bakıyor. Sanırım yola çıkmadan önce Tyler'ı görmeyi umuyor.

"Kim bu tatlı şey?" Yüzünü pencere camına bastırıyor.

Sade kahvemden bir yudum alıyorum. Kendime kahveyi sevdirmeye çalışıp duruyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, acı tadını bir türlü atlatamıyorum. "Tyler'ı tanıdığını sanıyordum?"

"Benimle uğraşma," diyor. "O çocuk Tyler değil. O daha uzun ve saçları daha kısa."

Pencereden dışarı bakıyorum ve Bayan Franklin'in kırmızı cipinin garaj yolumuzdan çıktığını görüyorum. Kapı çalıyor ve ben kapıyı açmak için ayağa kalkıyorum ama Georgia benden önce davranıyor. Kapıyı açıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve en tatlı sesiyle "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum" diyor.

"Merhaba," diyor Roman evimize girerken. Steve'in evindeki hiçbir şeyden utanmamıştım, çünkü tüm zamanımı kendimden utanarak geçiriyordum, ama Roman içeri girer girmez yanlış olan her şeyi fark etmeye başladım. Halımız lekeli ve lavaboda bir yığın kirli bulaşık var. Onun tertemiz, lekesiz evine hiç benzemiyor. Onun ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini biliyorum. Evim bir felaket bölgesi olduğu için benimle Crestville Pointe'deki uçurumdan atlamak istemediğine karar verecek değil, ama için üzülmesi fikrinden hoşlanmıyorum.

Keşke kara sümüklüböcek devam etse ve benliğimi yese. mutluluğumla birlikte bilincim.

Georgia'yı selamlamak için bir devlet adamı gibi elini uzatıyor. Güneyli görgüsü zor ölüyor sanırım.

"Ben Roman," diyor. "Kız kardeşinin bir arkadaşıyım."

Kardeş benzerliğimizin olmadığı düşünüldüğünde Georgia'nın kız kardeşim olduğunu anlamasına bile şaşırdım. "Üvey kardeş," diye ağızımdan kaçırdım.

Georgia her şeyi söyleyebilir.

Georgia'nın yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirliyor ama beni görmezden geliyor ve dikkatini tekrar Roman'a çeviriyor. Ona yaklaşıyor ve parlak at kuyruğunun arkasını çekiştiriyor. "Peki Aysel'i nereden tanıyorsun?"

Roman yere bakıyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Birkaç hafta önce Willis'teki basketbol sahasında tanıştık."

Georgia dönüp bana baktı. "Willis'te ne yapıyordun?" "Ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?" Roman'a oturmasını işaret ediyorum. mutfak masasında. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Gözlerinin odayı tarayışını izlerken, ellerimi üzerlerine koyup başka bir şey görmeden onu evimizden çıkarmak istiyorum. "Annem çalışıyor," diyorum, evin neden dağınık olduğuna dair bir bahane bulmaya çalışarak.

"Evet, Swift Mart'ta çalışıyor," diye ekliyor Georgia mutfağa girerken. "Haftanın altı günü, zavallı kadın."

Zavallı kadın mı? Annemin hayatında Swift Mart'ta çalışmasından daha kötü şeyler de var. Bir dene: İlk kocası hüküm giymiş bir katil. Ya da: İlk doğan kızı depresif bir ucube.

"gereken bir yer yok mu? Ponpon kız antrenmanı falan?" Buzdolabını açarak soruyorum. Roman içecek bir şey isteyip istemediğine cevap vermedi ama yine de ona portakal suyu vereceğim. Portakal suyunu doldurup bardağı önüne koyuyorum.

"Teşekkürler," diyor dalgınca. Akli başka yerde. Camın tozla buğulandığını fark ediyorum. İğrenç. Bazen tam olarak nasıl yaşadığınızı anlamak için başka birinin nasıl yaşadığınızı gözlemlemesini izlemek gerekir.

Georgia onun yanına oturur. "Bugün amigo antrenmanım yok. Sizinle birlikte gelebilirim diye düşünüyordum."

Ona bakmamaya çalışıyorum. *Ne?* "Ama bu bir fizik projesi için."

Roman'a döndü. "Fizik projesi üzerinde mi çalışıyorsun?"

Bana hafifçe gülümseyerek, "Hayır. Sadece hayvanat bahçesini seviyorum. Macera duygusu, hayvanlar."

Dirseklerini masaya dayıyor ve bana sırtıyor. "Hayvanat bahçesini ben de severim. Ben de maceradan yanayım."

Kapı zili tekrar çalıyor ve ben ön koridora yürüyüp kapıyı açıyorum. Tyler Bowen kapının eşiğinde duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, mavi gözlerini gölgeleyen beyaz bir beyzbol şapkası takmış. "Hey, Aysel."

"Bir saniye içeri gelmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Elbette." Beni mutfağa kadar takip ediyor.

"Tyler!" Georgia oturduğu yerden fırlıyor. Ona doğru koşar ve ona sarılır.

Roman da ona sarılıyor, sıkıyor ve onu yerden kaldırıyor. O kıkırdıyor, Roman'la ben de ne oluyoruz der gibi bakıyoruz.

"Ne var ne yok?" Tyler diyor ve tüm gruba sorup sormadığından emin değilim ama sadece Georgia cevap veriyor.

"Sadece sizinle hayvanat bahçesine gelip gelemeyeceğimi sordum." Tyler'a yalvaran bir bakış atıyor, sanki benim kesin hayır cevabımla Roman'ın kayıtsızlığı arasında eşitliği o bozabilirmiş gibi.

Tyler, Georgia'ya tamamen ciddi bir ses tonuyla, "İkinizin birlikte takıldığını bilmiyordum," diyor. Şimdi neredeyse Tyler'a ben de sarılmak istiyorum.

Roman gönüllü olarak "Bence Gürcistan gelmeli" diyor. Ve şimdi de oyunu kayıtsızdan evete çevirmiş görünüyor.

"Ben Tyler, bu arada," diyor Tyler, Roman'ı selamlamak için elini uzatarak. "Ya sen?"

"Roman." Tyler'ın elini tutuyor. Sağlam. *Aferin, FrozenRobot.* "Ben Aysel'in bir arkadaşıyım."

Tyler yaşadığı şoku gizlemeye çalışıyor ama ne düşündüğü herkes tarafından açıkça görülüyor. Sınıf arkadaşlarımdan herhangi biri Roman ve beni bağlam dışında görseydi aynı şeyi düşünürdü - yakışıklı bir basketbol oyuncusu ve okuldan katil bir babası olan karanlık bir kız. Sanırım herkes bizi bağlam dışında görüyor.

"Willis'te bir oyun parkında tanıştılar," diye araya giriyor Georgia, Roman'a gülümseyerek.

"Anlıyorum," diyor Tyler. "Peki, hayvanlar günün ilerleyen saatlerinde uykulu olduklarına göre yola çıkalım mı? Onların hareket ederken çekilmiş fotoğraflarına ihtiyacımız var, değil mi?"

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" Georgia soruyor.

"Evet," diyor Tyler, anahtarlarını havada sallayarak. "Hepimiz benim arabama sığabiliriz."

"Ben ön koltuğu arıyorum!" Georgia ayağa fırlayarak şöyle der.

Üst kattaki yatak odamıza koşuyorum ve okul kütüphanesinden ödünç aldığım fotoğraf makinesini bulmak için sırt çantamı karıştırıyorum. Buluyorum ve Georgia'nın dolabından ödünç aldığım daha küçük bir çantanın içine koyuyorum. Bebek mavisi, deniz kabuğu şeklinde ve sahte deriden yapılmış. Milyon yıl geçse de alacağım bir şey değil,

ama kameraya mükemmel uyuyor ve aptal rengi kimin umurunda. Moda şu anda endişelerimin en küçüğü.

Yatak odasında yere oturup birkaç derin nefes alıyorum, Mozart'ın requiem'ini mırıldanıyorum ve zihinsel olarak kendimi olacıklara hazırlıyorum. Tam aşağıya inmek üzereyken arkamda bir kıpırtı duyuyorum.

"Bugün ilginç olacak," diyor Roman. *Davet edilmeden beni üst kata kadar takip etmenin yolu, FrozenRobot.*

"Bana söylüyorsun. En başta neden gelmek istediğini anlamıyorum," diyorum.

Elini uzatıyor ve beni yerden kaldırmaya yardım ediyor. "Yalan söyleme, şimdi gelmeye karar verdiğim için çok mutlusun yoksa Tyler-Georgia gösterisini tek başına izlemek zorunda kalacaktın."

"Ona gelebileceğini söyleyen sendin," diye mırıldanıyorum merdivenlerden inerken.

"daha iyi." Benim için ön kapıyı açtı.

Ceketimi askılıktan alıyorum ve evin anahtarlarını cebimden çıkarıp kapıyı kilitliyorum. "Bundan şüpheliyim."

"Öyle," diyor. "Güven bana."

Dışarıda hava berrak, gökyüzü açık ve havada baharın nemli, çiçek kokusunu alabiliyorsunuz. Hayvanat bahçesi için mükemmel bir gün. Arabaya doğru yürürken Roman'a bakıyorum. Ona duyduğum güven mi bilmiyorum. Sanırım ben atladığımda onun da atlayacağına güvenmem gerekiyor, ben gittiğim sürece bunun pek bir önemi yok. Bunu düşünmenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama internetteki trollerin belki de haklı olduğu bir nokta var: Bu bencilce bir hareket. Her şey seninle ilgili, İntihar Ortağı olayını bu kadar tuhaf yapan da bu.

Sadece ortağınıza ihtiyacınız var. Ta ki ihtiyacın kalmayana kadar.

23 MART CUMARTESİ

15 gün kaldı

Yaklaşık iki saatlik bir yolculuktan sonra hayvanat bahçesine vardık. Yolculuk düşündüğüm kadar kötü değildi, herkes oldukça sessizdi, zamanımızın çoğunu Georgia'nın radyoda mırıldanmasını dinleyerek geçirdik. Arada sırada Tyler ona bir soru soruyor, o da Georgia'nın hareketli üslubuyla cevap veriyordu.

Roman'ı sorguladı ve o da oldukça iyi idare etti. Ona çıkıp çıkmadığımızı sordu ve o da tahmin yürütmesini engellemeyi başardı. Annesiyle tanıştıktan sonra, hızlı soruları yanıtlama konusunda çok fazla pratik yaptığına bahse girerim.

Tyler arabayı park ediyor ve dördümüz girişe doğru ilerliyoruz. Bilet almak için sırada bekliyoruz. Tyler'ın Georgia'nın biletini onun için almayı düşündüğünü söyleyebileceğim garip bir an var, ama o zaman benimkini almak zorunda hissedecekti ve kabul edelim: Tyler Bowen parasını benim için harcamak istemiyor.

Roman omuzlarıyla yanımdan geçip gişede çalışan kadına bir tomar para uzatıyor. "Dört öğrenci bileti lütfen."

"Roman," diyor Georgia sahte bir öfkeyle. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Cidden, dostum," diyor Tyler. "Kendi biletimi kendim ödeyebilirim. Bu hiç de sorun."

"Bunun için endişelenme." Roman bana gülümsüyor. Kasadaki kadın para üstünü sayıyor ve ona geri veriyor. Ellerinin yüzünden çok daha yaşlı görüldüğünü fark ediyorum. Kendi ellerime bakıyorum ve onları hiç buruşmuş görmeyeceğim için mutlu mu yoksa üzgün mü hissediyorum bilmiyorum.

Hayvanat bahçesine girdiğimizde Roman'a fısıldadım, "Bu da neydi?"

Omuz silkti. "Paranı yanına alamazsın."

Tyler, Roman'ın kulağına doğru eğildiğimi görünce kaşlarını kaldırıyor. "Bilim projemizi kişisel randevuna dönüştürdüğünü bilmiyordum."

Georgia kolunu Tyler'ın koluna doluyor. "Ben de bu yüzden , Ty. Artık kendini bu kadar dışlanmış hissetmeyeceksin."

Dikkatini bana çevirirken Georgia'nın kolunu okşuyor. "Hayvanat bahçesi senin fikrindi Aysel. Nereye gidelim?"

"Neden gece evine gitmiyoruz? Yarasaların fotoğrafını çekebiliriz. Baş aşağı asılı dururlar. Potansiyel enerji."

"Doğru. Yarasalar yaşayan cellatlar gibidir," diyor Tyler, sesinde bir gerginlikle. Roman ve Georgia, Tyler'a sorgulayan bakışlar atıyor ve ben de kafam karışmış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Yarasalar canlı cellatlara benzemediği için bu oldukça kolay oluyor, ama şu an Tyler'la bu konuyu tartışmak için uygun bir zaman gibi görünmüyor.

"Bu taraftan," diyorum ve grubun önüne geçiyorum. Louisville Hayvanat Bahçesi'ni ezbere biliyorum. Küçükken annem beni hafta sonları sık sık buraya götürürdü. Onunla yalnız vakit geçirmemin iyi olacağını düşünürdü. Ben sekiz yaşındayken bundan vazgeçti çünkü Georgia büyümeye başlamıştı ve Mike da ele avuca sığmaz bir çocuktü. Bunu asla kabul etmezdi ama yeni ailesini kurmakla meşguldü ve beni babama bıraktığı için mutluydu. Beni tekrar fark edebilmesi için babamın sonunda patlaması gerekti. Ve hiç kimse böyle bir şey yüzünden fark edilmek istemez; bu, tüm güzel yerli bitkileri mahvedene kadar kimsenin dikkat etmediği istilacı bir tür olmak gibidir.

Gece evinin içi hatırladığım kadarıyla böyle. Karanlık ve çürümüş meyve ve sebze gibi kokuyor. Arkamda Georgia'nın kıkırdadığını duyuyorum, bu da grubun benim hızlı tempoma ayak uydurmayı başardığı anlamına geliyor olmalı. Opossum ve rakun kafeslerini hızla geçip vampir yarasaları buluyorum. Sergiye ulaştığımda yarasaların tavandan sarktığını görüyorum, siyah, kösele gibi kanatları vücutlarına sarılmış.

Roman arkamdan geliyor ve elini omzuma koyuyor. Yerimden sıçradım.

"Sadece benim," diyor.

"Biliyorum." *İşte tam da bu yüzden ürkek davranıyorum.* Kamerayı çantamdan çıkardım.

Georgia, "Çantamı ödünç alıp alamayacağını sorduğun için teşekkürler," diyor.

"Sesini alçaltmalısın," diyorum. "Hayvanları korkutmak istemezsin."

Georgia bana ters ters bakıyor ve üst dudağını kıvrırıyor, beyaz dişleri karanlık odada parlıyor. "Bu çok komik. Bir başkasına korkutucu olmamasını söylüyorsun."

"Georgia," diye tıslıyor Tyler ona.

"Ne?" diyor başını geriye atarken. Dikeni şenlik ateşinden çıkan duman gibi havada asılı kalıyor.

"Uh," diyor Roman, ağırlığını sağ ayağından sol ayağına kaydırarak. "Fotoğrafı Aysel'in çekmesine izin versek nasıl olur?"

"İyi," diyor Georgia. "Onu kendi haline bırakalım. Armadilloları görmek ister misin? Çok şirinler!"

Roman, "Tabii, nasıl istersen," diyor ve koridora doğru ilerliyorlar.

Kamerayı açıyorum ve vizörden bakıyorum. Birkaç fotoğraf çekiyorum ve sonra görüntüler arasında geziniyorum. "İşte," diyorum, kamerayı Tyler'a uzatarak. "Sanırım bu iyi bir tane."

"Evet, sanırım Bay Scott bundan hoşlanacak," diye cevaplıyor Tyler.

Tepkisini göremeyecek olmam çok kötü. Kamerayı çantama geri koyuyorum. "Onlarla armadilloların yanında buluşalım mı?"

"Sadece arkadaşın olmak istiyor, biliyorsun," diyor Tyler.

Çantayı o kadar büyük bir güçle kapatıyorum ki neredeyse fermuarı kıracaktım. "Um. sanmıyorum."

"Evet, . Bu yüzden bugün geldi." "Doğru."

"Oldukça açık." Ona boş boş bakıyorum ve o devam ediyor, "Her zaman dikkatini çekmeye çalışıyor, seni güldürmeye çalışıyor. O kadar da kötü değil, biliyor musun?"

Armadilloları aramak için karanlık koridorda yürürken, Tyler'ın Georgia'nın arkadaşım olmak istemesiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Bunun tamamen saçmalık olduğuna eminim. Georgia Tyler'a yakınlaşmak için gelmişti. Tyler Bowen'la çıkmak sosyal statüsünü yükseltecekti: birinci sınıf amigo kız, genç basketbolcuyla çıkıyor. Berbat bir gençlik filmi gibi. "Bence bugün gelmesinin nedeni hakkında yanılıyorsun," diyorum. "Sorun ben değilim. Sensin."

Armadillolara yaklaştığımızda Roman ve Georgia'nın cama yaslanmış, yan yana durduklarını görüyorum. Hayvanlara bakıyorlar ve eski arkadaşlarmış gibi gülüyorlar.

"İlgilendiği kişinin ben olduğumdan pek emin değilim." Tyler omzumu dürttü.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Roman'ı alabilir." Söylemiyorum *ama ona iyi şanslar çünkü birkaç hafta içinde ölmüş olacak.*

Roman bizi görünce sırtıyor. "Sırada ne var?"

"Aslanlar mı?" Ben önerdim. "Sanırım onları öğlen saatlerinde besliyorlar. Acele edersek, onları yerken çekebilirim."

"Gerçekten susadım," diyor Georgia. Roman'a döner. "Benimle limonata almaya gelmek ister misin?"

Roman bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Bizimle aslanların yanında buluşabilirsin." "Aslında susadım," diyor Tyler. "Ben de seninle geleceğim."

Georgia hafifçe kaşlarını çatar. "Oh, tamam."

"O zaman ben Aysel'le gideyim," diyor Roman ve yanıma geliyor. "Yakında size yetişiriz çocuklar."

Georgia ve Tyler gittikten sonra, "Ah, Georgia ile imtiyaz standının yanında öpüşme şansını kaçırdın!" diyorum.

"Aptalca şakalar yapmayı bırakacağına söz verdiğini sanıyordum."

Ona beni yakaladın suratımı veriyorum. Gece evinden ayrılıp aslanlara doğru gidiyoruz. Dışarı çıktığımızda gökyüzünün karardığını ve güneşin korkutucu görünen yağmur bulutlarının arkasına saklandığını fark ediyorum. Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve parmaklarımı yün astarın üzerinde gezdiriyorum. "Bu bir şaka değildi. Yüzünü yemek istediğinden oldukça eminim."

"İkiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Ne var bunda?"

Onunla göz teması kurmadan dümdüz önüme bakıyorum. "Babamız aynı değil."

"Evet, üvey kardeşin olduğunu söylemiştin ama yine de. O bir aslan gibi ve sen de... bir armadillo gibisin."

"Bir armadillo mu?"

Omzuma dokunuyor. "Ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun."

"Babam." Konuyu kapatmasını umarak ona sert bir bakış attım. "Anlamamı beklemiyorum ama o her şeyi değiştirir."

Aslanlara ulaşıyoruz. Sadece üç tanesi görünüyor ve yemek yiyor gibi görünmüyorlar. Lanet olsun. Beslenme zamanını kaçırmış olmalıyız. Erkek aslan büyük bir kayanın üzerinde uzanıyor ve iki dişi aslan çitlerle çevrili muhafazanın karşı köşesinde birbirine sokulmuş durumda. Erkek aslan esnemek için ağzını açıyor ve yanıımızdaki küçük bir çocuk heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Görünüşe göre o kadar cesur olmayan bir başka çocuk annesinin yanına sokuluyor. Fotoğraf makineme uzanıyorum ve keşke o anı yakalamak için zamanında çıkarmış olsaydım diyorum.

"Baban şimdi nerede?" Roman soruyor.

Roman'ın sorusunun cevabı eyalet hapisanesi. Bildiğim kadarıyla, babam benden kilometrelerce uzakta, önemsiz bir kasabada kilitli.

"Uzakta. Gitti," diyorum ve aslanların birkaç fotoğrafını çekiyorum. Belki bir tanesi işe yarar. "Bırak onu, tamam mı?"

Roman elini uzatıp bileğimin arkasına bastırıyor. "Artık hayatında olmayan birinin nasıl bu kadar fark yaratabildiğini anlamıyorum."

Onun dokunuşundan, aslan muhafazasından uzaklaşıyorum ve bir banka oturuyorum. Roman beni takip ediyor. "Bak, özür dilerim. Bu işin peşini bırakacağım."

Dirseklerimi dizlerime indiriyorum ve kambur duruyorum. "Anlaması zor biliyorum ama bu doğru. Babam..." Nefes alıyorum. "Babam bütün hayatımı mahvetti."

Roman'a babamın sadece yaptıkları yüzünden hayatımı mahvettiğini değil, aynı zamanda beni ne olduğumdan, neyden korkuttuğunu da söylemiyorum.

Bunu düşünürken, içimde bir şey değişiyor. Midemin tabanında kayan siyah sümüklü böcek mi yoksa yeni bir şey mi, orada olduğunu bile bilmediğim bir şey mi bilmiyorum ama içimde küçük bir maytap gibi çatırdadığını ve patladığını hissediyorum.

"Gidip onu ziyaret etmeliyim," diye ağzımdan geçiriyorum, sonra Roman'la babam hakkında konuşmaya devam etmemem gerektiğini hatırlıyorum. Roman, Brian Jackson'ı tanıyor. Roman gerçeği bilseydi benden nefret ederdi.

Roman boğazını temizler. "Ne?"

Banktan zıplayarak kalktım. "Ölmeden önce babamı son bir kez daha görmek istediğime karar verdim."

Roman ayağa kalkmıyor. Kendimi ona bakmaya zorladığımda kaşlarını çatıyor. "Kanserden ölmüyorsun Aysel," diyor sesini yükselterek. "Ölümcul hasta değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Dilek listesi yapmıyoruz. Bu, ölmeden önce yapmak istediğimiz şeyleri yapmakla ilgili değil. Bu her zaman ölmekle ilgili olmuştur. Sadece ölmekle ilgili." Ayaklarını sürüyüp ellerini sıkıyor. "Beni ekiyor musun?"

Yüzüme kan hücum ediyor. "Seni ekmiyorum. Onu son bir kez daha görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakmak istiyorum ve..."

Roman banktan kalktı. Kolunu bana doluyor ve bu sefer onun dokunuşuyla zıplamıyorum. Onun bedenine yaslanıyorum. "Peki ya ne? Ne bulmayı umuyorsun? Bana yaşamak için sebep arıyormuşsun gibi geliyor."

Boğazım düğümleniyor ve tüm kelimeler dökülmek için sıraya giriyor ama siyah sümüklü böcek onları teker teker yutuyor. "Sorun bu değil," diye başarıyorum.

" zaman nedir?"

"Sadece onu görmem gerek Roman. Sanırım onu görürsem, o uçurumdan atlayabileceğim. Hiçbir şey beni engelleyemeyecek."

Başını gökyüzüne doğru eğiyor. "Peki şu anda bir şey var mı?"

Her şeyin kökenini anlayana kadar potansiyel enerjimi gerçekten yok edebileceğimden emin olmadığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ve birkaç dakika önce, bunu yapmanın tek yolunun babamı son bir kez görmek olduğuna ikna oldum.

Roman tekrar bana bakmak için çenesini indiriyor. "Babanı görmeye gidebiliriz.

İhtiyacınız olan şey buysa, size yardımcı "

Bir yanım kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekmek, yüzümü göğsüne bastırmak ve ona teşekkür etmek istiyor ama ne onun ne de benim bunun için imza atmadığımızdan eminim. Keşke biri kalbime yalan makinesi verse; sürekli yalan söylüyor, dönüp duruyor ve fikrini değiştiriyor. Benim için hangisinin daha önemli olduğuna karar veremiyorum -Roman'ın babamla yüzleşmek için yanımda olması mı yoksa Roman'ın gerçeği öğrenmemesi mi?

Ela gözleri kocaman ve arzulu bir şekilde beni izlerken, göğsümde hafif bir ürperti dalgalanıyor. Belki safım ama Roman'ın beni anlayacağını düşünmeye başladım. Babamın yaptıklarından dolayı beni sorumlu tutmayacağını. Belki de ona gerçekten herkesten farklı olduğunu kanıtlaması için bir şans vermeliyim.

Yüzünü tarıyorum, zaten bildiğine dair bir işaret arıyorum. Babamla ilgili internet makalelerinde adım geçmiyor (inanın bana, kontrol ettim), ama basit bir Google aramasının ona bir fikir vereceğinden eminim. Bırakın Kentucky'yi, Langston'da bile o kadar çok Türk yok. Ama onun derin gözlerine, dolgun dudaklarına, güneşten hafifçe kızarmış yanaklarına bakarken, bildiğine dair hiçbir ipucu bulamıyorum. Tek gördüğüm umursuyor gibi görünen biri ve bu da beni en az babamla ilgili her şeyi her an öğrenebileceği gerçeği kadar tedirgin ediyor.

Belki de ona anlatsam, başkasından duymak yerine benden duysa daha iyi olurdu. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ona her şeyi anlatmak üzereyken elini uzatıp benimkini tutuyor. Parmaklarımla masaj yaparak sıkıyor. "Gerçekten sorun değil Aysel. Daha önce bağırdığım için özür dilerim. Babanı görmeye birlikte gideceğiz, tamam mı?"

Söyleyebildiğim tek kelime "Tamam," oldu. Dilimi ağzımın çatısına bastırıyorum ve ona babam hakkındaki gerçeği söyleyeceğime dair küçük bir söz veriyorum. Bugün değil ama yakın bir zamanda.

Elimi tekrar sıktı. "Peki sırada ne var?"

"Kutup ayılarını görmeye gitmek ister misin? Yüzerken fotoğraflarını çekmeliyim."

"Elbette." Bana yarım ay gülümsemesini gösteriyor. "Kutup ayılarını son bir kez görmek güzel olacak. Kutup ayıları Maddie'nin her zaman favorisiydi."

İşte o zaman merak ediyorum, belki FrozenRobot'un da ölmeden önce yapmak istediği şeylerin bir listesi vardır ve henüz bunu bilmiyordur.

Bunu bilmek istiyorum.

26 MART SALI

12 gün kaldı

İşten erken çıkıyorum ve olabildiğince hızlı sürüyorum. Planım herkesi akşam yemeğinden önce eve getirmek, böylece çalışma odasını kurcalamak için birkaç dakikam olacak. Annem babamla ilgili bir şey sakladıysa, onu orada bulaca ım.

 n kapıyı açıyorum ve bir an koridorda durup nefesimi tutuyorum, burada sadece benim olduğumu umuyorum.

"Alo?" Mike'ın duydum.

"Mike, sadece benim," diyorum usulca, evde onunla birlikte başka biri varsa varlığını belli etmek istemiyorum.

"Akşam yemeğinde ne yiyece iz?" Yüksek sesi neredeyse tüm evi sarsıyor. Mike, Steve'in ses tellerini miras almış. Onu bu kadar sevmeseydim, sinirlenebilirdim.

"Bilmiyorum, Mikey. Annem birazdan evde olur. Ona sorabilirsin, tamam mı?" "Tamam," diye cevap verir. "Yukarı gelip benimle FIFA oynamak ister misin?"

Dudaklarım se iriyor ve gülümseme iste imle savaşıyorum. "Belki daha sonra. Bir sürü  devim var."

"Tamam." Sesindeki hayal kırıklı ını duyabiliyorum.

Omuz silkmek ve elimdeki işe odaklanmak için elimden geleni yapıyorum: Annemin eşyalarını karıştırmak. Dar koridorda yürüyorum ve köşeyi dönüp çalışma odasına giriyorum. Sıkışık ve dağınık, bir dolaptan daha büyük değil. Çürük plastik masanın arkasına geçebilmek için birkaç kutunun üzerinden atlıyorum.

Kitaplı ın  st raflarındaki kutuları incelemek için boynumu e iyorum. Eğer annemi biraz olsun tanıyorsam, ki bu kuşkulu, ailemizin kirli çamaşırlarını en ulaşılmaz yerde saklardı.

Bilgisayar koltu unun üzerinde durarak, içi klas rlerle dolu karton kutulardan birine uzanıyorum. Sandalye ayaklarımın altında dönüyor. Parmaklarımı uzatıp kutuyu tutmaya çalışırken dengemi kaybediyorum ve iki kutuyu ve birkaç kitabı yere düşürmeyi başarıyorum.

Bir gümbürtüyle sandalyeden düşüyorum ve düşüşümü engellemek için avuçlarımı yıpranmış halıya bastırıyorum. Bileklerim yanıyor ve halının her tarafına saçılmış kağıtları görüyorum. *Lanet olsun.*

"Aysel?"

Kafamı kaldırdım ve Mike'ın durduğunu gördüm. *Çifte sikiş.*

Video oyunu kumandasını göğsüne bastırıyor ve ağzı açık kalıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, gürültü için özür dilerim." Ellerimi dağılmış kâğıtların olduğu yöne doğru sallıyorum. "Dengemi kaybettim."

Gözlerini kısar. "Ne ?"

Dizlerimin üzerine çöküp kâğıtları toplamaya ve rastgele kutulara geri tıkmaya başladım. *Annemin düzenli çalışması buraya kadarmış.* Kâğıtlardan biri gözüme çarpıyor. Dördüncü sınıftan kalma eski bir karnem. Elime alıp parmaklarımı ince kağıdın üzerinde gezdiriyorum. Saklamasına şaşırdım.

"Aysel," diyor Mike, sesi giderek . "Neden annemin eşyalarını karıştırıyorsun?"

Eski kaldırdım. "Ah, pardon. Okuldan kalma bazı eski eşyalarımı arıyordum. Bilirsiniz, üniversite başvuruları için."

"Neden sürekli özür diliyorsun?" Video oyunu kumandasını sol eline geçiriyor ve sağ elini sarı dalgalı saçlarında gezdiriyor. Gergin ya da rahatsız olduğunda hep saçlarına dokunur.

Yüzümü aydınlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Çünkü seni korkuttum." Bana dişlek bir sırıtış attı. "Beni korkutmadın."

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Hey, yukarı çıkmak ister misin?" Kaşlarını çatıyor. "Bakmana yardım edemem mi?"

"Sanırım burada oynamana izin verirsem annem çok kızar."

Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Oyun oynamıyor olurdum, sana yardım ediyor olurdum." "Biliyorum, ama seni burada istemiyor."

İç çekiyor. "Peki."

O uzaklaşırken, "Hey, Mikey?" dedim.

"Evet?"

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Duruma göre değişir. Neymiş

o?"

"Anneme burada olduğumu söyleme."

"Yani bu bir sır gibi mi?" diye soruyor heyecanla.

"Evet, bizim sırrımız."

"Güzel. Sonra gelip oynar mısın?"

Başımı coşkuyla sallıyorum. Boynumu acıtıyor. Bu kadar hızlı hareket ettirmeye alışık değilim. "Elbette."

O gittikten sonra, kağıtları toplamaya geri döndüm. Her türlü şeyi buldum. Eski doğum günü kartları, faturalar, kredi raporları. Eşyaların sıralanışında bir mantık ya da neden olmadığını söyleyebilirim ama muhtemelen kutuları yanlışlıkla dışarı attığımda organizasyon sistemini bozmuşumdur.

Tam umudumu yitirmek üzereydim ki bir zarfla karşılaştım. Boştu ama iade adresi gözüme çarptı: McGreavy Islah Tesisi. Bu babamla ilgili olmalı. *McGreavy Islah Tesisi, işte orada.* Sürünerek ilgili mektubu ararken kapının açıldığını duyuyorum.

"Alo?" Mike bağırıyor.

"Benim, tatlım," diye cevap veriyor annem.

Bütün gevşek kâğıtları kutulara geri tıkıştırılmayı çabucak bitiriyorum. Tam onları üst rafa yerleştirmeye çalışıyordum ki ayak sesleri duydum.

"Aysel, burada ne yapıyorsun?"

Dönüp anneme bakıyorum. İş üniformasını giymiş; kırmızı polo ve ütülenmiş haki pantolon. Ya da haki pantolonun ütülü olması gerekiyordu. Onunki biraz kırışmış ve yıpranmaya başlamış. Ayakkabılarının eski ve yıpranmış olduğunu fark ettim. Belki ben gittikten ve endişelenecek bir çocuktan kurtulduktan sonra çalışma saatlerini azaltabilir. Ya da en azından kendine yeni ayakkabılar alabilecek.

"Üniversite başvurularım için bir şeyler arıyorum."

Annemin yüzündeki ifade içimi parçalıyor. Sıcak ve umut dolu bir şaşkınlık. "Gerçekten mi?"

"Evet, birinci sınıf biyoloji dersinden A mı B mi aldığımı kontrol etmem gerekiyordu." Ağzı pek ikna olmamış gibi ince bir çizgiye çekildi, ben devam ettim "Biliyorsun, çünkü notlarım hangi okullara başvuracağımı belirleyecek."

Bana sertçe bakıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Okulunda sana bu konuda yardımcı olabilecek biri yok mu?"

"Evet, ama bekleyemeyecek kadar meraklıydım." Annemin yüzünün yeniden aydınlanmasını izlerken bu yalan dilimi kalınlaştırıyor.

"şeyi buldun mu?" İçindekilerin birbirine karıştığını biliyormuş gibi kutulara bakıyor.

"Evet." Görüşünü engellemek için önlerine geçiyorum. "Onları indirdiğim için özür dilerim. Kutuları rafa geri koyacağım."

Başını sallar. "Hayır. Kendine zarar verebilirsin. Steve eve döndüğünde onları yerine koymasını söylerim."

Kapı aralığında duruyor ve onunla birlikte çıkmamı beklediğini söyleyebilirim. Koridorda ona katılmak için hareket ediyorum ve o da çalışma odasının ışığını kapatıyor. Mutfığa kadar sessizce yürüyoruz ve sonra yukarı çıkmak için izin istiyorum.

Odama girdiğimde yatağa uzanıyorum ve annemin parlak, umutlu yüzünün görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum. Yorganı başımın üzerine çekerek yatağa gömülüyorum. Ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve siyah sümüklü böceğe ben gittiğimde annemin daha iyi olacağını hatırlatmasını söylüyorum. Daha güvenli. Sonunda 7 Nisan'da olacaklar onun için en iyisi olacak.

Herkes için en iyi şey olduğunu. Özellikle de benim için.

27 MART ÇARŞAMBA

11 gün kaldı

Bugün iş yerinde Langston kasabası için bir telefon maratonu düzenliyoruz. Langston her yıl Mart ayının sonunda para toplamak için ortaokulun arka bahçesinde bir karnaval düzenliyor. (Çoğunlukla basketbol programı için, ancak Langston Devlet Okulu Bölgesi iyi bir yüz takınıyor ve parayı fen ve matematik programlarımızı güçlendirmek için kullandıklarını iddia ediyor). Her zaman dönme dolap ve dönen çay fincanları gibi birkaç düşük dereceli oyuncak getirirler, yapışkan pamuk şeker ve ekstra şekerli gazlı içecekler satan imtiyaz standları kurarlar ve amigo takımına birkaç müstehcen dans rutini yaptırırlar. Langston'ın ürkütücü orta yaşlı erkekleri Bahar Karnavalı'nı gerçekten çok seviyor.

Telefonun ahizesini kaldırıyorum ve arama kaydımdeki bir sonraki numarayı çeviriyorum: John Gordon, 415 Mound Sokağı'nda yaşıyor. Belki de John zaten Bahar Karnavalı'nda olacak bir demografik gruptur ve bu yüzden hatırlatmaya bile gerek duymayacaktır. John telefonu açmadan önce iki kez çalıyor. Öyle bir şans yok.

"Alo?" Aksanı tam Kentucky aksanıydı.

"Merhaba Bay Gordon," diyorum. "Adım Aysel ve Langston şehri adına Tucker's Marketing Concepts'ten arıyorum."

"Evet?" Sesi biraz sabırsız, ama telefonun diğer ucunda bulduğum her zamanki sestten daha az öfkeli.

"Bildiğiniz gibi, şehir yıllık Bahar Karnavalı'na ev sahipliği yapıyor." Karnavalıdan elde edilen gelirin Langston'daki okullar için nasıl paha biçilmez fonlar sağladığını anlatıyorum. Amigo kızların yaklaşan gösterileri ve dönme dolabın ne kadar eğlenceli ve güvenli (evet, doğru) olduğu hakkında övgüler yağdırıyorum. Zorunlu son cümleyle bitiriyorum: "Her yaştan insan için harika bir zaman. Gerçek bir aile dostu etkinlik." Tabii ki amigo kızların normalde leopar desenli bikini üstleri giydiklerinden ve hava elli derecenin biraz üzerinde olmasına rağmen dışarıda dans ettiklerinden bahsetmiyorum.

Telefonun diğer ucunda sessizlik var.

"Bay Gordon?"

"Evet, Bahar Karnavalı'nı biliyorum," diyor. "Ailem yarın öğleden sonra gitmeyi planlıyor."

"Harika. Teşekkür ederim, Bay Gordon." Langston halkı için söylenebilecek tek şey, Langston için ortaya çıkma eğiliminde olduklarıdır.

Bugün işte her zamankinden daha fazla odaklanmış durumdayım. Arama kaydımı bitirmek istiyorum. Gerçekten, sadece vardiyamın bitmesini istiyorum. Son zamanlarda fark ettim ki işte gerçekten çalışırsam zaman daha hızlı geçiyor. Arka arkaya yaklaşık altı kişiyi aradıktan sonra Laura'ya bakıyorum. Kaşları çatılmıştı ve sürekli gözlerini kırıştırıyordu.

"Ne?" Diye soruyorum ve bir sonraki numaramı çevirmek için telefon ahizesine uzanıyorum. "Bugün çok tuhafım." Ayağa kalktı ve kahve makinesine yöneldi.

"Neredeyse mutlu gibisin. Sonunda biriyle mi tanıştın?"

Gülüyorum ve kuru bir çingirak sesi çıkıyor. *Mutlu musun?* Üzücü olan şu ki, o kadar da uzakta değil. Biriyle tanıştım. Ama onun düşündüğü şekilde değil. "Çalışıyor olmam garip mi?"

Başını sallıyor. "Çok garip."

"Sadece seni gururlandırmaya çalışıyorum, Laura." Ona sahte bir selam veriyorum ve o da başını sallıyor.

Mesaimin bitmesine iki dakika kala internet tarayıcısını açıyorum. Bütün gün aylıklık etmedim, bu yüzden bu boş zamanı tamamen hak ettiğimi hissediyorum. İnternette McGreavy Islah Tesisleri'nin telefon numarasını arıyorum. Bir dakikamı alıyor ama sonunda aradığım numarayı buluyorum. Numarayı masamın yanındaki yasal not defterine karalıyorum ve sonra defterdeki kâğıdı yırtıp katlayarak cebime atıyorum.

Koltuğumdan kalkıp sırt çantamı omuzlarıma atıyorum. Çıkarken Bay Palmer'a el sallıyorum. Kalp krizi geçirecek gibi görünüyordu.

"Hoşça kal Aysel," diyor zayıf bir sesle.

Laura'nın da belirttiği gibi, daha iyi bir ruh halinde biliyorum, ancak gerçekten daha iyi bir ruh halinde miyim yoksa zihnimin bana oynadığı bir oyun mu emin değilim. Sanki her şeyin yakında biteceğini biliyormuşum gibi, artık bir şeyler için endişelenmeye gerek yok. Her şeyi planladım. Son günlerimi nasıl geçirmek istediğimi tam olarak biliyorum ve bu amaç duygusu rahatlatıcı.

Eskiden günlerin uzunluğunu, zamanın nasıl da sonsuza kadar uzayıp gittiğini, affetmez ve değişmez olduğunu düşünerek kendimi çok harap hissederdim. Ve sanki

John Berryman dedi ki, çok sıkıcı. Acaba maraton koşucuları da son kilometreye geldiklerinde böyle mi hissediyorlar; son düzlüğe kadar başarabileceklerini biliyorlar, o yüzden bu noktada yorulmanın bir anlamı yok.

Sırt çantamı yolcu koltuğuna atıyorum ve sonra ön koltuğa tırmanıyorum. Sırt çantamın ön cebinin fermuarını açıp cep telefonumu alıyorum. Cebimden katlanmış not defterini çıkarıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sonra numarayı çeviriyorum.

İş yerinde her zaman bilinmeyen numaraları arıyorum, bu yüzden bu beni germemeli ama kalbimin hızla çarptığını hissediyorum ve klasik radyo istasyonunu hafifçe açıyorum. Hoparlörlerden Bach'ın Si Minör Mass'ı dökülüyor ve müziği dinlerken sanki biri omuzlarıma bir battaniye sarmış gibi hissediyorum. Sesi çok yüksek olmayacak şekilde ayarlıyorum ki McGreavy Islahevi'nden biri sonunda telefona cevap vermeye karar verirse diye.

Bacaklarımı gösterge paneline uzatarak sürücü koltuğunu arkaya katlıyorum, böylece düz bir şekilde uzanabiliyorum. Müzik eşliğinde mırıldanıyor, parmaklarımı yırtık kumaş koltuğa vuruyordum ki diğer uçtan gelen bir sesle irkildim.

"Ben Tom. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Koltuğumda öne doğru sendeledim. "Burası McGreavy Islah Tesisi mi?"

"Evet," diyor sinirli bir iç çekişle.

"Arıyorum çünkü babamı nasıl ziyaret edebileceğime dair bilgi almak istiyorum."

"Ha?"

"Babam. O bir..." Kelimeyi arıyorum. "Şuradaki mahkum."

"Ah," diyor Tom. Sanırım Tom tek heceli cevaplar veren bir adam. "Seni Ziyaret'e aktarayım."

Ben bir şey söyleyemeden telefon hattı kapanıyor ve sevimsiz asansör bekleme müziği tekrar açılıyor. Arabamın radyosunun sesini açtım.

Çok geçmeden yeni bir ses beni selamladı. "Bu Bob." McGreavy Islah Tesisi çalışanları sadece tek heceli cevaplara değil, tek heceli isimlere de meraklı.

"Merhaba Bob," diyorum, bana yardımcı olması için arkadaşça görünmeye çalışarak. "Babamı nasıl ziyaret edebileceğime dair bilgi almak için aramıştım."

"Baban burada kilitli mi?"

"Evet," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, sanki hapishane sisteminden memnunmuşum gibi konuşmaya çalışarak.

"Ve sen de listede misin?"

"Ne?"

"Onun ziyaret listesi. Eğer onun kızıysan, listede olmalısın."

Yutkunuyorum. "Listede olup olmadığımı bilmiyorum." Annem babamı ziyaret etmeme hiç izin vermedi.

Bir kere bile.

"Eğer listede değilseniz, size yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok. Ama benim tahminim listede olduğunuz yönünde. İnsanlar hapse atıldıklarında, varsayılan olarak yakın ailelerini listeye koyma eğilimindedirler. Olur da ziyaret etmek isterlerse diye."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Yani öylece ortaya mı?"

Gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıyor. "Evet. Ziyaret saatleri içinde gelmeniz yeterli. İlk gelene ilk hizmet esası var. Buraya geldiğinizde tüm ziyaretçi kabinleri doluysa, bekleme listesine girmeniz gerekecek. Ve bekleme listesi konusunda herhangi bir garanti veremem."

Çok fazla liste var. "Ziyaret saatleri ne zaman?"

"Kızım," diyor Bob ve neredeyse başını salladığını duyabiliyorum. "Tüm bu bilgiler web sayfamızda var. Ama senden hoşlandığım için sana söyleyeceğim."

Görünüşe göre samimiyet işe yaramış. "Çok teşekkür ederim, Bob."

"Salı'dan Cumartesi'ye kadar ziyaret saatlerimiz var. Sabah 10'dan 12'ye kadar süren bir sabah seansımız ve öğleden sonra 1'den 4'e kadar süren bir öğleden sonra seansımız var."

"Ben de isterim Bob."

"Buraya olabildiğince erken gelmeye çalışın. Bu şekilde daha şanslı olursun. Sistem günün sonuna doğru tıkanabilir." "Gerçekten

minnettarım. Cumartesi görüşürüz." "Evet, tamam."

Bob önce kapatır.

Araba koltuğumu dik oturabileceğim şekilde ayarlıyorum ama TMC'den uzaklaşmıyorum. Kafam birbiriyle yarışan düşüncelerle dolu ve bunalmış hissediyorum. Onu ellerimin arasına alıp derin nefesler alıyorum. Birkaç dakika sonra telefonumu tekrar elime alıyorum ve FrozenRobot'u arıyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Düşüncelerimi biriyle paylaşmak istiyorum ve muhtemelen konuşabileceğim tek kişi o. Sanırım bu da insanların İntihar Ortakları olmasının bir başka nedeni. İşe yarıyorlar.

"Hey," diyor Roman.

"Hey, ne?" Cevap yok.

"Sadece odanda mı takılıyorsun?" Soruyorum.

"Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Basketbol oynuyorum."

Bana ters ters baktığını hayal ediyorum. O, pamuklu yorganın üzerine sırtüstü uzanmış, altın yeşili gözleri kısılmış, elinde kalem, dizlerine dayadığı eskiz defterini dengeliyor. Kaptan Nemo'nun ona sakın olmasını söylediğini ve bunun onu daha da sinirlendirdiğini hayal ediyorum. Sanırım gülüyorum çünkü Roman "Lütfen kes şunu" diyor.

"Tamam, duracağım. Söz veriyorum," diyorum çabucak.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve durmuyorsun. Gerçekten sinir bozucu olmaya başladı."

Tırnaklarımı arabanın koltuğuna geçiriyorum. FrozenRobot için sinir bozucu olmak istemiyorum. Onun için ne olduğumu umursamamam gerektiğini biliyorum. Ama küçük bir parçam umursuyor.

"Özür dilerim," diyor Roman alçak bir sesle. "Bunu söylememeliydim." "Hayır, sorun değil. Bunu hak ettim."

"Hayır, yapmadın."

Bir an duraksadım. Hat sessiz ve tek duyabildiğim onun sığ nefesi. Resim yapıp sormak istiyorum ama sormuyorum. "Gelip seni miyim?"

"Bunu neden yapasın ki?"

Sertçe nefes alıyorum ve onu görmek için bir bahane bulmaya çalışıyorum. Zihnim dönüyor ve bugün yaptığım tüm telefon görüşmelerini hatırlıyorum. "Langston Bahar Karnavalı'na gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Tamamen çıldırdın mı?"

"Bu bir evet mi?" Alay ediyorum ve sonra hemen ses tonumu düzeltiyorum. "Yani, annen gerçekten yakın arkadaş olduğumuza inanırsa yedisinde gizlice kaçmanın senin için daha kolay olacağını söyleyen sendin."

"Doğru, ama neden karnavala gitmek istediğini hâlâ anlamıyorum." "On beş dakika içinde orada olacağım," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Ve o haklı. Tüm standartlara göre, kendi standartlarıma göre, karnavaldan kaçınmak istemeliyim. Ama 7 Nisan'a yaklaştıkça kendimi daha da umursamaz hissediyorum. Gerçek şu ki, Bahar Karnavalı gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım son yerlerden biri. kara sümüklü böceğin her türlü olumlu düşüncemi kaçınılmaz olarak yiyeceğini ilk fark ettiğimde kaç yaşındaydım bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, karnavala en son gittiğimde, benim küçük

elim babamınkiyle kenetlendiğinde mutluluğum kaybolmadı.

Kaldı.

27 MART ÇARŞAMBA

11 gün kaldı

Evinin önüne geldiğimde ona mesaj atıyorum ve saniyeler içinde FrozenRobot arabama doğru yürüyor. Mavi sweatshirt'ünün kapüşonunu kulaklarının üzerine çekmiş ve sanki görünmez bir düşmandan saklanmaya çalışıyormuş gibi kambur duruyordu.

Arabaya bindiğinde ve ben onun sokağından uzaklaşmak için döndüğümde, "Peki neden karnavala gidiyoruz?" diye soruyor.

"Sana iyilik yaptığımı sanıyordum. Annen dışarıda normal sosyal şeyler yaptığın için çok heyecanlanacak."

Başını koltuk başlığına vuruyor. "Evet, bunu telefonda söylemiştin. Karnavala neden gitmek istediğini soruyorum."

Ona şöyle bir baktım. Çenesi sıkılmış ve gözleri kısılmıştı. Saçma sapan şeyler dinleyecek gibi görünmüyor. *Bu kadar sinirlenmene gerek yok, FrozenRobot.* "Peki, tamam. Sana karşı dürüst olacağım. McGreavy Islah Merkezi'ni aradım." Duraksadım. "Bu arada babam orada. Orada kilitli. Her neyse, onu ziyaret etme olasılığı hakkında öğrendiklerimi sana anlatmak istedim."

Çenesini kaldırıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. Babamın hapiste olduğunu itiraf etmeme hiç tepki vermiyor gibi görünüyor. Sanki ona babamın yerel bir lokantada krep çevirdiğini falan söylemişim gibi. "Beni duydun mu? Babam McGreavy Islah Tesisi'nde bir mahkûm."

Roman bana bakmıyor. Ön camdan dışarı bakmaya devam ediyor. "Bunu bana telefonda söyleyemez miydin?"

Beni izlemediğini bildiğim halde omuz silkiyorum. Kimse izlemese bile yaptığımız şeyler çok komik. "Şey, evet. Ama karnavala gitmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm ve sonra sana yüz yüze anlatabilirim."

"Eğlence mi?" Bu kelimeyi, onunla tanıştığım ilk gün "arkadaşlar" kelimesini tükürdüğü gibi tükürdü. Sonunda dönüp bana baktı. "Sen kimsin?"

Ayağımı gaz pedalına bastırıyorum ve ses tonundan ne kadar incindiğimi göstermemek için elimden geleni yaparak dosdoğru önüme bakıyorum. Sorusuna cevap vermiyorum çünkü artık cevabı bildiğimden bile emin değilim. Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük.

Karnavala vardığımızda arabamı Langston Ortaokulu'nun karşısındaki çamurlu alana park ediyorum. Girişe kadar yan yana yürüyoruz ve ikimiz için de bilet alıyorum. Onu benimle gelmeye zorladığımı ve hayvanat bahçesinde benim için ödeme yaptığını düşünürsek en azından bunu yapabilirim.

Ana sahaya açılan kapılara biri beş büyük pankart asmış, hepsinde de Brian Jackson'ın resmi var. Roman'a gizlice bakıyorum ve onun fotoğrafları incelediğini görüyorum. Ağzımın içi kuruyor ama konuşmak için kendimi zorluyorum. "Siz ikiniz en son ne zaman konuştunuz?"

Omuz silkiyor. "Bir süre önce. Adamı artık pek tanımıyorum." Paranoyak olabilirim, aslında paranoyak olduğumu biliyorum, ama Roman'ın sesinin yüzeyinin hemen altında gizlenen bir şey varmış gibi geliyor. Sanki benim bilmemi istemediği bir şey biliyor gibi.

"Gerçekten onun kadar hızlı mıydın?" Roman'la ilk tanıştığım zamanı düşünüyorum; arkadaşları Lance ve Travis onun atletik yetenekleriyle övünüyorlardı.

Roman soğuk bir kahkaha atıyor. "Hayır. Bri her zaman çok daha hızlıydı." Yüzünde sinsî bir sırıtişla pankarttan bana dönüyor. "Ama onun etrafında daireler çizerek top sürebilirim."

Sığ bir rahatlama dalgası üzerime çöktü. Belki de Roman'ın sesinde hissettiğim şey babamla ilgili bir yargı değildi. Belki hâlâ gerçekten bilmiyordur. Belki de sadece kıskançlıktı, Maddie öldüğünden beri hayatının ne kadar değiştiğini hatırlatan bir şeydi. Daha fazla soru sormak üzereydim ki Roman başını karnavala doğru salladı. "İçeri girecek miyiz, girmeyecek miyiz?"

Ona biletini uzattım. "Evet. Hadi gidelim."

Karnaval zaten kalabalıktı. Daha küçük çocuklar yanıımızdan hızla geçiyor, birbirlerinin peşinden koşuyor, elleri pamuk şekerle yapış yapış olmuş ve dudakları çok fazla slushie içmekten maviye boyanmış. Kalbim mideme iniyor. O yaşlarda olmayı özliyorum. Babamla ilgili ciddi bir sorun olduğunu, benimle ilgili ciddi bir sorun olduğunu tamamen anlamadan önce.

Roman elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. FrozenRobot'u tam olarak anlayamıyorum. Bu kadar soğuk olabilen biri için son derece eli açık. "İyi misin?"

"Sadece anılar," diyorum. Zemin ayaklarımın altında yumuşak ve spor ayakkabılarım çamura batıyor. Her yer patlamış mısır, kızarmış yemek ve toprak kokuyor.

Başını salladı ve elini sırtımdan çekti. "Maddie bu karnavalı çok severdi."

Ne diyeceğimi bilemediğim için saçma bir öneride bulundum. "Dönme dolaba binmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Tabii. Neden olmasın?"

Sırada bekliyoruz. Sınıfımdan birkaç çocuk daha görüyorum. Acaba kardeşimin gösterisini izlemek için mi buradalar? Muhtemelen ona gitmeliyim. Varlığım muhtemelen yardımdan çok zarar verecek olsa bile. Hep öyle olur.

Stacy Jenkins'in Nate Connors'a doğru eğilip fısıldadığını görüyorum. Benim hakkımda bir şeyler söylediğini tahmin ediyorum. Yanağımı ısıırıyorum ve onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Roman bana bakıyor ve gerildiğimi hissediyor gibi görünüyor. "Sorun nedir? Bir sorunun mu var?"

Sözünü kestim. "Bunun için endişelenme."

Arkasını dönüp Stacy ve Nate'e pis bir bakış attı. Zaten hakkımda fısıldaşmıyorlarsa, bu gerçekten dikkatlerini çekmelerini sağlıyor. Sanki vurmak için sabırsızlandıkları bir hedefmişim gibi gözlerini ensemden hissetmekten nefret. Kollarımı kendime sarıyorum ve her şeyi unutmaya çalışıyorum. Mozart'ın requiem'ini mırıldanıyorum, ayaklarımın üzerinde yavaşça ileri geri sallanıyorum. Roman'ın sınıf arkadaşlarımla benim hakkımda konuşmasını istemiyorum. Eğer konuşmaya başlarsa, babamın kim olduğunu kesinlikle öğrenecektir. Öğrenmesi için daha kötü bir yol düşünemiyorum.

Sıranın önüne ulaşıyoruz ve belki de dişlerinin yarısı kalmış bir adam bir sonraki arabaya binmemizi işaret ediyor. Atlıyoruz ve yavaşça yerden ayrılmaya başlıyoruz.

"Gerçekten babanı ziyaret etmenin sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Roman soruyor. Aşağıdaki zemin yerine bana bakıyor, dönme dolaba binmenin tüm amacını kaçırıyor.

"Yardıma olur mu bilmiyorum. Ama bazı şeyleri bilmem gerekiyor."

Gittikçe büfelere ve oyun stantlarına bakıyorum. Acaba ölmek de böyle bir şey mi? Zihnindeki her şey

hepsi yok olana kadar gittikçe küçülür.

"Ne gibi şeyler?" Roman bastırıyor. "Onu tekrar görmenin fikrini değiştirmeyeceğini söylemiştin... bilirsin işte." Elleri kucağında zıplıyor. Ona ölüm konusunu artık rahatça söyleyebilmesi gerektiğini söylemeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. İhtiyacım olan son şey onunla bir kez daha kavga etmek.

"Bak," diyorum, sesim giderek yükseliyor. "Babam berbat bir adamdı, değil mi? Hayal bile edilemeyecek, korkunç bir şey yaptı. Ben sadece bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Ama neden? Zaten bir önemi yoksa, neden bilmek istiyorsun?" Sesi yumuşak ve sakin. Baskı yok. Yargılama yok.

FrozenRobot'a sarılma isteğiyle dolup taşıyorum. Sorusunun babamın ne yaptığı olmaması hoşuma gidiyor. Kanlı detaylarla ilgilenmiyor. Geniş omuzlarına bakıyorum ve yüzümü göğsüne bastırdığımı hayal ediyorum. Böyle düşünmeme izin veremem, bu yüzden gözlerimi yere kaydırıyorum ve yumuşak simit standına odaklanıyorum. Babam yumuşak krakerleri çok severdi. Amerika'da yaşamının en güzel yanlarından biri olduğu konusunda şaka yapardı. Bana tarçınlı-şekerli bir tane, kendisine de kaşarlı-peynirli-soğanlı bir tane alırdı. Elimizde çubuk krakerlerle festivalde dolaşır, farklı oyuncakları işaret eder ve hangilerine bakmamız gerektiğini tartışırdık. Ve o nadir anlarda kendimi evimde hissederdim.

"Hey, uyan." Roman omzuma dokunuyor ve elini yüzümün önünde sallıyor.

"Özür dilerim. Sanırım dalmışım. Aşağıdaki toprağa bakmayı seviyorum. Her şeyin küçülmesini izlemek hoşuma gidiyor."

"Doğru, ama hala soruma cevap vermedin. Anlamak istiyorum Aysel. Gerçekten istiyorum. Ama anlamıyorum. Eğer 7 Nisan'da benimle birlikte atlayacaksan, babanın neden böyle bir şey yaptığının ne önemi var?"

Tırnağımı ısıyorum ve kendimi babamın cinayetinden önceki haftaları düşünmeye zorluyorum. Her zamankinden daha da gergindi. Para kaybettiğine inanıyordu çünkü çocuklar hırsızlık yapıyor, o bakmıyorken çikolata ve dergileri cebe indiriyorlardı. Bir gün okuldan sonra hızla dükkâna girdiğimi ve onu arkasında oturmuş, çılgınca kâğıtları karıştırırken bulduğumu hatırlıyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Deniyorum ve deniyorum, Zellie. Ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum." Bir yanım o gözlerden kaçıp uzaklaşmak istiyordu ama korkumu yuttum ve tezgâhın arkasında ona katıldım. Kollarımı

ve burnumu her zaman sarımsak gibi kokan gömleğinin kumaşına bastırdım. Birkaç dakika sonra Bach'ın Brandenburg Konçertosu no. 1'den bir parça mırıldanmaya başladı. 1.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bazen babamın kısık sesini hâlâ kulağında duyabiliyorum. "Bilmiyorum Roman." İç çekiyorum ve gözlerimi açıyorum. "Ama beni o büyüttü, biliyor musun? Sadece biraz kapanışa ihtiyacım var."

Arabamız aşağıda durdu ve içinden atladık. Roman kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Sen kaçmadığın sürece sorun yok."

"Sana söyledim, ben kaçık değilim." "İşte benim kızım."

O bunu söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Her neyse, Roman : Ben kaçmıyorum ya da yaşamak için nedenler aramıyorum. Ölmek için nedenlerimi doğrulamaya çalışıyorum. Ama yüzüne baktığımda ve gözlerinin altındaki koyu gölgeleri gördüğümde, buna ikna etmeye çalıştığımın o mu yoksa ben mi olduğundan emin olamıyorum. *Ben kaçık değilim*, diye tekrarlıyorum kendi kendime. *Ben kaçık değilim. İstediğim şey bu.*

"Neyin var senin?" Roman kaşlarını çatar.

"Hiçbir şey," diyorum ve keşke durum böyle olsaydı. "Peki bu cumartesi benimle gelebilir misin?"

"Babanı ziyarete mi?" "Evet."

"Tabii, sanırım," diyor. "Anneme söyleyecek bir şeyler bulmalıyım ki kaçabileyim."

"Tamam. Cumartesi sabahı seni alırım. Muhtemelen oldukça erken. Olur mu?"

Omuz silkiyor. "Bana mesaj at." "Tamam."

Birkaç garip an boyunca sessizlik içinde duruyoruz. "Beni buraya sen sürükledin. Biraz eğlenmeyi deneyebiliriz." "Eğlence" kelimesini yabancı bir kelime, bir şaka gibi söylüyor.

Beni mini basketbol oyunu standına doğru yönlendirdi. Çalışana birkaç buruşuk banknot uzatıyor ve kadın da ona bir basketbol topu veriyor. Kadını tanımıyorum ama muhtemelen sınıf arkadaşlarımdan annelerinden biri. Bana kim olduğumu ve babamın kim olduğunu biliyormuş gibi bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Basketbol topunu elinde tutuyor ve potaya bakıyor. Kafamda fizik alıştırma sorusunu yazıyorum, topun potansiyel enerjisini hesaplamaya çalışıyorum. Roman topu kabinin kenarına bırakıyor ve bana bakıyor. "Yine yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gişede çalışan kadın kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Gençlerin dramından zevk alan annelerden biri olduğunu söyleyebilirim. Harika.

"Senin bilim ineği şeyin. Her zaman fizik hakkında düşünüyorsun."

Yanaklarım yanıyor. "Nereden biliyorsun?"

Yüzü o tanıdık çarpık gülümsemesiyle aydınlanıyor. "Hayvanat bahçesinde fotoğraf çekerken yaptığın yüz ifadesinin aynısını yaptın. Sanki gerçekten bir şeye konsantre olmuş gibiydin." Basketbol potasına döner ve atışını yapar. Swoosh. Zahmetsizce fileye gidiyor. FrozenRobot'un oyunu var.

Kabini yöneten kadın ince bir parmağını kaldırarak bir puan kazandığını gösteriyor. *Bunun için teşekkürler. Bire kadar sayabiliriz. İntihara meyilliyiz, saymayı bilmiyoruz.* Anladığınızı belirtmek için başımı sallıyorum.

Roman topu elinde evirip çeviriyor. "Yine de bu düşünen bakışı seviyorum. Çok sevimli."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Hayatım boyunca hiç kimsenin benden sevimli diye bahsettiğini sanmıyorum. Küçükken bile, her zaman "eşsiz "dim - Langston'daki diğer herkes gibi görünmeme kodu- ya da "tatlı"- sessiz ve mütevazı olma kodu- ama asla sevimli değildim.

"Ne?" Hafifçe çömeliyor ve topu tekrar havaya fırlatıyor. Top çembere çarpıp sekiyor ama sonunda fileye takılıyor. Kadına iki parmağımı kaldırıyorum ve o da bana zayıf bir gülümseme veriyor.

"Evet," diyor. Güneyli aksanı ağır ve kalın. "İki tane yaptı ve iki tane daha kaldı."

Roman farklı doldurulmuş hayvanları inceliyor. Sıra sıra pembe pandalar ve floresan-turuncu kaplanlar var. Hatta birkaç mavi fil bile görüyorum. "Ne kazanabilirim?" diye soruyor.

Sıçrayıp ayağa kalkıyor, duruşunu düzeltiyor ve en iyi yarışma programı sunucusu taklidini yaparak kolunu önüne doğru uzatıyor, doldurulmuş fillerin, pandaların ve kaplanların olduğu yöne doğru süpürme hareketi yapıyor. "Eğer dört atışı da yaparsanız, istediğinizi seçebilirsiniz."

"Şu kocaman aslan bile mi?" Roman, en tepede oturan dev aslana daha iyi bakabilmek için boynunu bükerek soruyor. Yelesi, sanki

Yüzünüze bastırırsanız gerçekten kaşındırabilir, ancak yine de etkileyici görünüyor.

Bana kocaman gülümsüyor. "Aslan da dahil. İstedğin bu mu?" "Ben mi?"

Ona göz kırpıyorum.

"Evet. Senin için ödülü kazanıyor, tatlım. değil mi?" Gıdıklama sesi çıkarıyor. Langston'lı kadınların bunu yapmayı neden sevdiklerini hiç anlamadım. Sanırım tavuk nüfusuyla garip bir yakınlık hissediyorlar.

"Hiç sanmıyorum." Ellerimi siyah kotumun ceplerine sokuyorum ve ağırlığımı sağ ayağımdan sol ayağıma kaydırıyorum.

Roman onun yorumunu duymamış gibi davranır. Bir sonraki atışını yapmaya hazırlanıyor. Roman'ı izlerken - yüzü konsantrasyon içinde, derin gözleri geniş ve hevesli, kol kasları gergin - acaba beni fizik hakkında düşünürken izlediğinde de buna benzer bir şey görüyor mu diye merak ediyorum. Elbette, hala oldukça sefil, oldukça FrozenRobot'vari görünüyor. Ama yine de, bazen bir resmin çerçevesine gizlice giren gölgeler gibi, orada bir şey var. Bir parçam uzanıp onu yakalamak, odağa getirmek istiyor.

Birdenbire o gölgeli şeyin ne olduğunu anladım. Bu neşe. FrozenRobot basketbolu seviyor. Oynamayı seviyor. Bu neşeyi ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, o hep orada. Acaba neşenin potansiyel enerjisi var mı? Ya da neşeye yol açan potansiyel bir enerji var mı, insanların midesinde kalan ve mutluluk olarak bildiğimiz hissi yaratmak için yavaşça kabaran bir mutluluk serumu gibi.

Eğer bu doğruysa, siyah sümüklüböceğim benimkilerin hepsini yiyor. Üstünü çiz. Benimkilerin çoğunu. FrozenRobot'u basketbol oynarken izlemek beni neredeyse gülümsetti. Anahtar kelime: Neredeyse.

Üçüncü ve dördüncü atışta çiviledi. Gerçek çekimlere neredeyse hiç dikkat etmedim. O ana hazırlanma sürecini o andan daha çok seviyorum. An çok hızlı geçiyor; yakalamak neredeyse imkansız.

"Peki ne ?" diye soruyor kadın. Ön dişine dut rengi ruj bulaştığını fark ediyorum.

Roman, "Hanımefendi ne isterse," diyor ve ben tamamen hazırlıksız yakalanıyorum.

Ruj lekeli dişi olan kadın bana döndü. "Aslan o zaman?"

Tüm kelimeler boğazımda düğümlendi. FrozenRobot bana karnavalda ödül kazandırmamalı. İhtiyacım olan son şey geride bırakacak daha fazla şey. İhtiyacım olan son şey daha fazla kafamın karışması. Kadına başımı salladım. "Hiçbir şey istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve Roman omzunu benimkine doğru itiyor. "Hadi ama Aysel. Birini seçmek zorundasın. Ben kazandım."

"Biliyorum," diye . "Sadece başka bir şey istiyorum."

Kadının kaşları derinleşiyor. "Elimizdeki tek ödüller bunlar, tatlım."

Başımı tekrar sallıyorum, bu sefer daha sert. "Hayır, hayır. Farklı bir ödül istemiyorum, sadece onun kazandığı ödülü başka birine vermenizi istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

Açıklamak için elimden geleni yapıyorum. "Mesela başka bir çocuk oynamaya gelir ama hiç atış yapamazsa. Yine de bir ödül almalarına izin verebilir misiniz?" Alt dudağımı ısırıyorum.

Kadın ellerini kalçalarına koyar. "Ama hangi çocuğa vereceğimi nasıl bileceğim?"

Omuz silkiyorum. "En çok ihtiyacı varmış gibi görünene, en yalnız görüne ver."

Bunu düşünürken burnu seğiriyor ve sonra bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam, sevgilim. Ne istersen yap. Küçük bir çocuğun gününü güzelleştireceksin."

"O dev aslan birinin gününü güzelleştirecek," diyorum ve sonra kendi kendime "En azından öyle umuyorum," diye fısıldıyorum.

Oyun standından uzaklaşırken Roman elini uzattı. Onu tutuyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Hiçbir şey söylemedim. Öyle olmadığını biliyorum. Bu farklı bir el ele tutuşma şekli. Muhtemelen 7 Nisan'da da böyle el ele tutuşacağız.

Ama zihnim bunu ne kadar bilse de, tenime bir sıcaklık yayılıyor. Umarım fark etmez. Belki de sadece avuç içlerimin doğal olarak terlediğini düşünür.

"Bu gerçekten harikaydı," diyor ellerimizi havada sallayıp sonra tekrar aşağı indirirken. Sanki tek bir varlıkmişiz gibi elimi hareket ettirmesine izin veriyorum. "Yalnız bir çocuk muydun?"

Bir an için bunu düşündüm. "Her zaman değil."

Gözlerimin içine bakabilmek için çenesini aşağı eğiyor. Hiçbir şey söylemiyor ama söylemek zorunda da değil. Açıklamamı istediğini biliyorum.

"Babamın başına gelenlerden sonra tüm arkadaşlarımı kaybettim. Bazıları hemen uzaklaştı ama bazılarını da kendimden uzaklaştırdım. Birinin bana yakın olmasına izin vermek çok korkutucuydu." İç çekiyorum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Roman başını sallıyor. Dışarıdan gelen ışıktaki gözleri yaz güneşiyle boyanmış çimen gibi altın yeşili bir renk alıyor. "Hayır, anlıyorum. Sanki üzüntün o kadar derin ve bunaltıcı ki, ona çok yaklaşmalarına izin verirsen hayatındaki diğer herkesi boğacağından endişeleniyorsun."

Anladı. "Aynen öyle."

Diğer eliyle uzanıp bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor. "Ben de aynı şeyi yaptım, biliyor musun? Arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırdım. Ama sanırım yapman gereken bu. Tek yol bu."

Hâlâ elimi tutuyor, parmakları benimkilere dolanmış durumda ve babamın Timothy Jackson'a ne yaptığını bilse elimi ne kadar çabuk bırakacağını merak ediyorum. "Bana biraz daha anlat, üzüntünü," diye bastırıyor.

"Neden?"

"Anlamak istiyorum. Seni anlamak hoşuma gidiyor. Başka biriyle ilişki kurmayalı uzun oldu ama sanırım seni anlıyorum."

Kalbimin kara deliği duruyor, ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor. Böyle olmamalı. Bu sadece 7 Nisan'ı daha da zorlaştıracak. Ortaokul çocuklarından oluşan bir kalabalık yanımdan hızla geçiyor ve "oooh" ve "ahhh" sesleri çıkıyor. Roman'ın yanakları kızarıyor ama yine de elimi bırakmıyor. Ben de kızardığımı hissediyorum.

Birkaç dakika hareketsiz durduktan sonra yürümeye devam etmemi teşvik etmek için elimi hafifçe çekiştirdi ve sessizce panayır alanında dolaştık, spor ayakkabılarımız çamuru emmek için yere serdikleri samanları çıtırdatıyordu.

Dönen çay fincanlarına yaklaştığımızda Roman tekrar konuşmaya başlıyor. "Bazen, benim için, kederim beni canlı canlı yiyip bitiriyormuş gibi geliyor. Her zaman en zor anların onunla ilgili şeyleri hatırladığım zamanlar olacağını düşünmüşümdür ama bu doğru değil. En zor anlar gelecekte onu özlediğim zamanlar. Elbette tatiller zor ama ben küçük şeylerden bahsediyorum, mesela marketteyken dondurulmuş ürünler reyonunun önünden geçerken Madison'ın anneme büyük bir paket buzlu şeker alması için yalvardığını hayal ediyorum." Bir an susuyor ve kısık bir kahkaha atıyor. "Evet, altı ay boyunca annem beni gözünün önünden ayırmadı. Bu yüzden beni kendisiyle markete gitmeye zorladı." Başını öne eğmiş, çamur lekeli

Ayakkabılar. "En kötüsü de, dondurma dilenmek için orada olmamasının sebebinin ben olduğumu bilmem. Onu bir kez daha görmek, onunla yer değiştirmek için neler vermezdim."

Elini sıkıca kavıyorum, sanki kaybolacağından, kederinin onu burada, oracıkta yiyip bitireceğinden korkuyormuşum gibi.

"Bu yüzden çiziyorum," diye itiraf ediyor. "Madison ölmeden önce eskiz yapardım ama bunu herkesten saklardım. Ciddi olarak yaptığım bir şey değildi. Ve gerçekçi olalım, basketbol arkadaşlarım bu konuda bana çok kızarlardı. Ama şimdi çiziyorum çünkü bazen konuşmak imkansız geliyor. Sanki içinden çıkamadığım derin bir çukura hapsedilmiş gibiyim. Asla çıkamayacağımı bilsem de bundan kaçmaya çalışmak için çiziyorum."

Boğazımdaki ağır yumruyu yutuyorum ve az önce itiraf ettiği her şeyi sindiriyorum; FrozenRobot'un daha önce arka arkaya bu kadar çok kelime söylediğini duyduğumdan emin değilim. Vücudum onun için sızlıyor ve keşke yapabileceğim bir şey olsaydı diyorum ama olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorum. Onu bu derin çukurdan kurtarmak mümkün değil. Beni de kara sümüklüböceğimden kurtaramazsın.

"Ama en azından Madison'ı özlemeye hakkın var," diyorum usulca.

Ne söylemeye çalıştığımı anlamış olmalı çünkü soruyor, "Onu özlüyor musun? Babanı mı?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Evet, öyle. İşte bu yüzden deli olduğumu biliyorum."

Hareket etmeyi bırakıyor ve yüzünü bana dönerek bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyor. Göğüs göğüse duruyoruz, daha doğrusu benim çenem onun göğsünde. Bir elimi tutmaya devam ediyor ve diğer elini enseme koyuyor. Avuçları sıcak ve nemli. Belki, sadece belki, o da biraz gergin ve kafası karışık.

"Deli olduğumu düşünmüyorum," diye fısıldıyor. "Ama neden kafa karıştırıcı olduğumu anlıyorum. Keşke senin için böyle olmasaydı. Keşke bunların hiçbirisi olmasaydı."

"Ben de," diye nefes alıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Bana bakabilmek için sağ eliyle omuzlarımı iterek aramızdaki boşluğu biraz daha genişletiyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir bilim ineği olarak, başka evrenlere inanıyor musunuz? Sence mutlu olduğumuz başka bir boyut var mı? Senin hâlâ babana, benim de Maddie'ye sahip olduğumuz? Karnavalda normal bir kız ve normal bir oğlan olduğumuz bir yer?"

Elini bırakıyorum ve omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum. "Bunu düşünmem."

Yüzünü buruşturuyor ve ensesini ovuşturuyor. "Nasıl olur?" "Kafa karıştırıcı."

"Potansiyel enerji hakkındaki tüm saçmalıklarınız da öyle değil mi?"

Yüzüm yanıyor. "Bilmiyorum. Bu farklı hissettiriyor. Daha az varsayımsal, sanırım."

Söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalışıyorum. Potansiyel enerji hakkındaki gevezeliğimin neden bilim kurgudan çok bilim olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey... Ama ben daha bir şey bulamadan, "Kafa karıştırıcı olan ne biliyor musun?" dedi.

Devam etmesini söylemek için başımı salladım.

"Bilim hakkında düşünürken bu kadar mutlu olmanı izlemek. Bu beni biraz... mutlu ediyor." Omuzlarını çökertiyor ve ayaklarını sürüyor. "Ve bu kafa karıştırıcı."

Boğazımın arkasında bir baskı hissediyorum ve o basket atarken gördüklerim hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama söylemiyorum. Siyah sümüklüböceğimi düşünüyorum, etrafta sürünüyor, potansiyel enerjimi keyif için höpürdetiyor. Elimi karnıma bastırıyorum ve umutsuzca var olmamasını, beni düzeltmenin, onu düzeltmenin bir yolu olmasını diliyorum. Tırnaklarımı karnımın etine batırıyorum ve irkiliyorum.

Roman uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama en kafa karıştırıcı şey, seni mutlu gördüğüm için kafamın karışık olmasının hiçbir şeyi değiştirmemesi." Sesini alçaltıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. "Hâlâ yedinci Nisan'da ölmek istiyorum. Ve hâlâ bunu benimle birlikte yapmana ihtiyacım var."

Birdenbire karnaval çok gürültülü gelmeye başladı. Metal dönme dolabın takırtısını, çay fincanlarının dönmesini ve sevinçli çocukların çığlıklarını duyuyorum. Elimi başıma götürmek için hamle yapıyorum, ama o elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle kenetliyor ve yanına doğru çekiyor.

"Anlıyorum," diyorum gergin bir fısıltıyla. "Seni yüzüstü bırakmayacağım."

Elimi o kadar sıkı sıkıyor ki artık hissedemiyorum. Keşke biri bunu kalbime yapsa.

29 MART CUMA

9 gün kaldı

Tam zil çalarken yerime geçiyorum ve sırt çantamı masamın altına atıyorum. Tyler bana başını sallıyor. Son zamanlarda yapıyor, sanki hayvanat bahçesine gittiğimizden beri yakın arkadaş olduğumuzu falan düşünüyor. Bunun sınıf arkadaşlarım arasında nasıl fısıltılara yol açacağını hayal ediyorum.

Bay Scott beyaz tahtaya özensiz mavi harflerle "Einstein" yazmış. Kuru silme kaleminin kapağını tahtaya vurarak herkesin sessizleşmesini bekliyor. "Günaydın, günaydın."

Bazıları ona mırıldanarak cevap veriyor. Ben sessiz kalıyorum.

"Bugün, tüm matematik ve denklemlere bir ara vermek ve teori hakkında konuşmak için biraz zaman ayırmak istiyorum. Buna eğlenceli bir Cuma günü diyeceğiz." Sınıf homurdanıyor ve Bay Scott tahtaya dönüp bir şeyler karalıyor: "Özel Görelilik Teorisi."

"Bu teoriyi daha önce duyanlar el kaldırsın." Sınıftaki bazı kişiler ellerini kaldırırken tahtaya tekrar vurur.

Belli ki daha önce duymuşum. Einstein'ı herkes bilir. Eminim Mike bile Einstein'ı sıraya koysa seçebilir. Ben de teoriye biraz aşinayım ama gönüllü olacak değilim; sınıfta konuşmaktan nefret ederim.

Melanie Taylor'ı işaret ediyor. Onun elini kaldırdığını bile sanmıyorum. "Bunu herkese açıklamak ister misin?"

Yuvarlak yanakları pembeleşiyor. "Bu konuda pek bir şey bilmiyorum." Hırkasındaki gösterişli pirinç düğmelerden biriyle oynuyor. "Ama Einstein'ı duymuştum. Herkes duymadı mı? Şu çılgın saçlı dahi adam."

Gördün mü? Einstein'ı herkes bilir. Melanie Taylor bile.

"Tamam," diyor Bay Scott yavaşça. "Başka kimse var mı?" Odayı gözden geçiriyor ve sonra beni işaret ediyor. Elimi kaldırmıyorum. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum.

"Aysel," diyor. "Teori hakkında bir şey biliyor musun?"

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. Bu hareketler beni belli belirsiz bir tür dans yapıyormuşum gibi gösteriyor - bilmiyorum ve lütfen lütfen beni cevap vermeye zorlamayın dansı.

"Hadi ama. Eminim bir şeyler biliyorsundur. Son sınav puanına bakılırsa, fizik senin için doğal bir ilgi alanı gibi görünüyor."

Sınıftaki bazı insanlar ıslık çalıyor ve aptalca uluma sesleri çıkarıyor.

Öğretmenlerin neden birinin sınavdan iyi bir puan aldığını bağırarak söylemenin sosyal konumlarına yardımcı olacağını düşündüklerini hiç anlamıyorum. Ayrıca, son sınavdan aldığım puan sadece Bay Scott'ın bana öğrettiklerini öğrenebildiğimi kanıtlıyor, bunun ötesinde bir şey bildiğimi değil. "Hadi Aysel," diye teşvik ediyor. "Bir dene bakalım."

Seni bıçaklamak istiyorum, diye düşünüyorum acı acı ve parmaklarımı masamın üstüne vuruyorum. Bunu yüksek sesle söylemediğim iyi oldu. Stacy Jenkins ve ekibi çılgına dönerdi. Düşüncesi bile beni biraz korkutuyor ve keşke geri alabilsem, silebilsem diyorum.

"Aysel," diye ısrar ediyor ve sesinde bir çaresizlik var. Neredeyse Bay Scott için üzüleceğim. Güvendiği öğrenci ben olduğuma göre hayatı çok kötü olmalı. Keşke ona bahislerini başka bir yere oynaması gerektiğini, benim kaybeden bir bilet olduğumu söyleyebilseydim. Bunun fizikteki karşılığının ne olduğunu merak ediyorum. Elbette, ölü yıldızlar var. Ama en azından ölmeden önce yıldızdılar.

Ve onların ölümü bir süpernovaydı, dikkatleri üzerlerine çekmişlerdi. Benim ölümümün bir süpernova olarak nitelendirilmeyeceğinden eminim. Enerjimin söndüğünü görmek için kimse etrafta olmayacak. Belki Roman hariç, ama onun da pek dikkat edeceğinden şüpheliyim.

"Aysel," diye tekrarlıyor. Sanki bunun birdenbire beynimi çalıştıracak ve beni cevabı bilecek türden bir kıza dönüştürecek sihirli bir kelime olduğunu düşünüyor.

Bay Scott ve ben bir bakışma yarışına girdik. Gözünü kırpmıyor.

Sonunda pes ediyorum ve diyorum ki, "Bu, olayları algılayışımızın her zaman güvenilir olmamasıyla ilgili değil mi? İnsan zihninin hızlı olan şeyleri tam olarak kavrayamayacak kadar yavaş olması gibi."

"Hızlı olan şeyler mi?" Bileğini havada döndürerek devam etmem için beni teşvik ediyor. "Işık hızı gibi. Bunun ışık hızıyla bir ilgisi yok mu? I

Özel görelilik kuramının ışıkla ilgili olduğunu düşünüyorum ve bir de onun bulduğu başka bir kuram var."

"Genel görelilik teorisi," diye ekliyor Bay Scott.

"Evet. Ve bu denklemde yerçekimi de var."

"Mükemmel." Bay Scott bana en sevimsiz başparmak işareti veriyor ve ben yok olup gitmek istiyorum. Bu anlarda sanki derim çok inceymiş, herkes içimi görebiliyormuş, boş ve karanlık içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum.

"Çok haklısın Aysel. Bravo." Bu durumun ne kadar rahatsız edici olduğunun farkında değilmiş gibi sırtıyor.

Çizgili gömleğimin kolunu çekiştiriyorum ve gözümü dikmiş tahtaya bakıyorum. Bay Scott, Einstein'ın bu teoriyle tüm fizik alanını dönüştürdüğünü anlatmaya devam ediyor. Bize özel görelilik kuramının en temel açıklamasını yapıyor. Hiçbir şeyin ışıktan daha hızlı hareket etmediğini ve ne kadar hızlı hareket ederseniz edin ya da hangi yönde hareket ederseniz edin ışığın her zaman aynı hızda ölçüldüğünü açıklıyor. Temel olarak, ışık hızı sabittir. Hiçbir zaman ışıktan daha hızlı seyahat edemeyiz ve onu yavaşlatmanın bir yolu yoktur.

Ve zaman sabit değildir. En azından bizim insani zaman kavramımız. Einstein, ne kadar hızlı hareket edersek, zamanın o kadar yavaş ilerlediğini algıladığımızı teorileştirmiştir. Saatler ne olursa olsun aynı hızda ilerlemeye devam edecektir - ama bu tamamen gözlemcinin algısıyla ilgilidir.

Sanırım hayattaki hemen her şey gözlemcinin algısıyla ilgili.

Bay Scott, "Einstein'ın görelilik hakkında oldukça ünlü bir sözü olduğunu biliyorsunuz. Ne olduğunu bilen var mı?"

Sınıf tamamen sessiz.

Bay Scott kuru silgi kalemini alır ve tahtaya yazmaya başlar. Bitirdiğinde, karaladıklarını yüksek sesle okur. "Elinizi bir dakikalığına sıcak bir sobanın üzerine koyun, bir saat gibi gelir. Güzel bir kızla bir saat oturun, size bir dakika gibi gelir. Bu göreliliktir."

Kalemimi defter kağıdına bastırıyorum, sayfanın her yerine küçük grafit lekeleri yapıyorum. Einstein'ın teorisinde gerçekten bir şeyler var mı diye merak ediyorum. Roman'la tanıştığımdan ve Crestville Pointe atlama planını yaptığımdan beri zaman akıp gidiyor. Bu değişimin Roman'la bir ilgisi olmadığına inanmak istiyorum. Belki de zaman en sonda en hızlı ilerliyordur. Sanırım bu mantıklı olurdu. Her şeyin sonsuza dek yok olmaya yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden acele etme isteğim biraz daha az.

Son zamanlarda her şeyi daha yavaş yapıyorum, örneğin granola barlarımı çiğniyorum, böylece çikolata parçacıklarının tadını gerçekten çıkarabiliyorum. Ve portakal suyunu

Ekşi ve tatlı narenciyeyi gerçekten tattığıma emin olmak için yutmadan önce birkaç kez boğazımın arkasına baktım. Belki de Einstein haklıydı. Belki de ben daha yavaş hareket ettiğim için zaman daha hızlı ilerliyordur. Belki de bu sadece evrenin işleyiş biçimidir ve Roman'la ve onu tanımanın bakış açımı nasıl değiştirdiğiyle hiçbir ilgisi yoktur.

Ama dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

Bay Scott hafta sonu ödev vermeyeceğini söylerken zil çalıyor. Sınıfta alkış tufanı kopuyor ve ben hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Alıştırma problemlerini çözmekten hoşlanıyorum. Saat gecenin 2'si olduğunda, ev sessiz ve karanlık olduğunda ve Georgia hafifçe horlayarak bana yapacak bir şey veriyorlar. Alıştırma problemleri beni daha az yalnız hissettiriyor. Rastgele bir cismin yerçekimini hesaplamanın insana kendini daha ayakları yere basar hissettirmesi çok komik.

Sıramdan kalktım ve fizik defterimi sırt çantama attım. Tam sınıftan çıkmak üzereydim ki Bay Scott'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Aysel," dedi. "Bekle."

Koltuğuma geri oturdum ve ona baktım.

Önüme parlak bir broşür koydu. "Kentucky Üniversitesi, bilimle ilgilenen öğrenciler için iki haftalık bir yaz programına sponsorluk yapıyor." Önümdeki masadan bir sandalye kapıyor ve karşıma oturabilmek için yukarı çekiyor. Broşürü açıyor ve üçüncü sayfadaki metni işaret ediyor. "Özel bir fizik programı bile var. Bence gerçekten hoşuna gider."

Derin bir nefes alıyorum. Bay Scott'a o yaz programına katılamayacağımı söyleyemem çünkü hayatta olmayacağım. "Yaz boyunca çalışmak zorundayım."

Dudakları sempatik bir gülümsemeye dönüşüyor. Gözlerinin ne kadar koyu ve yumuşak olduğunu hiç fark etmemiştim; bana bir atı hatırlatıyorlar. Belki de Bay Scott hakkında yanlışmışımdır. Belki de hep öğretmen olmak istemiştir. Belki de şefkat için yaratılmış insanlardan biridir. "Eğer kabul ediliyorsen para konusunda endişelenmene gerek yok. Okul ücreti ve iki haftalık oda ve yemek için burs veriyorlar." Broşürü bana doğru yaklaştırıyor. "Bence senin için gerçekten harika bir deneyim olur Aysel."

Broşürü alıyorum ve sırt çantamın derinliklerine doğru kaydırıyorum. Ona başvurmayı düşüneceğimi söyledim ve beni düşündüğü için teşekkür ettim. Daha sonra matematik dersinde broşürü tekrar çıkarıp parmaklarımı parlak

Fotoğraflar. Kaçıracağım tüm sözde büyük deneyimleri merak ediyorum;
büyüklüğün göreceliliğini merak ediyorum.

30 MART CUMARTESİ

8 gün kaldı

Roman'ın evine sabah 7:30'u biraz geçe varıyorum. Tam dışarı çıkması için mesaj atacaktım ki kapı açılıyor. Bayan Franklin krem rengi bornozu ve tüylü pembe terlikleriyle ön verandaya adım atıyor. Bana el sallıyor ve ben de kendimi el sallamaya zorluyorum.

Bana doğru yürüyor ve ben de arabadan iniyorum. "Günaydın."

"Günaydın Aysel!" Bana sarılmak için uzanıyor ve ben sıcıyorum - insanların bana gerçekten dokunmak istemesine alışık değilim; çoğu insan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor, sanki bana dokunarak bir şekilde babamın deliliğini yakalayabilirlermiş gibi.

Ama Bayan Franklin babamı bilmiyor ve bu yüzden beni olabildiğince yakınına çekiyor. Naneli diş macununun kokusunu alabiliyor ve hızlı kalp atışlarını duyabiliyorum. Beni sıkı kucğından bırakıyor ama ellerini omuzlarımda tutmaya devam ediyor. "Kampa gideceğın için heyecanlı mısın?"

Kamp mı? Sanırım Roman neden bu kadar uzun süre uzakta olacağımızı açıklamak için ona kamp gezisine çıkacağımızı söylemiş olmalı. Annesinin onun nereye gittiğini ve ne yaptığını umursadığını unutmuşum. Anneme bu hafta sonu geç saatlere kadar çalışacağımı, bu yüzden beni beklememesini söyledim ve Georgia genellikle Cumartesi gecelerini bir arkadaşının evinde geçirir. Gerçi ev halkından kimse yokluğumdan endişe duymadan Antarktika'ya bir haftalık bir seyahate çıkabileceğime eminim.

"Ah, evet. Uzun zamandır kamp yapmamıştım," diyorum Bayan Franklin'e. O da omuzlarımı bırakıp arabamın etrafında dönüyor ve arka koltuğa bakıyor. Bu durumda, sonsuza kadar, asla için bir kod sözcüğüdür.

Kampçılık konusundaki bilgisizliğimi fark etmiş olmalı ki "Uyku tulumu getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, bagajda," diye yalan söyledim. Roman ve ben geceyi McGreavy Islah Tesisı yakınlarında bir yerde planlamıştık, böylece

bir günde iki kez gitmek zorunda kalacağım. Ayrıca, babamı görmek için kim bilir ne kadar beklemem gerekecek. Asıl planımız köhne bir motel odasında kalmaktı; o yatakta, ben de yerde uyuyabilirdim. Ama sanırım bir kamp gezisi ayarladı. Ya da en azından annesine bir plan yaptırmış.

"Güzel, güzel. Bu hava için bir uyku tulumu isteyeceksin," diyor. "Her neyse, Roman biraz gecikecek. Erken kalkma konusunda pek iyi değil. Neredeyse onu yataktan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım. Şu anda duşta ama birazdan çıkar. İçeri gelip kahvaltı etmek ister misin?"

"Ben zaten yedim," diye tekrar yalan söyledim ve hazır olmadığım için Roman'a içimden lanet okudum. Kaçınmaya çalıştığım şey tam da buydu. Annesini zaten tanıdığımdan daha iyi tanımak istemiyorum.

"En azından içeri gel de bir kahve iç." Yüzümü buruşturuyorum ve kahve sevmediğim her halimden belli oluyor. "Ya da sıcak çikolata? Burada bekleme." Eve doğru geri dönüyor ve bana el sallayarak onu takip etmemi emrediyor.

Hafif bir inilti çıkarıyorum ve gözlerimi bakımlı taş yoldan ayırmadan arkasından gidiyorum. İçeri girdiğimizde beni mutfak masasına oturtuyor. Çaydanlığı suyla dolduruyor ve ocağın üzerine koyuyor. "Su bir dakika içinde hazır olacak."

Sanki dünyada bir fincan sıcak çikolatadan daha çok istediğim bir şey yokmuş gibi ona başımı sallıyorum. Franklin'lerin mutfağına göz gezdiriyorum. Duvarlar kanarya sarısına boyanmış ve dolaplar kiraz ağacından yapılmış. Fildişi renkli tezgahın üzerinde Roman ve Madison'ın çerçeveli bir resmi var. Madison kollarını Roman'ın boynuna dolamış ve Roman'ın gözleri kahkahanın ortasındaymış gibi kırışmış. Gözlerimi karo zemine indiriyorum; o resme bakamıyorum.

Bay ve Bayan Franklin'in her gün buna bakmaya nasıl dayanabildiklerini bilmiyorum.

Bayan Franklin önüme bir kupa koydu ve masaya oturdu. "Bana nereye gittiğinizi söyleyin. Kamp yapmaya bayılırım. Eskiden ailecek çok kampa giderdik. Jim ve Roman'ı bu yaz için bir gezi planlamaya ikna etmeye çalışıyorum. Roman eskiden tam bir açık hava adamıydı. Her türlü macerayı severdi."

Sıcak çikolatadan bir yudum alıyorum. Dilimin ucunu yakıyor ve irkiliyorum.

"Oh! Dikkatli ol. Çok sıcak."

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum," diyorum. "Kamp yapmayı öneren Roman'dı."

Bayan Franklin'in yüzü bulutlanır. "Ah, evet. Dediğim gibi, açık havayı hep sevmiştir. Bu onun için iyi olacak." Gözlerimin içine baktı. "Seninle tanıştığına çok sevindim Aysel." Omzunun üzerinden merdivenlere doğru bakıyor ve sonra bana doğru kayıyor. Kısık bir sesle ekliyor: "Bu benim için yeni bir şey. Onun tek başına, gözetimsiz gitmesine izin vermek. Ama ona hayır diyemedim. Senden bahsederken çok mutlu görünüyor. Bu onun için iyi olacak, değil mi?"

Sanki geçmiş anılarını gözden geçiriyormuş gibi gözleri parlıyor. "Onun iyi olduğundan emin olacaksın, değil mi? Güvende kalmasını?"

Midemin dibindeki sıkışmayı görmezden gelemiyorum ve suçluluğumu boynumun etrafında yavaşça sıkılan bir ilmik olarak hayal ediyorum. Avuçlarım nemleniyor ve onları bardağın kenarlarına bastırıyorum. Sıcak çikolatanın buharı yükseliyor ve yüzümü gıdıklıyor.

"Hey," dediğini duyuyorum Roman'ın ve mutfağa giriyor. Kahverengi saçları nemli ve omzuna asılı bir sırt çantası var. "Kusura bakma. Alarmımı duymamışım."

Arabada yalnız kaldığımız anda onu parçalamayı planladığım halde omuz silkiyorum. İntihar Ortakları için bir görgü kuralları kitabı olmadığından oldukça eminim, ama olmalı. Eğer sekiz gün içinde gitmeyecek olsaydım, bir tane yazardım. Bir numaralı kural şu olurdu: Partnerinizle plan yaptığınız gün asla geç kalkmayın. İki numaralı kural: Partnerinizi asla annenizle kahvaltı etmeye zorlamayın, çünkü sonunda devasa bir suçluluk ve pişmanlık tabağı yiyecekler.

"Garajdan çadırı alacağım," diyor. "Bana anahtarlarını verir misin? Bagaja koyacağım."

"Roman mı?" Bayan Franklin diyor.

"Evet, anne?"

"Soğutucuya biraz içecek koydum ve senin için garaja götürdüm. Bunu alabileceğini düşünüyordum. Biraz da sosisli sandviç attım. Izgara yapmak kolay olur. Atıştırmalıklarla dolu bir sepet hazırladım ve soğutucunun yanına koydum. Yine de oraya giderken markete uğrayıp sosisli sandviçler için biraz ekmek almak isteyebilirsiniz. Korkarım burada hiç yok." Avuçlarını yukarı çeviriyor ve bana özür dileyen bir gülümseme fırlatıyor. "Dolapta hiç yoktu. Roman dün geceye kadar bana haber vermedi."

kampa gitmeyi planladığınızı bilmiyordum. Yoksa daha hazırlıklı olurdum." Ellerini bornozunun yumuşak yüzeyine sürtüyor.

"Kulağa hoş geliyor anne. Endişelenme. Markette durur ve başka neye ihtiyacımız varsa alırız."

"Kesinlikle s'mores yapmak için bir şeyler almalısın." Ellerini kalbinin üzerine koyuyor ve iç çekiyor. "S'mores kamp yapmanın en güzel yanı."

"Tamam anne. Ben . Merak etme."

"Evet," diye ekliyorum. "Yine de her şey için teşekkürler." Roman'a anahtarlarımı fırlatıyorum ve o da dışarıya, müstakil garaja doğru yöneliyor.

Bayan Franklin masadan kalkıp kileri açtı. "Ona yolda yemesi için fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yapacağım, böylece sizi daha fazla geciktirmez."

"Oh," dedim. "İsterse kahvaltısını burada yapabilir."

Yüzünde geniş bir sırıtişla bana doğru dönüyor. Bayan Franklin'i ilk kez makyajsız görüyorum. Gülümsüyor olsa da, gözlerinin altındaki büyük koyu halkalar onu ele veriyor. Belki de FrozenRobot'un söylediği doğrudu. Belki de her geceyi hıçkırarak geçiriyordur. Bu onun için garip olmalı; geceleri sessiz ağlayan, gündüzleri ise neşeli bir ev kadını. Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Hayatımı ikiye bölmek. Ama belki de sevdiğin insanlar için bunu yapıyorsundur.

Roman'ı ne kadar çok seviyor olabileceğini düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Kaşlarımı çatığımı fark ediyor ve "Ah, tatlım. Sizi daha fazla geciktirmeyeceğim."

"Hayır, hayır..." Sözlerimde tökezledim. "Bunun için endişelenmiyorum."

Bir bulaşık havlusunu havada sallayıp mutfak tezgahına vuruyor. "O kadar mutsuz görünme. Çok eğlenceli bir yolculuk yapacaksınız."

Keşke bu yolculuğun eğlenmek ya da kamp yapmakla ilgili olmadığını bilseydi. Sosisli sandviç ve uyku tulumlarıyla ilgili değil. Bu, yüzleşmek ve böylece (var olmayan) geleceğim hakkında neredeyse kesin olarak bildiklerimi doğrulamakla ilgili. Ve bunun eğlenceli bir yanı yok.

"Her neyse, hepinizin harekete geçmesi gerekiyor. Roman yolda yiyebilir." O sandviçini hazırlamaya devam ederken ben sıcak çikolatama bakıyorum. İçindeki yansımamı göremiyorum ama görüyormuş gibi yapıyorum. Gördüğüm kızıdan hoşlanmıyorum. Bayan Franklin'e bunu yapan, onu uyarmayan kızıdan.

Birini öldürmenin birden fazla yolu olup olmadığını merak ediyorum. Belki de babam sadece Timothy Jackson'ı öldürmedi, Timothy'nin annesini de öldürdü çünkü onun kalbini kırdı. Bütün ailesini mahvetti. Sanırım bu yüzden

Brian Jackson Olimpiyatlara katılmaya çok hevesli; babamın verdiği zararı onarması gerekiyor.

Ne olursa olsun, Bayan Franklin'e bunu yapmak, onu bu şekilde mahvetmek istemiyorum. Kupayı ellerimde döndürüyorum. Avuçlarımı terletiyor. Sonunda bir yudum aldım. Sonra bir yudum. Çikolatalı yansımamı içiyorum. O kızı yok ediyorum.

Roman geri döndüğünde ona sandviçi uzatır ve sıkıca sarılır. "Her şeyi buldun mu?"

"Evet, anne. Hepsini paketledim. Tekrar teşekkürler."

Ona gülümsüyor ve onu kendine daha da yaklaştırıyor. "Oh, ve annem?"

"Evet?"

"Kaptan Nemo'yu beslediğinden emin olabilir misin?"

Bayan Franklin ellerini Roman'ın omuzlarına koyar ve gözlerinin içine bakabilmek için yüzüne doğru eğilir. "Elbette tatlım. Onu her zaman kontrol edeceğim. Ve gelişmelerden seni haberdar edeceğim."

Roman onun elinden kurtulur ve omuz silkerek uzaklaşır. Yüzü kızarıyor ve burnunun üzerindeki çiller utancından parlıyor. "Sadece onu beslediğinden emin ol, tamam mı?"

Bayan Franklin onun bu tavrından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ona son bir kez sarılmak için uzanıyor. "Sen nasıl istersen, sevgilim." Omzunun üzerinden bakıp benimle göz teması kuruyor. "Ama siz çocuklar kesinlikle yola çıkmalısınız. Dikkatli olun ve kamp alanınıza ulaştığınızda beni arayın."

Derim kaşınıyor ve artık sarılmalarını izleyemeyeceğimi biliyorum. Onun güvende kalmasıyla ilgili konuşmalarını dinleyemem. Ona küçük bir el sallıyorum ve kapıdan dışarı koşuyorum. "Sizi görmek güzeldi, Bayan Franklin."

"İyi eğlenceler!" diye sesleniyor . "Ve Roman, mutlaka ara!"

Arabamın ön koltuğuna tırmanıyorum ve ellerimi direksiyona vurarak Roman'ı bekliyorum. Ön camdan dışarı bakıyorum. Görünüşe göre don Bayan Franklin'in çiçek tarhına oldukça sert vurmuş. Karın eridiği yerdeki toprak sulanmış. Çalılardan biri kahverengi, dalları hâlâ çıplak. Geç don olması çiçeklerin daha uzun sürede açacağı anlamına mı geliyor bilmiyorum. Umarım çiçekler onun için yakında açar. Onlara ihtiyacı olacak.

Sonunda Roman dışarı çıkar ve patikadan aşağı doğru yürür. Saçları hâlâ ıslak olduğu için daha koyu görünüyor, bu da onu daha solgun gösteriyor. Daha donuk. Yine de daha dik duruyor. Ve adımlarında her zamanki isteksizliğin yerine bir hafiflik var. Belki de Bayan Franklin haklıydı. Kamp yapmayı gerçekten seviyordu.

Sürücü tarafına geldi ve camıma vurdu. Camı indirdim. "Ne?" dedi.

"Cep telefonumu garajda unuttum. Hemen döneceğim."

"Acele et," diye homurdanıyorum ve evinin arkasında duran garaja doğru koşmasını izliyorum. Paslanmış kiremit çatısı ve soyulmuş yaban mersini rengi boyasıyla bir garajdan çok bir barakaya benziyor. Hızla geri dönüyor, cep telefonunu havada sallayarak aldığı görmemi sağlıyor.

Arabaya bindiğinde "Bu da nesi," diyorum. Bütün araba onun çam kokulu vücut spreyinin kokusuyla doluyor. Elimi ağzıma kapatıyorum ve neredeyse öksürüyorum.

"Ne?"

"İki suç işledin." Garaj yolundan çıktım.

"Ha?" Gözlerini ovuşturuyor. Görünüşe göre FrozenRobot sabahın erken saatlerinde pek iyi çalışmıyor. Ayın yedisinde Crestville Pointe'e kaçta gitmeyi planladığımızdan emin değilim ama erken olmasa iyi olur.

"Suç bir, çok fazla vücut spreyi kullanıyorsun."

Koltuğuna gömülür ve başını koltuk başlığına vurur. Sırt çantasını ayaklarının dibine indirip üzerine koyuyor. "Vücut spreyi kullanmıyorum."

"Tamam, her neyse, Noel ağacı gibi kokuyorsun."

Siyah tişörtünün kumaşını çekiştirerek omzunu kokluyor. "Peki ikinci suç ne?"

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "İkincisi. Bu büyük bir suç."

"Bu yüzden mi hapishaneye gidiyoruz? Cezam kaç yıl? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama cezamın tamamını çekebileceğimden emin değilim."

İğnelemesini duymazdan geliyorum. "Beni annenle samimi bir görüşme yapmaya zorladın. Onu geç. Başka bir samimi görüşme. Bunun için kesinlikle hapis yatmalısın."

"Samimi mi?" Roman bana bakabilmek için dönüyor. Arabamda yolcu olmasına alışık değilim. Ne kadar küçük olduğunu, biri sürücü tarafına doğru eğildiğinde ne kadar küçük hissedebileceğimi unutuyorum. Başımı eğersem yanağım onunkine degecek. Ondan uzaklaşıyorum ve boynumu karşı tarafa doğru uzatıyorum.

"Evet, samimi." "Samimi" ve "mahkûm" kelimeleri arasındaki benzerliklere dikkat çekme dürtüsüne direniyorum. Duruşumu nötr hale getiriyorum. Bu

Başımı sola çevirerek McGreavy'ye kadar gidebileceğimi sanmıyorum. "Ve ne demek istediğimi anlamamış gibi davranma. Onun etrafında olmak kalbimi kırıyor. O çok iyi biri."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Annemi gerçekten tanımıyorsun."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Sandviçini plastik torbadan çıkarır. Kabuklarını koparıyor ve bir ısırık alıyor. "Ama lütfen annem hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Onunla olanlar seni ilgilendirmez."

"İyi o zaman. O zaman beni ilgilendirmez." Arabayı onun mahallesinden uzaklaştırdım ve dolambaçlı tepeden aşağıya, otoyola doğru yöneldim. Tepeler yerini düz, çamurlu nehir havzasına bırakmaya başlıyor. Ohio Nehri'ne bakmaktan kaçınıyorum. Artık ona bakmak rahatsız edici; sanki benim hakkımda sırlar biliyor. Bazen nehir beni yargılıyormuş, beni hayal kırıklığına uğratmış gibi geliyor. Hepsinin kafamda olduğunu biliyorum ama bazı hislerden kurtulmak diğerlerinden daha zor.

Dikkatimi tekrar Roman'a veriyorum. Annesi konusunun beş saniyeliğine de olsa kapanmasına izin verdim. "Bu yolculuğa yalnız çıkmamıza izin verdiğine hâlâ inanmıyorum. Bu ona göre değil."

Roman'ın dudakları sinsî bir sırıtışa dönüşür. Hesaplanmış, düz. Benim alışık olduğum çarpık sırıtış gibi değil. "Maddie'yle olanlardan önce buna asla izin vermezdi. Ama geçen yılı yatak odamda kilitli geçirdiğimi düşünürsek, dışarıda bir şeyler yapmakla ilgilenmem onu çok heyecanlandırdı."

Ben bu konuda yorum yapamadan sırt çantasının fermuarını açtı ve buruşuk bir harita çıkardı. "İşte, McGreavy'ye gitmenin en kolay yolunu buldum." Otoyola çıkarken bana yolu tarif ediyor. Radyoyu klasik müzik istasyonuna çeviriyorum ve o da protesto edencesine bir ses çıkarıyor.

"Ne?"

"Neden bu sıkıcı müziği seviyorsun?"

"Bunu bana daha önce de sormuştun."

"Biliyorum. Ama bana hiç iyi bir cevap vermedin."

Omuz silkiyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, düşünmeme yardımcı oluyor." *Ve bir keresinde biri bana, yeterince dinlersem içinde cevaplar bulabileceğimi söylemişti.*

"Kişiliği yok."

"Doğru değil. O kadar gösterişli olmayan bir kişiliği var. Daha derin. Dinleyiciden daha fazlasını talep ediyor. Ben de bu yüzden seviyorum. Kolay değil."

"Doğru. Sen ne dersen o." Başını pencereye yaslıyor. "Peki buna hazır mısın?"

Parmaklarımı direksiyona vuruyor, radyoyla birlikte mırıldanıyorum. Buna hazır mıyım bilmiyorum. Hiçbirine hazır mıyım bilmiyorum. Dün gece uykuya dalmakta zorlandım. Bütün gece kafamda hayali senaryolar kurdum ama ne zaman kendimi camın önünde, elimde turuncu telefonla otururken hayal etsem, pencerenin diğer tarafında kimin olduğunu seçemiyordum. Her şey bulanıktı ve ne kadar uzun süre bakarsam bakayım babamı göremiyordum.

Sonunda uykuya daldığımda, Crestville Pointe' durup Roman'ı beklediğim bir kabus gördüm, ama o hiç gelmedi. Bekledim, bekledim, bekledim, çakıllara düştüğüm için dizlerim kan içindeydi. Ve sonunda Roman geldi ama yanında Brian Jackson vardı. Bana güldüler ve soğuk, unutulmaz kahkahaları bir kurt sürüsü gibi etrafımı sardı. Roman ve Brian bağırarak atlamamı söylediler ve ben de kenara gittikçe yaklaştım ama sonra hareket edemedim.

"Aysel?" diye bastırıyor.

Ona rüyamı anlatamam. Ona bu yolculuğa hiç hazır olmadığımı, bu yolculuğun Roman'la sahip olduğumuz her şeyi mahvedeceğinden korktuğumu söyleyemem. Bu yolculuk ona tüm gerçeği, gerçek gerçeği söylemediğimi gösterecek.

Radyoyu kapatır. "Aysel, bana bak."

"Bana gözlerimi yoldan ayırmamamı söylediğini sanıyordum." "Evet, evet, ama her neyse."

Ona bir bakış attım. "Ne?" "Bunun için hazır mısın?"

"Evet, hazırım," diye yalan söyledim. "Yani, sanırım ."

"Tahminden daha emin olmalısın."

Ve sorun şu ki artık emin değilim. Artık hiçbir şey hakkında.

Sırt çantasına uzanıyor ve bir eskiz defteri çıkarıyor. "Çizmemin sakıncası var mı?"

Ona bakıyorum ve o da dikkatle bana bakıyor. "Beni çizmek mi?"

Omuz silkiyor. "Evet. Eğer istemiyorsan..."

"Hayır, sorun değil," diyorum sessizce ve radyoyu tekrar açıyorum. Kendimi önümdeki açık yola bakmaya zorluyorum ve onun birkaç santim ötemde beni incelediğini unutuyorum.

"Rahatla. Gergin olursan seni çekmem zorlaşır."

"Doğru," diyorum ondan çok kendime. Birkaç dakika sonra ona bakıyorum. Yan kapıya yaslanmış, boynu öne eğik, elinde kara kalem, dikkatle kâğıda bakıyor. Onu hiç görmediğim kadar rahat ve huzurlu görünüyor.

Beni ona bakarken yakaladı. "Dur," dedi. "Ne?"

"Eğer seni çizerken beni düşünürsen, doğal bir resim elde edemem. Seni nasıl görüyorsam öyle çizmek istiyorum, senin benim seni nasıl görmemi sağlamaya çalıştığın gibi değil."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Sadece bana güven."

"Sen nasıl istersen." Neden bu kadar önemseddiğini sorma zahmetine girmiyorum. Midemde hafif bir kıpırtı, uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum. Ve vereceği cevabın her şeyi mahvedeceğinden korkuyorum, bu yüzden çenemi kapatıyorum.

Radyonun sesini yükselterek dikkatimi tekrar yola veriyorum. Roman'ın kaleminin kâğıda sürtünmesini ya da ağır, yavaş nefes alışlarını duymuyormuş gibi yapıyorum. Bunun yerine, McGreavy Islah Tesisi'ne giden kilometreleri saymaya başlıyorum, babamı tekrar görene kadar olan kilometreleri.

30 MART CUMARTESİ

8 gün kaldı

McGreavy Islahevi'ne öğleden sonra vardık. Girişe doğru yürürken güneş yüzümü ısıtıyor. Burası düşündüğümde daha az tehditkâr görünüyor. Büyük, tek katlı tuğla bir bina. Elbette, yüksek tel örgülerle çevrili, pek de çekici olmayan iki açık alanla çevrili, ama tel örgülerin tepelerindeki dikenli tel kıvrımları olmasaydı, buranın bir hapisane avlusu olduğunu bile anlamazdım.

Roman elimi tuttu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Elini tutuyorum ve sonra bırakıyorum, iyi olduğumu göstermeye çalışıyorum. Ama ağzım kurudu ve dürüstçe cevap vermek gerekirse, bunu yapmak isteyip istemediğimi, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Bu düşünceye -kendimi öldürmeden önce babamı son bir kez görmem gerektiği fikrine- o kadar bağlanmışım ki, şimdi ne düşündüğümde emin değilim. McGreavy'de ne bulmayı umuyordum bilmiyorum ama önümdeki binaya baktıkça aradığım şeyin burada olduğunu daha az düşünüyorum. Tabii eğer bir şey arıyorsam. Belki de Roman haklıydı. Belki de sadece yaşamak için bahaneler bulmaya çalışıyorum.

McGreavy Islah Tesisi yaşamak için bahane bulacağım bir yer değil.

Dizlerim bükülüyor ve yüzleşmek üzere olduğum adamın hatırladığım babamla uyuşmayacağı hissine kapılıyorum. Bana Mozart'ı sevmeyi öğreten ve tembel öğleden sonraları benimle çikolatalarını paylaşan babamla. Ama sanırım o baba hiç var olmadı, çünkü o adam asla birini soğukkanlılıkla öldürmezdi.

Belki de tüm amacı budur. Sonunda bu gerçekle yüzleşmem için, onunla, gerçek onunla. Belki de.

Roman kapıyı benim için açık tutuyor ve içeri giriyoruz. Bizi bir metal dedektörü ve dört güvenlik görevlisi karşılıyor. İlk güvenlikten geçip

Sorunsuz bir şekilde kontrol edin. doğru yürüdüm.

"Burada olmanız gerekiyormuş gibi görünmüyorsunuz," diyor masadaki adam. Memur üniforması giymiş ama Kentucky Wildcats beyzbol şapkası takarak tarzına biraz gösteriş katmış. Üniformasındaki isim etiketinde JACOB WILSON yazıyor.

Jacob Wilson son derece küstah. "Babamı arıyorum," diyorum ve cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve ona uzatıyorum. "Adı Ömer Seran. Birkaç gün önce aradım ve Cumartesi günleri saat dörde kadar ziyaret saatiniz olduğunu söylediler. Ben onun kızıyım."

Liste hakkında hiçbir fikrim yok ama söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyor. Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum: 2:17. Ziyaret saati henüz bitmedi.

Jacob Wilson bilgisayara bir şeyler yazıyor. Bilgisayar TMC'de kullandıklarımız gibi büyük ve hantal. Jacob birkaç tuşa daha basıyor ve kaşlarını çatıyor. Fareye tıklıyor ve sonra iç çekerek bir ısıklık alıyor.

Onaylanmış ziyaretçilerden oluşan efsanevi listede olmadığım gerçeğine kendimi hazırlıyorum. Harika. Babam onunla yüzleşmeme, onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğuna dair cevaplar istememe fırsat bile vermeyecek. Ben bir şey söyleyemeden Roman araya giriyor, "Sorun ne?"

"Baban artık burada değil," diyor Jacob bana.

"Ha?" Ne dediğini anlayamıyorum. "Tayini çıktı."

Birkaç kez daha göz kırpmıyorum ama ellerimi yanıma koyuyorum. *Biraz itidal göster.* Bu yolculuğun amacı hapse girmek değildi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ellerini uzatıyor, avuç içlerini yukarı çeviriyor ve omuz silkiyor. "Ayrıntıları bilmiyorum tatlım. Sadece bilgisayarda ne olduğunu biliyorum. Ve bilgisayar onun transfer edildiğini söylüyor."

Roman masaya yaklaşır. Ellerini indiriyor ve Jacob'a doğru eğiliyor. "Birini transfer etmeden önce aileyi bilgilendirmeniz gerekmiyor mu?"

"Sakin ol," diyor Jacob kıkırdayarak. "Şunu biraz kısar mısın?"

"Özür dilerim." Roman geri .

"Ama haklısın evlat. Aileyi bilgilendiriyoruz." Gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyor, sandalyesinde öne doğru kayıyor. Sonra tekrar bana baktı. "Burada Bayan Melda Underwood'a telefon edildiği yazıyor. Bir de mektup gönderilmiş." Kaşlarını çatı ve tekrar ekrana baktı. "Underwood mu?"

"O benim annem."

Güvenlik görevlisi kaşlarını kaldırdı, ben de "Yeniden evlendi." diye ekledim.

Üst dudağının sağ tarafını dişlerinin üzerine kaldırarak yüzünü buruşturuyor.

"Erkekler hapse girdiğinde bu çok olur. Zor bir mola."

Babamın hayatındaki hiçbir şeyi "zor bir dönem" olarak tanımlamazdım. Benim bakış açım göre, onun hayatı kendisinden çok diğer insanlar için "zorlu bir " oldu "Peki şimdi nerede?"

"Bilgisayara göre Saint Anne's Davranışsal Sağlık Hastanesi'nde."

Davranışsal Sağlık Hastanesi. "Neresi orası?"

"Emin değilim," diyor Jacob. "Tahminimce eyalet içinde, çünkü onu Kentucky dışına transfer edeceklerini sanmıyorum, ama asla bilemezsiniz."

"Onunla nasıl temasa geçebileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Roman tekrar araya girer.

Roman'ın neden bu konuşmayı devralmanın kendi görevi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama garip bir şekilde minnettarım. Normalde sinirlendirdim ama şu anda önümü zor görüyorum. Tek düşünebildiğim: *Babam bir akıl hastanesine kapatıldı.*

Jacob bize hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Size daha önce de söylediğim gibi, kendisi Saint Anne's Davranışsal Sağlık Hastanesi'nde. İsterseniz, sizin için orayı arayabilir ve babanızla nasıl irtibat kurabileceğiniz konusunda size bilgi verebilecek birilerini bulabilirim."

"Tamam," diyorum güçsüzce. "Lütfen bunu yapabilir misin?"

Amirini arıyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Şu anda yapamam ama daha sonra yapabilirim. Muhtemelen tesisi de arayabilirsiniz, ancak ihtiyacınız olan bilgiyi bulmanız daha uzun sürebilir. Bürokrasi falan." Bana küçük bir göz kırptı. "Böyle şeyler yapmamam gerekiyor evlat, ama sana yardım etmek istiyorum."

Yasal bir not defterinden bir sayfa koparıyor ve bana doğru itiyor. Bana bir kalem uzattı. "Al bakalım. Numaranı yaz. Babana nasıl ulaşacağını bilen birini bulup bulamayacağıma bakacağım. Eğer bulursam seni ararım."

Numaramı hızlıca karaladım. Kağıt parlak altın renginde. Bu tür bir durum için yanlış renk gibi görünüyor. Hapishanenin ofis malzemelerini kim sipariş ediyorsa, bu tür şeyleri gerçekten düşünmeli.

Ona numaramı verdim. " teşekkür ederim."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Ailenizin sizden bir şeyler saklamasının ne kadar sinir bozucu olabileceğini bilirim." Beyzbol şapkasını düzeltiyor. "Bu konuyu gerçekten annenle konuşmalısın."

Başımı sallıyorum. *Onunla herhangi bir şey hakkında konuşacak olsam konuşurdum.* "Evet, muhtemelen konuşmalıyım. Yardımlarınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Umarım aradığın şeyi bulursun." Bana bakışı, durumumu söylediğinden daha iyi anladığını düşündürüyor. Bir süre ona baktıktan sonra Roman'ın gömleğini çekiştiriyorum ve zavallı ikimizi McGreavy Islahevi'nden dışarı sürüklüyorum.

Dışarı çıktığımızda Roman elleriyle gözlerini kapatıyor ve sanki Büyük Kanyon'a ya da boş bir hapishane avlusundan başka bir şeye bakıyormuş gibi uzaklara bakıyor. "Aradığını sanıyordum."

". Ziyaret saatlerini sordum."

"Babanın hala burada olup olmadığını sormayı düşünmedin mi?"

Yanağımın içini çiğniyorum. "Olmayacağını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu." Durup ona bakıyorum. Bana dönüp bakmıyor, uzaklara bakmaya devam ediyor. "Bekle, beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

Spor ayakkabısını çimentonun üzerinde sürüklüyor. Güneş saçlarında parıldıyor, saçlarını daha az kahverengi ve daha çok sarı gösteriyor. Hava, sıcak bir duştan sonraki buhar gibi, öncekinden daha yoğun hissediyor. Mart havası gibi gelmiyor. Belki de bahar gelmiştir. Belki Bayan Franklin'in çiçekleri yakında açacaktır. "Bilmiyorum Aysel." Ensesini kaşıyor. "Sanki ertelemek için sebep arıyor gibisin."

"Neyi
geciktireyim?"

"Boş ."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Söyle."

Dönüp doğrudan bana bakıyor, gözleri kocaman ama boş. "Yedinci Nisan'dan önce babanla konuşmazsan, yine de benimle atlayacaksın, değil mi?"

Evet diyorum ama gözlerinin içine bakmıyorum. Bakamıyorum.

30 MART CUMARTESİ

8 gün kaldı

Kamp alanının önüne park ediyorum. Tabii buna kamp alanı denebilirse. Bana daha çok çamurlu bir alan gibi geldi. Kamp alanları konusunda uzman değilim ama buranın olabildiğince basit olduğunu düşünmek zorundayım. Görünüşe göre sunduğu tek olanaklar, yarı yanmış kütükler ve küllerle tamamlanmış bir ateş çukuru, büyük bir meşe ağacı ve paslanmış bir çöp tenekesi.

Roman arabadan iniyor ve çadırı almak için bagaja doğru yürüyor. Uzakta, kayalık bir kıyı şeridi görebiliyorum, nehir çakıl taşlarına çarpıyor. Belki o kadar da kötü olmaz. Belki bu bize konuşmak için biraz zaman verir. Belki sonunda bana neler olduğunu açıklayacak kelimeleri bulurum.

Sırt çantamı arka koltuktan çıkarıyorum ve Roman'ı kamp alanımıza doğru takip ediyorum. Çadır çantasının fermuarını açtığı anda, içine iki şişe şarap sakladığını fark ediyorum.

"Klas," diyorum.

"Kırmızı şarabı ılık içebilirsiniz. Sıcak bira iğrençtir. İdari bir karar aldım."

"Birayı soğutucuya koyabilirdin." Benimle daha önce hiç alkol içmemiş bir ezik gibi konuştuğu gerçeğini görmezden geliyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben daha önce hiç alkol içmemiş bir eziğim. Tabii ben on bir yaşındayken annemle birlikte bazı arkadaşları için arka bahçede barbekü partisi düzenlerken Steve'in bana verdiği biradan birkaç yudum içtiğimi saymazsak.

"Evet ama soğutucuyu annem hazırladı. Fark ederdi." "Onları daha sonra koyabilirdin."

"Tanrım, gerçekten o kadar çok mu bira istiyorsun? Kasabaya koşabilirim."

Ellerimi siyah kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve nehre doğru yürüyorum. "Hayır. Sorun yok. Sadece sana zor anlar yaşıtıyordum."

Çadırı çantadan çıkarıp el yordamıyla kurcalıyor. Birkaç kez ona yardım teklif etmeyi düşündüm ama çadırlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum ve su kenarında yürümeye karar veriyorum.

"döneceğim," diye sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Tepenin diğer tarafından aşağıya doğru yürüyorum. Spor ayakkabılarım nemli çimlere batıyor. Nehre yaklaştığımda boş bir rıhtım görüyorum. Etrafta kimse yok. Kırık oltalar suda yüzüyor ve ben insanlarla, gülen ailelerle ve hevesli balıkçılarla dolu hayal etmeye çalışıyorum. Burası hiç de kalabalık olacak bir yer gibi görünmüyor. Yalnız olması gereken bir yer gibi görünüyor. Birkaç kuşun birbiriyle cıvıldaştığını ve uzaktan bir teknenin motorunun gürültüsünü duyuyorum ama tek odaklanabildiğim kafamın içindeki çınlama. Ellerimi kulaklarıma götürüp kendi kendime mırıldanıyorum. Bach'ın Si Minör Mass'ı zihnimi dolduruyor.

Parçalanmış ahşap korkuluklara yaslanıyorum ve bir rüzgâr sudan kayarak yüzüme dokunuyor. Bazen rüzgârın elleri, parmakları varmış gibi geliyor. Bazen uzanıp onu yakalayabilir miyim diye merak ediyorum. O da beni tutsa, parmaklarımin arasındaki boşluğu sıkısa, beni alıp götürse. Roman'ın bunları hiç düşünüp düşünmediğini, başka birinin bunları hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Arkama bakıyorum ve kamp yerimizi bile seçemiyorum. Suyu bakmaya devam ediyorum. Nehir kıyısının kayalık tabanı sümüksü yosunlar ve paslanmış olta kancalarıyla kaplı. Atlarsam sadece ıslanacağımı ve kirleneceğimi biliyorum. Sonum ölüm olmazdı.

Crestville Pointe değil. O atlayış beni öldürecek, Roman'ı öldürecek.

Kamp alanına geri dönüyorum. Adımlarım ağır ve . Roman'a, birasız soğutucusuna ve onu yüzüstü bırakıp bırakmayacağıma dair sorularına geri dönmek için acelem yok. O beni görmeden ben onu görüyorum. Sanırım çadırı kurmayı başarmış - rüzgarda sallanan mavi bir yapı. Sırtı bana dönük ve ateş çukurunun üzerine eğilmiş, bir kibrit yakıyor.

Arkasından yaklaştığımda, iki eski kütüğün alevler içinde kalışını izliyorum. Ateş çıtırdıyor ve ben de onun yanında yere oturuyorum.

"şeyi buldun mu?" "Ha?"

"Bir şey bulmaya gittiğini sanıyordum."

"Hayır." Çimlerin üzerine Hint usulü oturmak için bacak bacak üstüne atıyorum. "Her şey hâlâ aynı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ayağa kalkmadan önce ellerini birbirine sürtüyor. "Aç mısın?"

Omuz silkiyorum, o da bunu evet olarak yorumluyor. Soğutucuya doğru yürüdü ve annesinin bizim için paketlediği sosisli sandviçleri çıkardı. Plastik bir torbaya tıkıştırılmış, üzgün ve sümüksü görünüyorlardı. Poşeti bana uzatıyor ve sırt çantasından birkaç çelik şiş çıkarıyor.

Sosisli sandviçlerden birini şişe geçiriyorum ve metal ucun sosisli sandviçin gövdesini delip geçmesini izliyorum. Şişimi alevlerin üzerinde gezdiriyorum ve Roman da aynısını yapıyor. Arada bir ters çeviriyorum ama dürüst olmak gerekirse ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Benim ailem kamp yapmaz.

"Sanırım bitti," diyor Roman, sosisli başını sallayarak.

"Oh." Onu alevden uzaklaştırıyorum.

"Çörekleri almayı unuttum. Annem dehşete düşerdi." Tekrar yere çökerken bana mahcup bir sırıtış atıyor. Bacaklarını göğsüne doğru kıvrıyor ve sosisli sandviçi şişten çekip tekrar tekrar üflüyor.

Onu taklit etmek için elimden geleni yapıyorum, ancak doğum günü mumlarını başarıyla üflemei başaramayan beş yaşındaki bir çocuğa benzediğimden oldukça eminim. Sosisli sandviçimden bir parça koparıyorum ve parmak uçlarımı yakıyor. Ağzıma atıp çiğniyorum. Dışında kömürleşmiş bir tat var ama içi soğuk. Yutmayı başarıyorum.

Sosisli sandviçini bir gazete parçasının üzerine bırakıyor ve kalkıp iki plastik bardak alıyor. Şarap şişelerinden birinin kapağını açıyor. Şişe elinde sallanırken şöyle der: "Haklısın. Klas davranıyoruz. Sosisli sandviç ve şarap."

Şaka yaptığını biliyorum ama ilk kez şarap içiyorum ve biraz heyecanlı olmaktan kendimi alamıyorum. Bir ay önce size dünyada heyecanlanacak hiçbir şey kalmadığını söyledim. Şarap gibi aptalca bir şeyin işe yarayacağını kim bilebilirdi? Kendimi ele vermemek için nötr bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. İkimize de birer bardak doldurdu ve sonra benimkini bana uzattı.

"Teşekkürler." Bardağı yanıma koydum ve yarı pişmiş sosisli zar zor dengelemeyi başardım. Sanırım yarı pişmiş bir daha kötü olan tek şey, üzerine toz toprak bulaşmış yarı pişmiş bir sosisli olurdu.

"Muhtemelen peçete almalıydık," diyor çiğnemeler arasında.

"Muhtemelen."

Sosisli sandviçini çabucak bitirdi. Belki onunki de az pişmişti. Benimkinin geri kalanını yutmak için kendimi zorluyorum ve sonra bir yudum şarap alıyorum. Ekşiydi.

ve .

Gülüyor. "Pek içen biri değil misin?"

"Sanırım değilim."

Plastik bardağını benimkine doğru uzatıyor. "Aysel'e, İntihar Ortağıma."

Fincanımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Kaypak olmamaya."

Bu onu gerçekten gülümsetir ve şarabının geri kalanını fondip yapar ve sonra kendine bir bardak daha doldurmaya gider.

Güneş gökyüzünde batmaya başlıyor ve kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Cep telefonumu cebimden çıkarıp kontrol etmeyi düşünüyorum ama sonra bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Önemli olan tek şey bu günün diğerlerinden çok daha kısa gelmesi. Roman'ın olduğu günler her zaman en kısa günlermiş gibi gelir.

Karnımın üzerine dönüyorum ve . Roman sırt üstü yatıyor, gözleri gökyüzüne dikilmiş. "Babanı bulamadığımız için üzgünüm."

Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırarak şarabın mayhoş tadının tadına bakıyorum. "Belki şu Jacob denen adam arar."

"Belki." Roman elini belime koyuyor. "Ama belki de yapmaz. Bu senin için sorun olmaz, değil mi?"

Sorusunun cevabını bilmiyorum. Sanırım Jacob bilgi vermek için aramazsa tesisi kendim aramaya çalışacağım. Ama dediğim gibi, bilmiyorum. Birkaç kuş ciyak ciyak ötüyor ve yakındaki bir ağaçtan havalanıyor. Kanat çırpışları beni bir an için ürkütüyor ve doğruluyorum. Ölümüne yaklaştıkça daha az gergin olacağımı, daha az korkacağımı düşünürdüm. Tam tersi oluyor.

"Özür dilerim," diyor elini sırtımdan çekip pantolonunun cebine sokarken.

"Hayır," dedim. "Sen değildin."

Kaşını kaldırıyor. "Kuşlar seni korkuttu mu?"

Ona artık her şeyin beni korkuttuğunu söylemek istiyorum. Ama sessiz kalıyorum ve kuşların ne kadar zararsız olduğunu anlatmasına izin veriyorum. Gittikçe daha fazla şarap içiyor ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor.

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Ateş hâlâ güçlü bir şekilde yanıyor ve duman dalları ince yanaklarına gölge düşürüyor. Sessizce şarabını yudumluyor ve ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum.

nasıl hissettiğimi anlıyorum, ama zaten kayalık bir zemindeyim ve bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

"Ben de korkuyorum, biliyorsun," diyor sonunda. Yüzünü kaldırıp benimkine yaklaştıırken nefesindeki şarap kokusunu alabiliyorum. "Ama aynı zamanda heyecanlıyım."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Beynim yüzüyormuş gibi hissediyorum. "Einstein'ın görelilik teorisini hiç duydun mu?"

Uzun bir yudum daha alır. "İşte yine bilimle uğraşıyorsun. Gerçek bir ineksin, değil mi?"

"Bence inek olmak için zeki olmak gerekir."

Kaşlarını birbirine yaklaştıırıyor. "Oldukça zeki görünüyorsun."

Ona göz kırpmıyorum. "İyi rol yapıyorum." Oturup kendime biraz daha şarap dolduruyorum.

"Anlat bakalım."

"Teori mi?" Şarabın tadı daha az ekşi gelmeye başladı. Bu alışmaya başladığımın bir işareti mi yoksa damak tadımın sarhoş olduğunun bir işareti mi bilmiyorum. Tat alma tomurcuklarının sarhoş olup olamayacağını bile bilmiyorum.

"Evet, Einstein'ın teorisi. Senin inek teorin." Kelimeleri özensiz ve bulanık. Aynı zamanda korkutucu da olmasaydı çok sevimli olurdu.

"Onun iki teorisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Özel görelilik teorisi ve genel görelilik teorisi."

Roman başını sallar. "Einstein hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, sen olmasaydın, o adam umurumda bile olmazdı."

"Einstein'ı önemsemeni mi sağlıyorum?" Plastik bardağımın kenarını ısıırıyorum.

Bana o yarım ay gülümsemesini veriyor, çarpık ve tatlı. "Senin önemsendiğin şeyleri ben de önemsemeden edemiyorum. Artık bu şekilde birbirimize bağılıymışız gibi hissediyorum."

Kendimi gülümserken buluyorum. Yanak kaslarım farklı hissediyor - yıllardır ışık görmemiş bir odanın aniden tüm panjurları açılmış ve güneş tüm gücüyle içeri girmiş gibi. Ve kendime engel olamıyorum, gülümsemem genişliyor, daha da genişliyor. Bu Roman'ın bana söylediği en güzel şeydi. Kahretsin, bu son üç yılda birinin bana söylediğini hatırlayabildiğim en güzel şey.

"Seni mutlu ettim," diyor. Sözleri ağır ve yavaş çıkıyor. "Evet, beni mutlu ettin."

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor. İnsanların gösterge panellerine koydukları hula dansçıları gibi ileri geri sallanıyor.

"Ne?" Diyorum ve omzuna dokunmak için uzanıyorum.

"Seni mutlu edemem. Birbirimizin birbirimizi mutlu etmesine izin veremeyiz."

Duraksıyorum, yarım yamalak, geveleyerek kurduğu cümleyi çözmeye çalışıyorum. Ona doğru eğildim. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Gözlerini açıyor. ve ışıltılı, aynı zamanda da hafif ve sulu. "Bu her şeyi mahveder."

Topraklanmamı tekrar bulmam bir saniyemi alıyor. Elime bir dal alıp çimenlerin üzerinde sürüklemeye başladım. "Ama karnavalda bana bilimden bahsettiğinde bunun seni mutlu ettiğini söylemiştin ve belki de..."

Elini havaya kaldırarak konuşmayı kesmemi işaret ediyor. "Önemli değil." Önce beni sonra da onu işaret ediyor. "Bunun bir önemi olamaz. Bu geçici bir durum." Gözleri açılıyor ve altlarında kırmızı yarım daireler oluştuğunu görebiliyorum. FrozenRobot için çok fazla şarap.

"Bak Aysel." Uzanıp iki elimi de avuçlarının içinde sıkıyor. "Bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Tuhaf ve berbat bir durumdayız ve bu durumun bizi kandırmasına izin veremeyiz."

Ellerimi onunkilerden çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor. Parmakları eklemlerime batıyor. "Durum nedir?"

"Gerçek şu ki biz İntihar Ortaklarıyız. Aramızda bir samimiyet var ve evet, tabii ki kimyamız uyuyor."

"Kimya mı?" Gülmekten kendimi alamıyorum. "Tamam. Bilimi sana bırakıyorum."

Bana yaklaşıyor, burnu burnuma çarpıyor ve kirpiklerinin tenimde dalgalandığını hissedebiliyorum. Çenemi kaldırıyorum ve dudaklarımız buluşuyor. Beceriksizce ama mükemmel. Düşünmeden edemiyorum: *Öpüşüyoruz, FrozenRobot'u öpüyorum, öpüşüyoruz*. Kulaklarımda sevimsiz bir mantra gibi çınlıyor.

Onu öpmeye devam ediyorum ve bunu doğru mu yoksa yanlış mı yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum. Kalbim çarpıyor, sanırım bu hoşuma gittiği anlamına geliyor ve umarım onun da kalbi çarpıyordur. İnsanların tarihten beri öpüştüğünü biliyorum, ama şu anda, tam da şu anda, öpüşmek sadece Roman ve benim bildiğimiz bir sırmaş gibi geliyor.

Sadece bir saniye ve aynı zamanda yüz yıl gibi hissettiren bir süreden sonra, yavaşça uzaklaşıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Aramızda bir kimya var," diyor.

Ona bir gülümseme daha veriyorum. Bu iki oldu. Gülümseme alışkanlığı geliştiremiyorum. Kendi isteğiyle gülümseyen biri olsaydım kendimi bile tanıyamazdım. "Sanırım öyle." Bir nefes alıyorum ve havanın biraz

Kamp ateşi dumanından tatlı vanilyaya kadar değişen bir tat ve kafamın içinde tam olarak tanımlayamadığım ama bana bir çeşmeye atılan bozuk paraları hatırlatan yumuşak bir ses var. Dileklerin, umutsuz dileklerin pıtır pıtır sesi.

Başını boynuma sokuyor ve ben de bedenimi gevşetmeye çalışıp bu gayet normalmiş gibi davranıyorum. Sonra kollarını belime doluyor ve beni de kendisiyle birlikte yere çekiyor. Karanlıkta, sessizlik içinde, çadırdan birkaç metre uzakta, omurgam karnına yaslanmış, elleri yanlarımda uzanıyoruz. Kemiklerden ve deriden oluştuğumun hiç bu kadar farkında olmamıştım ve kemiklerimin derimin yüzeyine , ona daha da yaklaşmak için can attığını hissedebiliyorum.

Birdenbire, "Ama bu hiçbir şeyi değiştiremez" diye fısıldar.

Kendimi ona daha da yaklaştırmak için kıpırdanıyorum. Atan kalbini hissedebiliyorum - çılgınca canlı. Midemin çukurunda bir yanma var ve mutluluğumu kemiren kara sümüklü böceğe hiç benzemiyor. Eskiden dayanılmaz bir ağırlığın olduğu yerde hafif bir baş dönmesi var ve potansiyel enerjimin değişip değişmediğini merak ediyorum. Tüm bu süreci bir bilim insanının laboratuvar deneyini grafiklendirmesi gibi grafiklendirdiğimi hayal ediyorum. Tüm hayatım bir deney gibi görünmeye başlıyor.

"Aysel," diyor bana sıkıca sarılırken, dudakları saçlarıma değiyor. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Bu tür mutluluklar sahte, gelip geçici. Neden ölmek istediğimizi hatırlamalıyız. Benim Maddie'yi hatırlamam gerek. Senin de kendi nedenlerini hatırlaman gerek."

Sebeplerim. Kulağa çok belirsiz geliyor. Ama sanırım ona nedenlerimi gerçekten söylemedim, çünkü babamın kim olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğinden korkuyorum. Belki de bu yüzden ona söylemedim. Artık benimle ölmek istemeyeceğinden korktuğum için değil, hala ölmemi isteyeceğinden korktuğum için. Ölmem gerektiğini kabul edeceğinden.

Sanırım o haklı: Ben bir kaçığım. Ama belki de Roman'la tanışmak kendimi daha iyi anlamama yardımcı oldu. Evet, ben kırıldım. Ve evet, o da kırıldı. Ama bunun hakkında konuştukça, üzüntümüzü paylaştıkça, bizi düzeltmek için bir şans olabileceğine, birbirimizi kurtarabileceğimize daha fazla inanmaya başlıyorum.

Eskiden her şey çok nihai, kaçınılmaz ve önceden belirlenmiş gibi görünürdü. Ama şimdi hayatın sandığımdan çok daha fazla sürprizi olabileceğine inanmaya başlıyorum. Belki de her şey görecelidir, Einstein'ın teorize ettiği gibi sadece ışık ve zaman değil, her şey. Sanki hayat, en kötü an gelene kadar berbat ve düzeltilemez görünebilirmiş gibi.

Evren biraz kayar ve gözlem noktası değişir ve sonra aniden her şey daha katlanılabilir görünür.

"Biliyor musun?" diye bastırıyor. "Her ne yapıyorsak yapmamız, her ne oluyorsak olmamız hiçbir şeyi değiştirmez. Değiştiremez." Yine de hareketleri sözleriyle uyuşmuyor, çünkü konuşurken beni daha yakına çekiyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Ama , bildiğim şey şu: Her şey değişti.

31 MART PAZAR

7 gün kaldı

Sabah güneşinin parıltısıyla uyandım. Roman'ın kolları hâlâ bana sarılı ve ben onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Çadırdan birkaç adım ötede uyuyakalmışız ve gömleğim ile kot pantolonum çamurlu çim izleriyle kaplı.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve bilinmeyen bir numaradan cevapsız arama ve sesli mesaj geldiğini görüyorum. Roman'ın uyuduğu yerden uzaklaşmaya başlıyorum ama uykulu bir şekilde bana doğru inlediğini duyunca duruyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor. " kaç?"

"Neredeyse sabah sekiz."

"Ugh." Tekrar sırt üstü uzanıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Çok erken ve çok aydınlık."

"Birileri çok fazla şarap içmiş," diyorum olabildiğince normal bir sesle. Dün gecenin hiçbir şeyi değiştirmedini söylediğini biliyorum ama hiçbir şey değişmemiş gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum. O artık FrozenRobot değil, internetteki İntihar Ortağı. O artık Roman, nehir kenarında beni öpen ve bütün gece bana sarılan çocuk. Benim için bir fark var. Büyük bir fark.

O artık birlikte ölmek istediğim kişi değil; birlikte yaşamak istediğim kişi.

"Hemen döneceğim," diyorum ve nehre doğru yola çıkıyorum. Dün yürüdüğüm yoldan yürüyorum. Telefonumun ekranına tekrar bakıyorum. Dün akşam saat 19:00 civarında aramayı kaçırmıştım. Belki de telefonumun titrediğini fark edemeyecek kadar çok şarap içmiştim.

Kulağımı telefona dayıyorum ve mesajı dinliyorum. Hapishanedeki gardiyan Jacob, babam hakkında bilgi vermek için arıyor. Mesajı tekrar dinlerken nefesim daralıyor. Jacob, Saint Anne's Davranışsal Sağlık Hastanesi'nde çalışan ve babam hakkında bir şeyler bilen birini bulmuş. Jacob bana o kişinin adını, Tara Woodfin'i ve numarasını veriyor. Tekrar oynatıyorum.

mesajı tekrar okudum ve sonra telefonuma baktım. Tara'yı aramak için muhtemelen çok erken, özellikle de Pazar günü. Biraz beklemem gerekecek.

Kamp alanına döndüğümde Roman'ı onu bıraktığım pozisyonda buluyorum. Sırtüstü yatıyor, gözleri kapalı ve yüzü acı dolu bir kaş çatmayla donmuş. Yanına diz çöküp omuzlarını sarsıyorum. "Hadi, gitmeliyiz. Çadırı indirelim."

"Neden bu kadar erken ayrılmak zorundayız?" Konuşması hâlâ bulanık ve yan yatmış durumda.

Çadıra doğru yürüyorum ve onu kırmadan nasıl çökerteceğimi bulmaya çalışıyorum. Çadırın kanatlarından çıkarılabileceklerini ve çıkarıldıktan sonra ikiye bükülebileceklerini anlayana kadar direklerle uğraşıyorum. Çadırı sökmenin daha kolay ve güzel bir yolu olduğuna eminim ama Roman beni yargılayamayacak kadar kendinden geçmiş durumda ve eğer istediği olursa zaten bu çadırı bir daha asla kullanmasına gerek kalmayacak.

Bu düşünce neredeyse dayanılmaz ve boğazımdaki yumruyu yutarak batma hissini itiyorum. *Meşgul ol. Oraya gitme.* Çadır yıkıldıktan sonra tüm parçaları Roma'nın paketlediği çantaya tıktırıyorum. Bir düzen yok ama eminim Bayan Franklin döndüğümüzde tamir edecektir.

Roman'a bir şişe su almak için soğutucuya yöneldiğimde, sırt çantasının yanına yığıldığını fark ediyorum. Hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona bakıyorum ve fermuarını açıyorum. Çizim defterini çıkardım. Yanlış olduğunu biliyorum ama elimde değil.

Yere bağdaş kurup oturuyorum ve onun eskiz defterini karıştırıyorum. Son sayfaya, yani benim resmime ulaştığımda nefesim kesiliyor. Baktığım kız ben değilim, ama o benim. İri gözleri izleyiciden uzağa odaklanmış, ama gözlerinde hemen fark edemediğim bir şey var: umut. Duruşu benimkinden daha dik görünüyor, sanki daha güçlü, daha dirençli.

"Teşekkürler FrozenRobot," diye fısıldıyorum kendi kendime. Çizimi eskiz defterinden yırtıp atıyorum. Onu aldığımı fark ettiğinde ne kadar kızacağı umurunda değil. Ona ihtiyacım var. Bu kız olabileceğimi, bu kızın içimde olduğunu kendime hatırlatmak için ona ihtiyacım var. Bu umutlu, güçlü insan. Çizimi küçük bir kare şeklinde katlayıp cebime koyuyorum ve sonra eskiz defterini dikkatlice çantasına geri koyuyorum.

Soğutucudan bir su şişesi çıkarırken ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Onun benim için yaptığını ben de Roman için yapmalıyım: hala içinde olan kişiyi, gittiğini ve yenildiğini düşündüğü kişiyi göstermeliyim. Bir çocuk

macera ve yetenek dolu, yarım yamalak bir gülümseme ve bulaşıcı bir kahkaha. Çoğu insanın göremediği şeyleri gören yaz çimenleri ve güneş ışığı gibi gözleri ve inanılmaz çizimler yapan elleri olan bir çocuk. Gözlerimi kapatıyorum ve karnavalda onun elini tuttuğumu, ne kadar sağlam ve sıkı hatırlıyorum.

Kendini kurtarmasına yardım etmeliyim. Etmek zorundayım.

Derin bir nefes alarak cesaretimi toplayıp Roman'a doğru yürüyorum. Yanına çömeliyorum ve soğuk şişeyi alnına bastırıyorum. "Uyan."

"Hey!" diye bağılıyor şaşkınlıkla.

"Bunun iyi hissettireceğini düşünmüştüm."

"Öyle, teşekkürler. Sadece beni biraz korkuttu." Su şişesini benden alıyor ve yan dönerek birkaç yudum içtikten sonra tekrar alnına bastırıyor.

"Her şeyi arabaya koyacağım ve sonra yola çıkabiliriz.

Tamam mı?"

Ayağa kalkmak üzereydim ki elime uzanıp beni tekrar yanına, yere çekti. "Dün geceyi hatırlamayacak kadar sarhoş değildim Aysel."

Ona boş boş bakıyorum. Söylemek istediklerimi söyleyemiyorum ve sessizliğin duymak istemediği tüm kelimelerden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, doğru kelimeleri bulana kadar konuşmak istemiyorum. Sihirli kelimeleri. Onu yaşamaya ikna edecek kelimeler.

Başını sallar ve bir yudum su daha alır. "Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Sessiz kalıyorum ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek doğru kelimeleri arıyorum.

"Aysel," diyor tekrar elime uzanırken.

Elini tuttum ve ona baktım. O resmi çizen eline. "Jacob aradı," diyorum.

Parmakları benimkilere yumuşakça masaj yapıyor. "Ve?"

"Bana babam hakkında bilgi almak için arayabileceğim birinin adını verdi."

Roman bakışlarını yere indiriyor ama elimi onunkinde tutuyor. "Onu daha önce ziyaret edecek vaktimiz olmayabilir..."

"Biliyorum, ama..." Durup nefes alıyorum, soğuk bahar havasının ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. "Dün gece hakkında. Bana bunun hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermememi söylediğini biliyorum ve belki de özellikle dün gece hiçbir şeyi değiştirmede, ama ben

Belki de durup her şeyi gerçekten düşünmeliyiz." Ellerimize bakıyorum.

Elimi bırakıyor ve benden uzaklaşıyor. Keskin bir nefes alıyorum. "Bak, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sadece sen, sen, sen..." Duran bir arabanın motoru gibi tekliyor.

"Ben neyim?"

"in. Anlıyorsun. Her şeyi anlıyorsun. Ve sen de benim gibi üzgünsün ve bu ne kadar berbat bir şey olsa da, oldukça güzel." Uzanıp elini yüzümde gezdiriyor ve saçlarıma dokunuyor. "Gri bir gökyüzü gibisin. Olmak istemesen de güzelsin."

Ama yanılıyor. Güzel olmak istemediğimden değil. Ama hiçbir zaman güzel olmak istemedim çünkü üzgündüm. FrozenRobot, üzüntünün güzel, sevimli ya da çekici hiçbir yanı olmadığını bilmeli. Üzüntü sadece çirkindir ve aksini düşünen kimse bunu anlamamıştır. Sanırım söylemek istediği şey, onun ve benim aynı şekilde çirkin olduğumuz ve bunda tanıdık, rahat bir şey olduğu. Rahatlık güzelden farklıdır.

Beni çizdiği resmi düşünüyorum. Çizdiği kız çok güzeldi. O kız gri bir gökyüzü değildi. Umudu vardı. Umut güzeldir.

Bu yüzden artık aynı şekilde çirkin olmak istemiyorum. Gri bir gökyüzü olmak istemiyorum. Umudu bulmamızı istiyorum. Birlikte. Gözlerimin dolduğu gerçeğini saklamak için ondan uzağa bakıyorum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ayağa kalkıp üzerimin tozunu alıyorum. "Artık gitsek iyi olacak."

"Aysel," diyor ve sesinde bir aciliyet var. "Bu konuyu konuşmalıyız."

"Biliyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

Elimi sıkıyor ve tek yapabildiğim karşılık vermek oluyor çünkü onu bırakmaktan çok korkuyorum. Onu kaybetmekten.

31 MART PAZAR

7 gün kaldı

Yaklaşık bir saattir yoldayız, çıkışa yakın bir reklam panosunda reklamı yapılan küçük bir lokantada durmak için otoyoldan çekiyorum. Roman yol boyunca uyuyordu ve ben arabayı park ederken yavaşça uyanıyor.

Gözlerini ovuşturuyor. "Neredeyiz biz?"

"Seni eve bırakmadan önce bir şeyler yemenin iyi olacağını düşündüm."

Bana yarım ay gülümsemesini veriyor ve kalbim boğuluyormuş gibi hissediyorum. O gülümsemeye daha fazla bakamıyorum. Ön camdan dışarı bakıyorum. Gökyüzünden yağmur yağıyor ve uzaklarda gök gürültüsü duyuyorum.

"Düşünceni beğendim. Haklısın, beni eve bu halde getirirsen annem çıldırır," diyor arabadan inerken. "Aziz Aysel statünü kaybedersin."

Crestville Pointe' ölüme atlamana izin verirsem bunu kaybedeceğimden oldukça eminim. Alt dudağımı ısıriyorum. Roman yağmura tepki vermiyor. Saçımıza, yüzümüze, kıyafetlerimize yağıyor.

Yavaşça lokantaya giriyoruz ve arka taraftaki bir masaya oturuyoruz. Menüye bakıyor ve ben kendimi ona bakarken buluyorum. Beni yakalıyor ve gözlerimi indirip omlet seçeneklerini tekrar tekrar okuyorum. Güneybatı ve Floransa seçenekleri arasındaki farkla gerçekten ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Bana bakmadığından emin olduğumda, gizlice bir kez daha bakıyorum. Tişörtü yağmur suyuyla ıslanmış, saçları sıırıslıklam olmuş ve alnında boncuk boncuk su birikmiş. Yağmur -su- onu daha genç, daha canlı gösteriyor. Yanakları daha kırmızı, teni daha parlak. Crestville Pointe'den daldıktan sonra nasıl görüneceğini, su onu boğduktan sonra nasıl görüneceğini daha büyük ölçekte hayal etmeye çalışıyorum. Dudakları soluk bir pembeden soğuk bir pembeye dönüşüyor.

mavi, cildi nemli halden inanılmaz derecede solgun bir hale dönüşüyor. Acaba bu dönüşümleri hissediyor muyuz, kinetik enerjimizin hiçliğe dönüştüğünü hissedebiliyor muyuz? Acaba duyabiliyor muyuz, senfoni gibi mi yoksa çılgılık gibi mi geliyor? Sorularımın hiçbirinin cevabını bilmiyorum. Ve artık onları bilmek istemiyorum; Roman'ın da bilmesini istemiyorum.

Sessizce menüme bakmaya devam ediyorum. Şu anda bunların hiçbirini düşünemem. Garsonumuz masaya geliyor ve siparişlerimizi alıyor - iki yumurta, domuz pastırması, mücver ve onun için jalapeño biberi ve benim için Florentine omleti. Muhtemelen annem yaşlarında ama elleri çok daha kırışık ve yüzünde çok daha fazla et var. Saçları belli ki sarıya boyanmış ve dipleri koyu ve yağlı.

Siparişlerimizi karalarken gülümseyerek "İyi seçimler," diyor. Not defterinin üzerinden bize bakıyor, gülümsemesi genişliyor. "Çok tatlı bir çiftsiniz, bunu biliyor muydunuz? Eminim bunu her zaman duyuyorsunuzdur. Neyse, birazdan yemeğinizle birlikte döneceğim."

Biz onu düzeltmeden çekip gitti. Kabin koltuğunun ortasından yarılan ve kumaş dolgusu sızan minderini elime alıyorum.

"Gülümseyebilirsin Aysel," diyor Roman. "Sevimli bir çift olduğumuzu düşünüyor." "Doğru. Sevimli bir çift." Doğrudan ona bakıyorum ve o da gözlerini

Masaya.

Garsonumuz beklediğimden daha çabuk dönüyor, bu da beni yemek konusunda her zaman tedirgin ediyor. Yine de Kentucky'nin orta yerinde, köhne bir lokantada kahvaltı ediyoruz, bu yüzden sanırım yemeklerin kalitesi zaten belli.

İştahım yok, bu yüzden omletimi tabağımda itiyorum, çatalım donuk beyaz yüzeyde küçük çizikler oluşturuyor. Roman ise pastırmasını kürekle ağzına atıyor ve yüksek sesle çiğniyor. Birinden bir kez hoşlandığınızda, yaptığı itici şeylerin bile bir şekilde sevimli hale gelmesi komik.

Bundan nefret ediyorum. Ayrıca, böyle bir zamanda nasıl iştahlı olabildiğinden emin değilim. Kamp yerindeki kavgamızı tamamen unuttu mu? Nisan 7'ye sadece bir hafta kaldığını unuttu mu?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Roman çiğnemeler arasında söylüyor. Yumurtalara geçti. Onları jalapeño biberleriyle kapladı. Biberleri ağzına atıp çekirdeklerini emiyor.

"Elbette." Garsonun bize getirdiği musluk suyundan bir yudum alıyorum.

"Babanın kendini hapse attırmak için tam olarak ne yaptığını bana ne zaman söyleyeceksin? Tek söylediğin hapiste olduğu... ." Sözünü kesti.

Bir an durup Roman'ın yüzünü inceliyorum. Derin ela gözleri yemek yediğinden beri parlıyor ve gerçekten meraklı görünüyor. Başımı eğiyorum, böylece onun yüzü yerine metalik masa tablasına bakabiliyorum. Merakını kendi lehime kullanmakla ona gerçeği söylemek zorunda kalmak arasında gidip geliyorum. Ne kadar korksam da, beni anlayacağını hayal etmek hoşuma gidiyor. Bulduğum resmi çizen çocuk beni anlayacak bir çocuğa benziyor.

"Yani bu bana söylemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve nefesimin altında tanıdık bir şarkı mırıldanıyorum. Müziğin kafamda oluşmaya başladığını duyduğumda, notaların ivme kazandığı ve bir şeye ulaşıyormuş gibi ses çıkarmaya başladığı kısımda, aklıma bir fikir geliyor. Çenemi kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Eğer ben de sana bir şey sorabilirsem, babamın tam olarak ne yaptığını anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Ne bağlı."

"Tamam. İşte soru: Yedi gün içinde ölmeyecek olsaydınız, hayatınızda ne yapmak isterdiniz?"

Çatalını bıraktı ve bana dik dik baktı. Gözleri üç saniye içinde parlaklıktan fırtınaya döndü. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Meraklı bir soru. Ama sanırım tüm sorular meraklıdır."

Dudakları gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi kırışıyor. "Neden Çılgın Şapkacı gibi konuşuyorsun?"

"Beni bilirsin, hep kötü şakalar yaparım."

Çatalını tekrar eline alıyor ve yumurtasından bir ısırık daha alıyor. "Bu tam olarak bir şaka değildi."

"Anlaştık mı, mı?"

Bana sahte bir selam veriyor. "Şartlar benim için kabul edilebilir."

Dirseklerimi masaya bastırıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Peki cevabın ne?"

Çatalını göğsüne doğru tutuyor. "Önce ben mi gideceğim? Bu nasıl adil olabilir?" "Onca insan varken, gerçekten adil olmaktan mı bahsediyorsun?"

Başını sallıyor; o kendine has gülümsemesi yine yüzüne yayılmış. Başka tarafa bakıyorum.

"Tamam, tamam. İlk ben gideceğim. Yine de aptalca," diyor. "Benim sorum?"

"Hayır. Benim cevabım."

"Duyalım bakalım." Nefesimi tutuyorum. O kadar çok şey duymak istiyorum ki, ama tam olarak ne duymak istediğimi bilmiyorum. Belki bana zaman bir spor malzemeleri dükkânı olmayı hayal ettiği gibi aptalca bir şey söyleyecek, böylece ömür boyu basketbol topu stoku olacak, ya da belki bana her zaman bir çocuk doktoru olmak istediği gibi iç açıcı bir şey söyleyecek, böylece hasta çocuklara yardım edebilecek.

Ama sonuçta Roman'ın ne yapmak istediği önemli değil. Aşkla ilgili heyecan verici, şaşırtıcı ve açıkçası sinir bozucu şeyin bu olduğunu öğrenmeye başlıyorum. Diğer kişi için önemli olan şeyler, gerçekten düşündüğünüzde aslında oldukça basmakalıp olsalar bile, ilgi çekici görünmeye başlıyor.

Bir keresinde fizik kitabımda evrenin gözlemlenmek için yalvardığını, insanlar dikkat ettiğinde enerjinin seyahat ettiğini ve aktarıldığını okumuştum. Belki de aşkın özü budur - seyahat etmeniz ve aktarım yapmanız, potansiyel enerjinizi kinetik enerjiye dönüştürmeniz için sizi cesaretlendirecek kadar dikkat eden birine sahip olmak. Belki de herkesin ihtiyacı olan tek şey birinin onu fark etmesi, gözlemlemesidir.

Ve Roman'ı fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim onun soruma bir cevap vermesi. Onun hakkında öyle bir şey bilmeliyim ki, parçacıklarının belli bir yöne doğru gitme arzusu taşıdığına ve sadece bir dürtmeye ihtiyaç duyduğuna dair küçük de olsa bir şans olduğuna inanmalıyım.

"Üniversiteye gitmek isterdim," diyor.

Elimde değil, kalbim umutla çarpıyor. *Bu bir başlangıç.* Devam etmesi için bir jest yapıyorum.

"Ve orada basketbol oynamak isterdim."

Başımı salladım. "Artık oynamıyor olsan bile mi?"

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Bunların hepsi varsayımsal bir evrende geçiyor, değil mi? Kim olmak istersem olabilirim."

Bir an önce hissettiğim umut dalgası yok oldu. İçim çöküyor ve kabinin yırtık minderine *Varsayımsal olmak zorunda değil.* Hayal kırıklığımı belli etmemek için kendimi zorluyorum ve "Yeterince adil. Devam et."

"Başka ne?"

"Bilmiyorum. Ne okumak istersin?"

Yüzü kızarıyor ve kabinde kayıyor. "Ah, işte aptalca olan bu."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "O zaman iyi kısmı."

"Sen öyle derdin." Ona bir bakış attım ve o da ellerini başının üzerinde birleştirdi. "İyi, iyi. Deniz biyolojisi okumak isterdim. Aptalca olduğunu biliyorum ama okyanusu keşfetmeyi çok isterdim."

Sırıyorum ve aptal gibi görüldüğümünden eminim ama umurumda değil. "*Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* gibi. Kaptan Nemo gibi."

Gülümsemesi geri döndü. "Aynen öyle. Sualtı macerası fikri beni her zaman büyülemiştir. Ama hiç okyanusa gitmediğim için bu çok aptalca." Konuşmayı kesiyor ve gözleri puslu, uzak bir hal alıyor. "Ve sanırım asla gitmeyeceğim."

Dilimi ısııyorum. *Belki de değil, FrozenRobot.* . Kısa bir süreliğine sahile doğru bir yolculuğa çıktığımızı hayal ediyorum. Belki de Kuzey Carolina'da bir yere giderdik - burası çok uzak değil. Onu İngiliz kapüşonuyla sahilde görüyorum, dalgalar ayak bileklerine vuruyor. O suyu incelerdi, ben de arkada kalırdım, kumda oturur, fizik felsefesi üzerine bir kitap falan okurdum. Mutlu olabilirdik. Ve bunun alternatif ya da varsayımsal bir evrende olması gerekmez.

Bunu ona nasıl göstereceğimi bulmalıyım. Belki de ona deniz biyolojisi üzerine bir kitap almalıyım. Ama bu çok ağır olur. Çıldırır. Belki de son dakikada sahile gitmeyi teklif edebilirim.

Smooth Passages'daki herhangi birinin bana bir tavsiyesi olup olmadığını merak ediyorum, ancak bu düşünce yanağımın içini sertçe ısırmama neden oluyor. Fikrimi değiştirdiğimi bilseler o sitedeki herkesin çıldıracağını biliyorum. Ve daha da kötüsü, partnerimi fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalışıyorum. Bu kesinlikle olmaması gereken bir şey.

İşte bu yüzden Roman bir pul istemedi. Ama sonunda bir pul buldu. A sınıfı bir pul. Yine de, bu onun hatası. Beni bir tanesine dönüştüren oydu.

Sadece onu da bir pul haline getirmem gerekiyor. Belki de gevşeklik bulaşıcıdır. Ben kendimden , o yemeğini yemeye devam etti. Kendime gelip ona baktığımda, o da bana bakıyordu. "Oh, hey. Geri dönmüşsün. Çözmen gereken acil bir fizik problemi falan mı çıktı?"

Ona omuz silktim. Şimdi okyanus gezisi planımı anlatmak için yanlış bir zaman gibi görünüyor. "Onun gibi bir şey."

"Pekala, sıra sende."

"Ha?"

"Bana babandan bahsetmek için" diyor.

Elimi yüzüme götürüyorum ve başparmağımın tırnağının etrafındaki deriyi çiğniyorum. "Bu biraz uzun bir hikaye ve tüm detayları gerçekten bilmiyorum..."

Roman'ın yüzü sertleşir. "Benimle oyun oynama. Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi sen de benim soruma cevap vermelisin. Açıkça." Sesini alçaltarak neredeyse fısıldar gibi konuşuyor. "İntihar Ortakları birbirlerine verdikleri sözü tutarlar."

Haklı olduğunu biliyorum ama keşke sözümü tutmak kalbimi boğmak anlamına gelmese. Gerçek anlamda.

31 MART PAZAR

7 gün kaldı

Roman'ı, oyun alanına gidene kadar babamın neden hapse atıldığına dair hikâyeyi ona anlatmayı beklemem konusunda ikna ettim. Eski püskü lokantanın floresan ışıkları altında ailemin kirli geçmişini anlatmak istemiyordum. Sonra tekrar, muhtemelen sadece zaman kazanmaya çalışıyordum. Şu anda tek yapmaya çalıştığım zaman kazanmak gibi görünüyor.

Oyun parkının otoparkına girdiğimde annesiyle telefonda konuşuyor. Yolculuğumuz başladığından beri onu yaklaşık elli yedi kez aramış.

"Her şey yolunda." Duraksıyor ve annesinin söylediklerine katılıyormuş gibi başını sallıyor. "Evet, eğlenceli bir geziydi." Annesi komik bir şey söylemiş olmalı çünkü adam sırtıyor. "Aysel harika biri. Ama anne, düşündüğümde biraz daha geç kalacağım için aradım." Tekrar başını sallamaya başlıyor. "Aysel ve ben çocuk parkına uğrayıp biraz oynarız diye düşündük." Gülüyor. "Evet, ona karşı nazik olacağım. Söz veriyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattı ve bana döndü. "Bu arada gerçekten işini yapıyorsun."

Ona göz kırpıyorum. "Sen neden ?"

"Annem yeniden tamamen normal olduğumu düşünüyor. Önceden eve gelmem gerekenden daha geç gelmeme asla izin vermezdi." Gülümsediğinde, bu yarım ay gülümsemesinden farklı. Hesaplanmış bir gülümseme. Midemin kötü bir şekilde dönmesine neden oluyor. "Ve sana geçen hafta gecenin bir yarısı beni kontrol etmeye bile gelmediğini söylemiş miydim? Sayende artık benim için o kadar endişelendiğini sanmıyorum."

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Göğsümdeki düğüm büyüyor ve gri Converselerimi oyun alanının çamurlu toprağında sürüyorum. Yağmur durdu ama hava hâlâ nemli ve soğuk. Kollarımı kendime doluyorum

ve buraya en son geldiğimde oturduğum piknik masasına doğru yürüyorum. Üzerine çıkıp avuçlarımı ıslak tahtaya bastırıyorum ve arkama yaslanıp gökyüzüne bakıyorum. Roman masaya atlıyor ve yanıma oturuyor. Ona bakıyorum ve eliyle gözlerini kapatıyor.

"Bunu hep yapıyorsun,"
diyorum. "Ha?"

"Gözlerini elinle gölgelendir. Bunu hep yaptığını fark ettim. Hava güneşli olmasa bile."

Yarım ay gülümsemesi geri döndü. "Çok gözlemcisin. Başka bir evrende olsan gerçekten harika bir bilim insanı olurdun."

"Belki bu evrende de," diye fısıldıyorum.

Duruşu sertleşti. Ben daha bir şey söyleyemeden piknik masasından atladı ve kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "Beni eve götür." Sesi düz. Kızgın olsaydı neredeyse daha iyi olurdu. En azından o zaman bir şeyler hissettiğini bilirdim.

"Hadi ama Roman," diyorum küçümsemeye çalışarak. Bu kadar aptalca bir şey söylediğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Onu bu şekilde şaşırtmaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim. Daha ince bir yaklaşıma ihtiyacım var. Sonuca kendisi varmak zorunda kalacak, onu bu konuda zorlayamam.

Geri adım atmaya çalıştım. "Bunu sadece söylemek için söyledim. Ben tam bir aptal değilim."

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek kaşlarını kaldırıyor.

"Demek istediğim, eğer işler farklı olsaydı, büyük bir bilim insanı olabileceğimi söylemeye çalışıyordum." Vurgu için durakladım. "Bu dünyada."

"Evet. Eğer bazı şeyler farklı olsaydı. Ama hangi şeylerden bahsediyorsun?" Kollarını açmıyor. Güneş bulutların altından çıkmıştı ve güneş ışığı gözlerini özellikle altın sarısı yapıyordu. Neredeyse yanıyor gibi görünüyorlar.

"Babam," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum. Üç yıl boyunca babamın gölgesinden kaçmaya çalıştıktan sonra, şimdi onun karanlık geçmişini tuhaf bir yem gibi sallandırıyorum. Bu gerçekten acınası bir durum. Tepkisinden korktuğum için Roman'dan gerçeği saklamaya çalışarak çok zaman geçirdim ama şimdi bunun için endişelenemem; tek bildiğim onun burada kalmasına ihtiyacım olduğu. Benimle kalması. Ve bir dakika kalmasını sağlayacak her şeyi yapacağım, her şeyi söyleyeceğim.

"Baban." Roman yere bakarak başını sallıyor. "Seni anlamıyorum Aysel. Ölmek istemenin sebebi baban. Yine de sen

sözde ondan nefret etmene rağmen onu son bir kez görmek için yanıp tutuşuyorsun. Ve bana ne yaptığını bile söylemiyorsun. Bana gerçekten hiç mi güvenmiyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ona artık ölmek istemediğimi söyleme dürtüsüne direniyorum. Her şeyin değiştiğini. Ama bana bu kadar kızgınken, bu büyük açıklamayı yapmanın tam zamanı olduğunu sanmıyorum. Yanımdaki masaya vurarak onu tekrar oturmaya çağırıyorum. "Söz veriyorum, oyalanmayı bırakacağım. Sana babamla gerçekte ne olduğunu anlatacağım. En azından bildiklerimi."

Roman dudaklarını birbirine kenetliyor ve ne yapması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyorum. Sonunda merakı galip geliyor. Ayağa fırlıyor ve yanıma oturuyor. Bu bana sapkın bir umut duygusu veriyor. Ne de olsa, tanımı gereği meraklı olmak, bir sonraki adımda ne olacağını görmek istediğiniz anlamına gelir. Bu bir çeşit duygu. Belki bununla çalışabilirim.

Göz ucuyla ona bakıyorum. Başı öne eğik ve ellerine bakıyor. "Roman?"
"Ne?"

"Sana babam hakkındaki gerçeği söylersem beni yargılamayacağına söz verir misin?"

Bileğime hafifçe dokunuyor, parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıyor. "Seni neden yargılayayım ki?"

Başka tarafa bakıyorum. Boğazım gergin, gevşek, yıpranmış bir ipe asılı bir lastik salıncak gibi hissediyorum. Sanki her an yıkılıp çökecek, bağırsaklarıma batacak ve beni sessiz bırakacakmış gibi.

Omzuma dokunuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Timothy Jackson." Söyleyebildiğim tek iki kelime bunlar. Roman elini bırakıp götürüyor. Doğrudan benimle yüzleşebilmek için dönüyor. Kendimi onun geniş gözlerine bakmaya zorluyorum. O gözlerde perspektifi ve ışığı yeniden buluyorum - kara deliğime doğru yol alıyorlar. Boğulurcasına ağır bir nefes aldım, soluk kaldım. O kadar korkuyorum ki

O gözlerin yazdan kışa, sıcaktan donmuşa dönüşünü izlemek.

Elini sırtımın alt kısmında gezdiriyor. "Aysel, sorun yok. Biliyorum." Boğucu bir nefes daha. "Hayır, bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok."

Parmakları omurgamın tabanında geziniyor. "Evet, biliyorum. Babanı biliyorum."

Ondan uzaklaşıp piknik masasının en ucuna doğru ilerliyorum. Dizlerimi göğsüme çekip ileri geri sallanıyorum. Mozart'ın

ama atan kalbimden başka bir şey duyamıyorum. Yavaşlamıyor.

Yanımda durmak için hareket ediyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Şşş, sorun yok."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve boğazımda ıslak bir top oluşup sertleşiyor. Yıllardır gerçekten ağlamamıştım. Şimdi de ağlamayacağım. Omuzlarım titriyor ve alt dudağımı sertçe ısıyorum. Ağzım kan tadıyla doluyor. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bana bildiğini söylemedin?"

Çenemi tutuyor ve nazıkçe çekiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Altın rengi gözleri hâlâ sıcak. "Çünkü bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Ve tam olarak emin değildim." Çenemi düşürüyor ve ellerini benden çekiyor. Onları dizlerinin üzerine koyuyor ve derin bir nefes alıyor. "İsminden ve ailen hakkında söylediklerinden yola çıkarak bir önseziydi sadece. Hikâyeden kaçmak biraz zor... Her yerde var. Ve bunun muhtemelen baban olduğunu düşündüm ama emin olamadım. Ta ki senden duyana kadar."

"Bana hikâyenin her yerde olduğunu söylemek zorunda değilsin." Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Gözyaşlarımdan akmasına izin vermeyerek hıçkırıklarımı içime çekiyorum. Tüm vücudum utançla sızlıyor. Babam bile değil - bu yeterince kötü - ama her şeyi Roman'dan saklayabileceğimi düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Burnumu çekiyorum ve tuzlu bir tat boğazıma doluyor. "Madem biliyordun, neden sana söylememi istedin? Neden sürekli babamı sorup durdun?"

Elimi tekrar tutuyor ve sıkıyor. "Çünkü bana güvendiğini bilmek istedim. Seni bunun için yargılamayacağımı bilecek kadar rahat hissettiğini bilmek istedim. Ve tüm hikâyeyi senden dinlemek istedim." Elim çekiştiriyor, ona bakmam için yalvarıyor. Yüzünün yan tarafına bakabilmek için başımı eğiyorum ama gözleriyle buluşmayı reddediyorum. "Bu konuda konuşmanın senin için iyi olacağını düşündüm. Hâlâ da iyi olacağını düşünüyorum."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Bazen konuşmak iyi gelir. Sana Maddie'den bahsetmek bana yardımcı oldu."

İçim umutla titriyor. "mi?"

"kimsenin vermediği bir şey verdin." "Ne?"

"Hikayeden önce ve sonra bana aynı şekilde baktın. Ben de senin için bunu yapmak istiyorum."

"İyi." "İyi ne?"

"Size bildiklerimi anlatacağım."

Elimi bırakıyor ve kolunu bana dolamak için hareket ediyor. Başımı omzuna yaslıyorum. "Bana kızma," diye fısıldıyor.

"Ben ."

"Söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

Omzu geniş ama kemikli ve başımın ağırlığı altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. "Benden gerçekten nefret etmiyor musun? Babamın tüm haberlere çıkan o deli adam olduğundan emin olduğun halde mi? Sadece gerçekten üzüleceğini düşünmüştüm çünkü..." Gözlerimi piknik masasının altına atılmış solmuş bir gazoz kutusuna odaklıyorum. "Çünkü eskiden Brian Jackson'a çok yakındın."

Başımın arkasını okşuyor, parmaklarını karışık kıvrıcık saçlarımda gezdiriyor. "Senden nefret etmediğime söz veriyorum Aysel. Senden asla nefret edemem. Ve kesinlikle bu yüzden senden nefret etmem. Brian'ın kardeşine hiçbir şey yapmadın. Onu sen öldürmedin."

Cümlesi kafamda tekrarlanıyor: *Brian'ın kardeşine hiçbir şey yapmadın. Onu sen öldürmedin.* Sözlerini sindirirken gözlerim daha da bulanıklaşıyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve sonra sel oluyor. Vücudum titriyor ve kabarıyorum. Neden şimdi hıçkıra hıçkıra ağladığımı anlamıyorum, neden şimdi, neden sonunda ölmek istemediğim bir zamanda.

Beni kollarıyla sarıyor ve yüzümü tişörtünün yumuşak pamuğuna bastırıyorum. Yumuşatıcı ve kamp ateşi dumanı karışımı gibi kokuyor. Saçlarımı okşamaya devam ediyor ve ben onun kinetik enerjisine odaklanıyorum. Durmasını istemiyorum. Hareket halinde kalmasını istiyorum.

Dudaklarını kulağıma bastırıyor ve "Anlat bana Aysel" diye fısıldıyor.

Nemli havayı içime çekiyorum ve ciğerlerime doluyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor ve kendimi ondan kurtarıyorum. Gözlerimi siliyorum ve boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim."

Hafifçe gülümsüyor. "Üzgün olmana gerek yok. Şunu söylemeyi kes. Deli kızs."

Kaşlarımı çattım. "Gördün mü? Deli olduğumu düşünüyorsun. Babam yüzünden."

Başını sallıyor, gülümsemesi daha da genişliyor ve çarpıklaşıyor. "Hayır. Bence sen tamamen farklı bir şekilde delisin. Güzel bir şekilde."

Kalbim durdu. Ölmemize yedi gün kala nasıl böyle şeyler söyleyebildiğini sormak istiyorum. Bu hiç adil değil. Beni terk edecekken onu sevmemi sağlayamaz. Beni terk etmek isterken. Bunun bir son olduğunu bildiği halde.

Gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ediyor ve omzuyla beni dürtüyor. "Bana hikayeyi anlat."

Burnumdaki sümüşü siliyorum. Artık gözyaşlarımla lekelenmiş olan tişörtüne bakıyorum. "Tişörtünü mahvettim."

"Gömleğim umurumda değil. Ben seni önemsiyorum."

İçimde bir şeyler klikliyor. Sanki tüm hayatımı karmaşık bir şifreyle uğraşarak geçirmişim de yanlış kilitle oynadığımı fark etmişim gibi. Ve şimdi, içimde tüm sırlarımı barındıran kasa sallanarak açılıyor ve göğsümde bir kan hücumu hissediyorum. "Tamam, sana bildiklerimi anlatacağım."

Ona bakmıyorum ama başını salladığını hissettiğime yemin edebilirim. Ve kesinlikle gözlerini yüzümde hissedebiliyorum, yumuşak ve nazık, yılın ilk karı gibi. Bir süre sessiz kaldık, yan yana, omuz omuza oturduk. Gri spor ayakkabımı onun kirli beyaz ayakkabısına bastırıyorum ve keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik diyorum. Ama içten içe bunu yapamayacağımızı biliyorum ve sonunda ona hikayeyi anlatıyorum, hikayenin tamamını, tüm hikayeyi.

"Babam ve annem ben doğmadan önce Türkiye'den ABD'ye taşınmışlar. İlk başta Michigan'da bir yerde yaşıyorlarmış ama babamın ya da belki annemin bir akrabası..." Bir an için konuşmayı bırakıp nefesimi tutuyorum. Roman haklı, babam hapse girdiğinden beri bu hikâyeyi hiç anlatmadım. Annem ve Steve tarafından arkamdan fısıldanmış ya da Georgia, Mike ve benim uyuduğumuzu düşündükleri gece geç saatlerde kısık sesle konuşulmuş. Çarpıtıldı, manipüle edildi ve değiştirildi. Hiçbir zaman sahiplenmedim.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "bu akrabam Langston'da bir market işletiyordu ve o vefat edince ailem buraya taşınarak dükkânı devraldı."

Roman homurdanıyor.

"Biliyorum, hem de Langston'da. Ama evet, buraya taşınmışlar ve birkaç ay sonra annem bana hamile kalmış. Ben doğduktan sonra sanırım başlamışlar. Ben bir yaşından küçükken ayrılmışlar.

Görünüşe göre babamın çok şiddetli ruh hali değişimleri varmış. Bir sabah şafakta uyanıp ona çırpılmış yumurta ve tost yapardı. Ama diğer günler uyandığında babamın öfkeden duvarda bir delik açtığını ve kendini bodrumdaki küçük çalışma odasına kilitlediğini ve dışarı çıkmayı reddettiğini görürmüş. Ben onunla yaşarken de böyleydi. Ama anneme bu konuda bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordum."

Roman'a bakmak için cesaretimi topluyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Devam et," diyor.

"Babam Langston'da kaldı ve dükkânı devraldı çünkü beni hayatında tutmak istiyordu. Ben onun her şeyiydim-" Bunu söylerken sesim çatlıyor. "Sonra annem Steve'le tanıştı, evlendiler, Georgia ve Mike doğdu, ben de hafta sonları onları ziyaret ederdim ama babamla yaşıyordum. Ve o hafta sonları beni kaybetmekten nefret ederdi."

Gözlerimi uzaklara, salıncağa dikiyorum. Rüzgârda salıncak ileri geri sallanıyor ve sanki bir hayalet onu itiyormuş gibi görünüyor. Roman ve Maddie'nin eskiden bu oyun alanına gelip sallanıp sallanmadıklarını merak ediyorum. Gözyaşlarımın tuzunu yutuyorum. Roman'ın benden başka bir şey söylememi beklediğini anlayabiliyorum, ama korktuğum kısım bu, kendi kafamda asla anlamlandıramadığım kısım.

Uzun ve ağır bir sessizlikten sonra, "Bir gün okuldan sonra anneme gittim. Genellikle okuldan sonra babamla dükkanda buluşurduk ama o gün özeldi çünkü Mike'ın ilk Küçükler Ligi maçıydı ve ona orada olacağıma söz vermişim. Geç saate kadar evde olmayacağımı söylediğimde babamın yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Dükkanda işler kötü gidiyordu ve babam ona eşlik etmem ve yardım etmem için bana güveniyordu. O ay, babam bir hırsızlık sorunumuz olduğuna ikna olmuştu. Bu konuda tamamen takıntılıydı." Duraksıyorum ve sol yanağımın içini ısıırıyorum. Roman'ın elini bırakmıyorum. Elimi olabildiğince sert bir şekilde tekrar tekrar sıkıyorum, her sıkışta küçük bir dilek tutuyorum.

"Yani olay olduğunda orada değildim. Timothy ve arkadaşları dükkâna girdiğinde, Mike'ın birinci kaleden ikinci kaleye koşmasını izliyordum." Başımı salladım ve yere baktım. "Timothy ve arkadaşları mağazaya girdiler ve etrafta dolanmaya başladılar. Koridorlarda koşuyorlardı ve içlerinden biri bir vitrini devirdi ve babam, babam, o-" Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Babam sinirlendi. Gerçekten kızgındı. Onlara bağırmaya başladı ve Timothy ve arkadaşları bunun gerçekten komik olduğunu düşündüler, bu yüzden başka bir vitrini devirdiler ve arkadaşlarından biri

birkaç çikolata alıp havaya fırlatarak babama bir Şeyler yapması için meydan okudu.

"Babam da tezgahın arkasından beyzbol sopasını kaptığı gibi peŐlerinden gitti. Sanırım Timothy ne çıktı ve babamı ikna etmeye çalıştı ama babam kendini kaybetti. Kimse onu durduramadı. Polis geldiğinde Timothy baygındı ve babam da yanında oturuyordu, elinde hala deli gibi beyzbol sopası vardı. Timothy bir daha kendine gelemedi ve üç gün sonra hastanede öldü." Birkaç titrete nefes alıyorum. "Babamın Timothy Jackson'ın kim olduğunu bildiğini bile sanmıyorum."

Roman'ın yüzüne bakamıyorum, bu yüzden başımı göğsüne bastırıyorum. "Annem babamı bir daha görmeme izin vermedi. DuruŐmaya bile gidemedim. Hiç veda edemedim."

Başımın arkasını okşuyor, parmaklarını buklelerimin arasında gezdiriyor. "Muhtemelen senin için en iyisinin bu olduğunu düŐündü. O..." Sesi kesiliyor. "Şey, bilirsin işte."

Onunla yüzleşebilmek için ondan uzaklaşıyorum. Elini kendi elime aldım. "Daha önce ölmek istememin sebebinin babam olduğunu söylediğinde yanıldığını biliyorsun. Babam değil. Sebebi, onun içindeki deliliğin benim içimde de yaŐamasından korkmam. Ben de onun kadar korkunç bir Şey yapabilirim."

Uzun bir sessizlik oluyor ve Roman hiçbir Şey söylemiyor. Elimini bırakıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Benden nefret ediyor. Benden korkuyor.* Gözlerimi kaçırıyorum ve tam piknik masasından atlamak üzereyken kolumu çekiyor. "Aysel, bana bak."

Salıncağa bakıp duruyorum. Zincir halkaları paslanmış. Biri onları deęiŐtirmeli. Biri burayı gerçekten temizlemeli.

"Aysel," diye ısrar ediyor. "Lütfen."

Ona bakmak için döndüğümde, yüzünün benden birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum. Çenesi sıkılmış ve gözleri kasvetli. Bir Şey söylemesini beklerken nefesimi tutuyorum. Bir Şey söylemesini.

Bir sa telini yüzümden uzaklaştırıyor ve sonra alnımı pebilmek için başını . Bütün vücudum karıncalanıyor. "Baban gibi olmadığını bilmeni istiyorum. Beni duyuyor musun? Ben seni tanıyorum Aysel. Sen asla böyle bir Şey yapmazsın." Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor, başımı ellerinin arasına alıyor.

"Peki o zaman neden onu bu kadar çok özleyorum?" Burnum Roman'inkinden birkaç santim uzakta ve gözlerini kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, kollarını etrafıma doluyor. "Çünkü sen insansın. Hiç kimse tamamen kötü ya da tamamen iyi değildir. Eminim babanla güzel zamanlar geçirmişsindir. Onu özlemen mantıklı."

"Bu yüzden onu son bir kez daha görmek istedim, anlıyor musun? Sadece onun gibi olup olmadığımı anlamaya çalışmak için değil, aynı zamanda onu özlediğimi bilmesini sağlamak için. Onu yalnız bıraktığım için üzgün olduğumu söylemek için. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, beni affetmesini istiyorum."

Roman elini omurgam boyunca ovuşturarak omuzlarımın dibine kadar ilerliyor. "Eminim seni suçlamıyordur Aysel. Ve eminim seni hâlâ seviyordur. Her zaman da sevecek."

Bunu söylediğini duymak gözyaşlarımın hıçkırıklara dönüşmesine neden oluyor. Bana daha sıkı sarılıyor ve ben de tişörtünün içine hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Orada oturuyoruz, ben ağlıyorum, o sırtımı ovuyor, saatlerce gibi geliyor. Kendimi toparladıktan sonra ondan uzaklaşıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Özür dilerim."

Uzanıp ellerimi tuttu. "Asla üzülme."

Birkaç kez yutkunuyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Kasvetli bir çivit mavisine dönmüş ve güneş batmaya başlıyor. Bu günün solmasını, daha fazla zaman geçmesini istemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için olabildiğince hareketsiz kalıyorum. Gözlerimi açtığımda Roman'ın yere baktığını görüyorum.

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Ne için?"

"Anlamak için."

Bana hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ama kesinlikle hiçbir şey değildi.

"Benim resmimi buldum," diyorum yavaşça.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Daha bitmedi."

Cebimden çıkardım ve açtım. "Oldukça bitmiş görünüyor." Ağırlığını sol ayağından sağ ayağına kaydırıyor. "Sende kalabilir."

Bunun kalbimi yerinden oynatması gerektiğini biliyorum ama oynatmıyor. Söyleyiş şekli kulağa çok nihai geliyor. "Keşke çizebilseydim."

Uzaklara bakıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Eminim yapabilirsin."

"Böyle değil," diye fısıldıyorum. "Keşke seni gördüğüm gibi çizebilseydim." En çekici gülümsemeye, en nazik ellere ve gözlere sahip bir çocuk çizdim.

kasvetli ama bazen parlak olabilen. Okyanusu görmeyi hak eden bir çocuk çizerdim.

Ama sanki benim gevşekliğimi altıncı hissi gibi anlıyor ve arabaya doğru boynunu büküyor. "Artık gitmeliyiz."

Hâlâ gözyaşlarımla ıslanmış olan yüzümü bir esinti kesiyor ve ben ona bakarken, eli ensesinde, rüzgâr bol tişörtünü dalgalandırıyor, yüzü acılı bir ifadeyle donmuş, Maddie'yi düşündüğünü biliyorum. Ohio Nehri'ne balıklama atlamayı düşündüğünü biliyorum. Ölmeyi düşündüğünü biliyorum.

Tekrar ağlamak istiyorum.

Eve dönerken, gelecek hafta bir ara benimle buluşmayı kabul etmesini sağladım. Oldukça çarpık ama ikimizin de intihar notları konusunda ne yapmak istediğimizi planlamamız gerektiğini kabul ediyor. Bu konuda zorlukla konuşabiliyorum ve artık yalan söylediğimi bildiğinden oldukça eminim, ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Buluşmak için yarım yamalak bir plan yaptıktan sonra, yolculuğun geri kalanı sessiz geçiyor. Radyoyu açmaya zahmet etmedim. Mozart'ın requiem'i bile şu anda beni rahatlatmayacak. Araba yoluna girdiğimde Roman, "Dün gece çoraplarınla uyudun" dedi.

"Ne?" Motoru kapatıp arabayı park ediyorum, böylece ona bakabiliyorum. Yolcu camından dışarı bakıyor, kapıya iyice yaklaşmış, sanki aramızda mümkün olduğunca fazla fiziksel boşluk yaratmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Çorapla uyuyamadığını söylemiştin. Hatırlıyor musun, bana bunu söylemiştin? Bunun senin için nasıl bir sorun olduğunu anlatmıştın. Ama dün gece çorapla uyudun."

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. "Peki ne istiyorsun?"

Yavaşça bana doğru dönüyor. Gözleri geniş ve sulu. "Demek istediğim, sen değişebilirsin. Sen dirençlisin. Bunu unutma Aysel, sen dayanıklısın."

"Sadece çorap," diyorum

sessizce. Omuz silkiyor. "Yine

de bir değişiklik."

Ona kendisinin de dirençli olabileceğini söylemek üzereyim. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ama dilimi sertçe ısırđım. Bagajı boşaltmasına yardım etmek için arabadan iniyorum. Pek dua eden biri değılimdir ama elimden gelenin en iyisini yapıp Bayan Franklin'in evde kalmasını istiyorum. Umarım televizyonda sürükleyici bir romantik drama vardır ve dışarıda, kapısının önünde oynanandan daha çekici olur. "Ne söylemeye çalışıyorsun Roman?"

Dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüşür. "Yok bir şey. Sadece bir gözlem yapıyordum." Gözleri artık o kadar üzgün bakmıyor. Onlar gibi görünmüyorlar

Hiçbir şey yok, bomboşlar ve bu kalbimin daha çok acımasına neden oluyor. Kollarını iki yana açıyor ve beni kucaklıyor. "Görüşürüz."

"Bekle, Perşembe'ye mi yoksa Cuma'ya mı karar vermiştik? Hangisi sizin için daha uygun?"

Cevap vermedi. Kollarını indirip gitmeme izin veriyor ve sonra dönüp sırt çantasını, çadırını, soğutucusunu ve piknik sepetini taşıyarak evine giden patikadan yukarı doğru yürüyor. Acaba yardım etsem mi diye düşünüyorum, her şeyi idare etmeye çalışıyor ama yardımımı istediğini sanmıyorum. Keşke yardımımı isteseydi.

"Babamla ilgili başka bir şey duyarsam sana haber veririm," diye sesleniyorum. Bu noktada annesinin duyup duymaması umurumda bile değil. Hayatımda ilk kez babam endişelerimin en küçüğü. Roman'ın kamp malzemelerini kapının eşiğine bırakmasını izliyorum. Bana geriye doğru küçük bir el sallıyor ama arkasını dönmüyor.

Onu geri döndürmenin bir yolunu bulmalıyım. Onu tamamen döndürmek için.

PAZARTESİ, 1 NİSAN

6 gün kaldı

Okul bittiğinde Jacob'ın telesekretere bıraktığı numarayı arıyorum. Pazar günü Roman'ı bıraktıktan sonra bir kez aradım ama kimse açmadı ve ben de mesaj bırakacak cesareti kendimde bulamadım.

Arabamın ön koltuğuna kıvrılıyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra cam gibi bir ses cevap veriyor. "Saint Anne's Davranışsal Sağlık Hastanesi, ben Tara. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yutkunuyorum. "Merhaba, Tara. Benim adım Aysel Seran. Ben Ömer Seran'ın kızıyım. Bana McGreavy Islahevi'nden Saint Anne's'e nakledildiği söylendi ve..." Kelimeler ağızımdan istediğimden daha hızlı dökülüyor, ama her şeyi ağızımdan kaçırmazsam telefonu kapatacağından ve babamı bulma şansımı kaybedeceğimden korkuyorum.

"Anlıyorum." Sesi kırılmış. "Reşit değil misin?"

"Ne?"

"On sekiz küçük müsün?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. "Ne fark eder ki?"

"Reşit olmayanlara hastalarla ilgili herhangi bir bilgi verme yetkim yok. Ayrıca telefonda herhangi bir hassas bilgi verme yetkim de yok."

"Ama..." Alt dudağımı ısırdım. "Ne yapmam gerekiyor? Babamı gerçekten görmek istiyorum."

İç çektğini duyuyorum. "Eğer babanız burada hastaysa, ki yasal olarak bunu teyit etme yetkim yok, ziyaret ayarlamak için vasinizin bizi araması gerekir. Hastanın durumuna bağlı olarak ziyaret mümkün olabilir de olmayabilir de."

"Bana bundan daha fazla bilgi veremez misin? Babamın orada olduğuna bir ipucu bile mi?"

"Buraya bir ziyaret ayarlamak için annenle konuşmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum." Bir iç çekiş daha. "Araması gereken numara bu."

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim."

"Bir değil. İyi günler dilerim." Telefon kapandı.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve sırt üstü yatabilmek için araba koltuğumu aşağı itiyorum. Güneş bulutların arkasından çıkıyor ve yüzüme vuruyor. *Annemle babam hakkında konuşmam gerek.*

Onu ziyaret ettiğimi hayal ediyorum. Acaba beyaz önlükler içinde mi olacak? Ya da daha kötüsü, zincirli. Gözlerimi kısıp yüzünü hayal etmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim hatırladığım adam. Bir çocuğu beyzbol sopasıyla öldüresiye dövmeyen adam. Belki de hepimizin içinde karanlık vardır ve bazılarımız bununla başa çıkmakta diğerlerinden daha iyidir.

Babamın yaptığı yanlıştı, korkunçtu, affedilemezdi, ama belki onun için hala umut vardır. Belki ihtiyacı olan yardımı alabilirse, bana Bach'ın toccata'sını öğreten ve karanlıktan korktuğumda odamdaki sandalyede uyuyan adamı yeniden diriltebilirler.

Eğer babam için hâlâ umut varsa, benim için de olmalı. Belki de onun ve benim içimizde aynı kara sümüklü böceği taşıdığımız doğrudur, ama onu yenmek bana bağlı. Bunu babama borçluyum. Bunu kendime borçluyum.

Araba koltuğunu normal konumuna getirip anahtarı kontağa takıyorum. *Annemle konuşmam gerekiyor.* Okulun otoparkından çıkarken kendime bir söz veriyorum: *Üzüntümden daha güçlü olacağım.*

Roman'ın çizimindeki kız olmak için elimden geleni yapacağım. Parlak gözlü kız. Umutlu kız.

PAZARTESİ, 1 NİSAN

6 gün kaldı

Eve geldiğimde annem lavaboda patates soyuyordu. Dolaba doğru ilerliyorum ve çikolatalı granola bulmaya çalışarak ıvır zıvırları karıştırıyorum.

"Aysel," diyor ve bana küçük bir el sallıyor.

Elimde boş granola bar kutusuyla ona dönüyorum. "Mike her zaman sonuncuyu alıyor ve kutuyu asla atmıyor. Bu çok sinir bozucu."

Annem zayıfça gülümsüyor. Açık kahverengi saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmış. Geniş alnını ve köşeli elmacık kemiklerini ortaya çıkaran saçları bu haldeyken normalden çok Georgia'ya benziyor. Patates soyacağını bırakıp ellerini kuruyor. "Konuşabilir miyiz?"

göre granola barlar hakkında bana cevap vermeyecek. Kutuyu mutfak masasının üzerine bıraktım. "Tabii."

"Bugün TMC aradı. Bay Palmer nerede olduğunuzu merak ediyordu. Cumartesi günü bir vardiyayı kaçırmışsınız ve bugün de çalışmanız gerekiyordu?" Sesi çok kararsız geliyor, sanki beni azarlamaktan korkuyor.

Yine de haklı. İşten kaytarıyordum. Sanırım öleceksem, işime tutunmanın o kadar da önemli olmadığını düşündüm. Ölü bir insan için para değersizdir. Ama Crestville Pointe'den atlamasam bile bir daha TMC'de çalışmak istemediğimden eminim.

"İşimi bırakıyorum," dedim.

"Ne?" diyor sakın ve ölçülü bir sesle.

"Bana bağırabilirsin," diyorum. "Ben o değilim, biliyorsun değil mi? Onun gibi olabilirim ama aynı şekilde olmak zorunda değilim." Gözlerimin arkasında bir ağırlık hissediyorum. Gözyaşlarımı kırıştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Annem sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor. Elini yanağına götürüyor. "Ah, Aysel. Oh, tatlım." Bana doğru uzanıyor.

Bana sarılmasına izin verdim ama ben de ona sarılmadım. Ona doğru çöküyorum ve bedenimin ağırlığını taşıırken onun sertleştğini hissediyorum.

Elimi tutuyor ve beni yatak odasına götürüyor. Taşındığımdan beri bu odaya girmemiştim. Evin ana yatak odası ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Georgia'yla paylaştığımız odadan çok da büyük değil. Köşede yerde Steve'in kirli gömleklerinden birkaçını fark ettim ama bunun dışında annem burayı temiz tutmak için çok çalışıyor gibi görünüyor. Burası onun evin geri kalanındaki dağınık fırtınadan uzak tek sığınağı.

Yatağına oturuyoruz. Avuçlarım çiçekli yorgana bastırıyor. Yorgana bakıyorum. İplikler yıpranıyor, güller bulanık ve kanıyor gibi görünüyor. Gevşek ipliklerden birini koparıyorum.

Gözlerimin içine bakabilmek için benden uzaklaşıyor. "Aysel," diyor, "sen ona hiç benzemiyorsun."

Kalbimin çarpışını hissedebiliyorum, çok ağır ve büyük geliyor ve kara sümüklü böceğin bana bıraktığı tek şeyin o olup olmadığını merak ediyorum. Sanki içimin geri kalanı boş ve geriye kalan tek şey yalnız, çarpan kalbim. "Ama ben onun gibiyim."

Elime hafifçe dokunuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Nefesim titriyor ve kendimi sakinleştirmek için birkaç yudum alıyorum. "Üzgünüm anne. Her zaman üzgünüm. Sanırım o da öyleydi."

"Ah, tatlım," diyor ağır bir sesle. Sonunda ona bakıyorum ve gözlerinin buğulu ve kan çanağı olduğunu görüyorum. "Bana söylemeliydin. Neden bana daha önce gelmedin?"

Başımı eğip çenemi göğsüme bastırıyorum. "Korkuyordum-" Sesim kesiliyor ve boğazımda biriken tuzlu gözyaşlarının tadını alıyorum. "Beni göndereceğinden . Ya da daha kötüsü, senin için daha fazla soruna neden olacağımdan. Daha fazla sorunu hak etmiyorsun."

Annem beni tekrar kendine çekiyor. Sessizce ileri geri sallanıyoruz. Beni bırakıyor ve yüzünü siliyor. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum Aysel ama sanırım yanlış bir şey söylemekten korktuğum için seninle bütün bunları konuşmayı hiç denemedim." Bir an duraksıyor ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi kıpırdıyor ama söylemiyor.

"Anne?"

İç çekiyor. "Sanırım hala ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ya da ne demeliyim. Biliyor musun, sen daha küçükken, seni ilkokulun ön bahçesindeki ağacın altında tek başına dururken göürdüm.

Babanın sana aldığı mavi rüzgarlık ceketini giyiyordun. Üzerinde küçük sarı ördekler olan. Hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. Devam ediyor: "Georgia'yı almak için orada olacaktım ve babanın seni almaya geleceğini biliyordum ama senin için yapmam gereken bir şey olduğu hissinden asla kurtulamadım. O zaman bile çok yalnız görünüyordun. Arabadan inip sana sarılmak, seninle konuşmak istedim ama asla yapmadım. Ve sonra babanla ilgili her şey olduğunda, korkumun beni daha da ezmesine izin verdim. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Senin için daha güçlü olmalıydım."

Ellerime uzanıyor, ama ben onun elinden kurtuluyorum. Gözyaşlarım yanağımdan süzülüyor ve onları gömleğimin koluyla siliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Babamı ziyaret etmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Yere bakıyor.

"Anne, onu gerçekten görmek istiyorum. Bana yardımcı olacağını düşünüyorum."

"O artık hapiste değil," diyor yavaşça ve elime uzanıyor. Bu sefer tutmasına izin veriyorum. Elimi sıkıyor. "Onu bir psikiyatri hastanesine naklettiler."

"Biliyorum."

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Onu McGreavy'de ziyaret etmeye çalıştım ve bana taşındığını söylediler. Onu Saint Anne'de ziyaret etmeme izin verilmesi için benimle gelmen gerekiyor."

Elini dudaklarına götürüp yumruk yapıyor ve parmak eklemlerini hafifçe ısıtıyor.

"Yani beni alacak mısınız?" Bastırıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça uzanıp elini saçlarımın arkasında gezdiriyor, Georgia'ya yaptığını gördüğüm ve bana bir daha asla yapmayacağını düşündüğüm şekilde. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim ama araştıracağım ve ne ayarlayabileceğimize bakacağım."

"Söz mü?"

Ellerimi tutuyor. "Söz veriyorum. Ama benim için bir şey yapmanı da istiyorum."

"Ne?"

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, sınıksız kavıyor ve sıkıyor. "Bana üzüntünden bahset Aysel. Birini görmeye ihtiyacın var mı?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Bilmiyorum."

Kendimi bildim bileli üzüntümü kimseye anlatmaktan korkuyordum çünkü bunu babamın deliliğinin bana miras kaldığının kanıtı olarak göreceklerinden emindim. Ama şimdi, babamın yaptıklarını ya da o öğleden sonra onu durdurmaya çalışmak için orada olmadığım gerçeğini asla değiştiremeyeceğimi anlıyorum. Her gün uyanacağım ve o hala Timothy Jackson'ın ölümünden sorumlu olacak.

Belki de o kara sümüklü böcek hep içimde yaşayacak. Belki her zaman ağırlığın dayanılmaz görüldüğü kötü günler geçireceğim. Ama kulağa ne kadar klişe gelse de, belki de iyi günler kötü günleri atlatmaya geçecek.

Çok uzun zamandır geçmişimi geleceğim yaptım, başka bir şey hayal etmekten korktum. Ve kendi kinetik enerjimden korkarak öyle durağan davrandım. Belki de hayal etmeye başlamanın zamanı gelmiştir, belki de hareket halinde olmanın zamanı gelmiştir. Belki de içimdeki hüzne karşı savaşmamın zamanı gelmiştir.

Roman'ın bunu anlamasını sağlamanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Kalbimdeki değişimin kaçmakla değil, mücadele etmekle ilgili olduğunu görmesini sağlamak. Sonunda ona karşı dürüst olacak cesareti bulmam gerekecek.

"Bunu düşünebilir miyim?" Sonunda söyledim.

"Elbette," diyor. "Ama hemen bir profesyonelle konuşmasan bile, benimle konuşmaya devam edeceğine söz vermelisin. Bütün bunları içinde saklayamazsın Aysel. Artık değil."

"Biliyorum," diyorum ve tekrar ona doğru eğiliyorum. Çiçek parfümünü içime çekiyorum ve bu bana gençliğimi, içimdeki ağırlığın bu kadar bunaltıcı, bu kadar dayanılmaz olmadan önceki halimi hatırlatıyor. Acaba karanlık böyle mi kazanıyor, bizi onu yerine içimize hapsedmeye ikna ederek mi?

Kazanmasını istemiyorum.

ÇARŞAMBA, 3 NİSAN

4 gün kaldı

İngilizce dersinde, depresif Amerikan şairleri hakkında konuşmaktan *Kayıp Cennet* ünitemize geçtik. Sanırım havuzun öbür tarafına atlıyoruz, odağımızı depresif Amerikan şairlerinden depresif İngiliz şairlerine kaydırıyoruz.

Bayan Marks John Milton'a aşık. Kitabı göğsüne duruyor, sanki bir bebekmiş ve içimizden biri onu elinden alıp kaçacakmış gibi. Görünüşe göre bu kitabı öğretebilmek için yıllarca mücadele etmek zorunda kalmış ve hala her an müfettiş gelip her şeyi kapatacakmış gibi davranıyor.

Sınıfta volta atıyor. Bu onun olayı. Bizi at nalı şeklinde oturtuyor ve tüm sınıfı etrafımızda tur atarak geçiriyor. "Şimdiye kadar bildiğiniz gibi, harika bir alıntıya bayılırım. Zekice bir cümle."

Sınıftaki birkaç kişi onun "enayi" ifadesini kullanmasına kıs kıs gülüyor. Uyanık kalmak için elimden geleni yaparak gözlerimi ovuşturuyorum. Sınıf sıcak ve havasız ve sınıf normal sıcaklıktayken bile Bayan Marks'a neredeyse hiç dikkatimi veremiyorum. Saate bakıyorum. Zilin çalmasına ve fiziğe gitmeme on üç dakika daha var.

"Her ne kadar John Berryman, Sylvia Plath ve Allen Ginsberg'i sevsem de İngiliz şiirine düşkünüm," diyor daha fazla inilti eşliğinde. Amerikan şiiri ünitesi o kadar popüler değildi. Sürpriz, sürpriz. "Ve John Milton tüm zamanların en sevdiğim sözünü kaleme almış olma onuruna sahip olabilir."

Tur atmayı bırakır ve beyaz tahtaya doğru yürür. Mavi bir keçeli kalem alıp karalıyor: "Zihin kendi yeridir ve kendi içinde cehennemden bir cennet, cennetten bir cehennem yaratabilir." Alıntıyı yüksek sesle okur ve ardından "Milton'ın bununla ne demek istediğini bana söyleyebilecek biri var mı?" diye sorar.

Sınıf tamamen sessizliğe gömülür. İnilti yok. Alıntıyı tekrar okudum ve kelimeler kafamda yankılandı. Bütün yıl boyunca ilk kez, dersin ortasında İngilizce defterimi açıyorum. Ev ödevlerini yazdığım yer dışında çoğunlukla boştu. Boş bir sayfanın üstüne alıntıyı kopyalıyorum.

"Aysel?" Bayan Marks diyor ki.

Beni aradığına inanamıyorum. Beni hiç aramaz. Aramızda konuşulmamış bir anlaşma var sanıyordum.

Omuz silktim ve sessizce "Bilmiyorum" dedim.

"Oh, hadi ama." Kaleminin ucunu beyaz tahtaya vuruyor. "Bir şeyler yazdığını görüyorum. Bu konuda bazı düşünceleriniz olmalı. En iyi tahminini söyle."

Derin bir nefes alıyorum ve alıntıyı üçüncü kez okuyorum. Alıntı beynimi sanki biri duvara fişe takmış ve ona bir enerji kıvılcımı vermiş gibi hissettiriyor. "Bana Einstein'ı hatırlatıyor."

Ben bunu söyledikten sonra sınıf kıs kıs gülmeye ve geri dönüyor.

"Sessizlik," diye herkesi susturuyor Bayan Marks. "Devam et, Aysel."

Konuşmayı kesmenin benim için en iyisi olduğunu biliyorum. Bir hafta önce, tam da bunu yapardım. Ama şimdi, içimde artık sessiz kalamayan bir şey varmış gibi hissediyorum. "Söylemeye çalıştığım şey bana Einstein'ın izafiyet teorisini hatırlattığı. Ama belli ki Milton ışık hızından bahsetmiyor, insan zihninin hayata nasıl baktığından bahsediyor."

Bayan Marks cesaretle başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "Ama aslında Milton ve Einstein da aynı şeyi söylüyordu. İnsan zihninde her şey öznedir. Duygularımız, fikirlerimiz, hepsi görecelidir. Her şey bakış açısına bağlı."

"Mükemmel, Aysel," diyor. "Daha fazla katılmalısın."

Ve beni şaşırtan, hiç fısıltı yok. Gizli hakaretler yok. Oda sessiz ve Bayan Marks *Kayıp Cennet* hakkında gevezelik etmeye devam ediyor. Bize ödev olarak okumamız için sayfalarımızı veriyor ve sonra zil çalıyor. Sınıftan çıkarken Bayan Marks bana küçük bir başparmak işareti yapıyor. Ona başımı sallıyorum, gözlerimle gülümsüyorum. Herkes gelmeden önce fizik dersine yetişebilmek için koridorda acele ediyorum. Bay Scott'ın sınıfına ulaştığımda neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Dur bakalım Aysel," diyor ellerini başının üstünde tutarak. "Kaçmana gerek yok."

"Özür dilerim," diye soluyorum. Nefesimi tutuyorum. "Sadece o yaz programına hâlâ başvurup başvuramayacağımı sormak istemiştim."

Dudakları kocaman bir sırtışa dönüştü. "Evet. Son başvuru tarihi 1 Mayıs'a kadar değil. Başvurunu hazırlaman için hâlâ zamanın var." Masasına doğru yürüdü ve çekmecelerden birini açtı. Broşürün başka bir kopyasını çıkarıp bana uzattı. "Diğerini kaybetme ihtimaline karşı." Bana göz kırpmıyor.

Ona bana verdiği diğer broşürün hâlâ bende olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Broşürü karıştırmak için çok zaman harcadığımdan parlak resimlerin artık lekeli olduğunu. Kendimi o gülümseyen çocuklardan biri olarak hayal etmeye çalışıyorum, yüzüm için çok büyük gözlükler takıyorum, bir mikroskoba bakıyorum ya da kürdanlardan bir köprü inşa ediyorum.

Kendimi hâlâ o şekilde göremiyorum ama bunun mümkün olabileceğini hayal edebiliyorum. Onu da geç. İçimin derinliklerinde bunun potansiyelini hissedebiliyorum.

Ama Bay Scott'a bunların hiçbirini söylemedim. İkinci broşürü ondan alıyorum ve gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Masama doğru yürürken "Aysel?" dedi. "Evet?" Arkamı dönüyorum.

"Projen nasıl ? Tyler'la birlikte ortaya ne çıkardığınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Hayvanat bahçesine yaptığımız geziyi düşünüyorum. Yıllar önceymiş gibi geliyor. "Ayın onuna kadar hazır oluruz."

Bay Scott gülümsüyor. "Güzel, dört gözle bekliyorum."

PERŞEMBE, 4 NİSAN

3 gün kaldı

Roman'ın evine gidiyorum. Geldiğimi haber vermek için ona mesaj attım. Cevap vermedi ama bazen yavaş cevap veriyor.

Onu odasında hayal ediyorum. Yere uzanmış, göbek üstü, Kaptan Nemo'ya bakıyor, dalgın dalgın çizim yapıyor, kalemi kâğıtta hafif izler bırakıyor. Acaba o ve Kaptan Nemo bütün gün sessizce oturuyorlar mı yoksa Roman onunla konuşuyor mu? Acaba Roman onunla benim hakkımda hiç konuşuyor mu? Keşke Kaptan Nemo'nun Roman'ın tüm sırlarını ifşa etmesini sağlayabilseydim.

Direksiyonu kavırıyorum ve kendime kimsenin bana Roman'ın sırlarını anlatmasına ihtiyacım olmadığını hatırlatıyorum. Onu benimle konuşturacağımı. Çünkü her konuda dürüst olacağım. Gözlerimi bir an için yoldan ayırıyorum ve yolcu koltuğuna bakıyorum, orada satın aldığım *Kuzey Carolina Sahillerini Keşfetmek* adlı kitabı atıyorum. Okyanusa yolculuk konusunda onu ikna ederek başlayacağımı ve gerisinin kendiliğinden geleceğini umuyorum.

Evinin önüne geldiğimde Roman hâlâ mesajıma cevap vermemişti. Birkaç dakika arabada oturup tanıdık karamela renkli posta kutusuna bakıyorum. Ona tekrar mesaj atıyorum ve hâlâ cevap vermeyince aramayı deniyorum. Cevap yok.

Evinin ön kapısının açıldığını duyunca sürücü koltuğunda öne doğru sıçırıyorum ama gelenin annesi olduğunu görünce rahatlıyorum. Arabadan inip ona el sallıyorum.

"Aysel," diyor bana doğru yürürken. Üzerinde pembe bir kazak ve papatya desenli terlikleri var. "Ne yapıyorsun burada?" Kestane rengi saçlarını tepeden toplamış. Bu onu normalden daha genç gösteriyor.

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Buralardaydım ve Roman'ın evde olup olmadığını görmek istedim. Geçen hafta bugün takılmayı konuşmuştuk."

Bayan Franklin kaşlarını çatarak kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Roman evde değil."

"Gerçekten mi?" Tamamen şok olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Benimle olmadığı sürece evden hiç çıkmadığını sanıyordum.

"Evet. Bana senin evine gideceğini söyledi."

Çenemin gevşediğini hissettim. "Ne?"

Birdenbire çok üşümüş gibi kollarını kendine sarıyor. "Evet, evinize gitmek için arabamı ödünç almak için izin istedi. Biliyor musunuz bilmiyorum ama Roman'ın bir süredir araba kullanmasına izin verilmiyor. Ama seninle takılırken çok daha iyi görünüyordu ve ben de düşündüm ki..." Sözünü kesiyor.

Korkunç bir düşünce beni bir tsunami gücüyle vuruyor. "Yukarı çıkabilir miyim?" diye mırıldanmayı başarırken boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Duraksıyor, bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Ama sonra gözleri büyüdü ve eve doğru koşmaya başladı. Onu takip ediyorum.

Mutfığa doğru hızla ilerlerken bir sandalyeyi iterek yoldan çıkarır. Mutfak tezgahına çarpıyor ve bir çay fincanının kenardan düşüp kırılmasına neden oluyor. Parçaların üzerinden atlıyorum ve Bayan Franklin merdivenlerden hemen arkasındayım.

Üst kata koşuyoruz ve Roman'ın odasının kapısının açık olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki de içeridedir. Belki de sadece kulaklıklarını takmış, berbat müziğini dinliyor, dikkatini dağıtıyor ve dünyayı unutuyordur.

Bayan Franklin kapı aralığında durur. Elini kalbine götürüyor ve hırıltılı derin bir nefes veriyor. Ayaklarım sanki iki çapa gibi beni ağırlaştırıyor, ama onları hareket etmeye zorluyorum ve odasına giriyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve boş odayı gördüğümde ani bir batma hissine kapılıyorum. Dönüp Bayan Franklin'e bakıyorum, yüzü nötr, neredeyse rahatlamış. Odayı tarayıp ondan bir iz arıyorum.

Yatak toplanmamış, bej yorganın ucu dağınık bir yığın halinde buruşmuş. Yastıkta bir göçük var. Ona doğru yürüyorum ve elimi bastırıyorum.

"Aysel," diyor Bayan Franklin, sesi titreyerek. "Bilmem gereken bir şey mi var?" Kollarını tekrar kendine doluyor. "Endişelenmeli miyim?"

Ona cevap vermedim. Komodini kontrol ettim ve mektup bulamadım, intihar notu da yoktu. Sığ bir nefes aldım. "Emin değilim."

Çömelip başımı yatağın altına eğdim. Hiçbir şey bulamadım. Ayağa kalktım ve Kaptan Nemo'nun tankına doğru yürüdüm. Onu gördüğümde kalbim durdu. Bir tabak yemek daha eklenmiş. Eskiden sadece bir tane vardı, ama şimdi iki tane var.

Yanağımın iç tarafını sertçe ısırdım. Bu bir hata olabilir. Belki de Kaptan Nemo bu sabah fazladan acıkmıştır. Zihnim bahanelerle dolup taşıyor ama hiçbir kaplumbağanın suda bir aşağı bir yukarı salınışını izlerken midemde gittikçe büyüyen çukur kadar ikna edici değil. "Onu bulmalıyız," diye bağıryorum ama sesim daha çok boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor. Odadan aceleyle çıktım ve dört nala merdivenlerden indim. Bayan Franklin

Beni takip ediyor ve elimi tutup kendisine doğru çekiyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor. Sesi nefes nefese ve yüzü kıpkırmızı.

"Roman için endişeleniyorum..." Ona bakamıyorum. Arabamın anahtarlarıyla oynuyorum.

"Ben de seninle geliyorum."

Bu bir rica değil, bir talep. Benimle gelmesini istemiyorum ama ona nasıl hayır diyebileceğimi de bilmiyorum. Tüm bunlar benim suçumken ona nasıl bir şey söyleyebilirim? Ona günler önce planımızdan, intihar anlaşılmamızdan bahsetmem gerekirken.

Garaj yolundan olabildiğince hızlı bir şekilde geri geri çıkarken arabam dışarı çıkıyor. Bayan Franklin sabit durmak için avuçlarını gösterge paneline bastırıyor ama çok hızlı sürdüğüm için beni azarlamıyor. Crestville Pointe'e doğru hızlanıyorum.

Bayan Franklin hıçkırmaya başlar. Feryat ediyor. Omuzları titriyor. Yumruğunu yolcu tarafındaki cama vuruyor. "Bunların hepsi benim suçum."

Bu senin suçun değil. Benim, diye bağıryorum kafamın içinde. Çenem sıkılıyor ve gözlerimi yola odaklıyorum. Roman hep yola bakmamı isterdi. Odaklanmamı.

"Kız kardeşinin ölümü için kendini suçluyor" diyor.

Biliyorum. Her şeyi biliyorum. Sessiz kalıyorum.

"Ama bu benim hatam. Bunu ona binlerce kez söyledim. Onu kızla yalnız bırakan bendim. Bu on altı yaşında bir çocuk için çok fazla sorumluluktu. Onu asla bırakmamalıydım... onu onunla yalnız bırakmamalıydım..." Yıkıldı ve başını ellerinin arasına gömdü. "Roman bir danışmana gittiğinde, ben de onunla gittim. Defalarca babasının ve benim sorumlu olduğumuzu, onun sorumlu olmadığını konuştuk ama o hiç dinlemedi."

Kafa bile sallamıyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Arabayı ormanın kenarına park ettim. Franklin'lerin kırmızı cipini bulmak için etrafı taradım. Hiçbir yerde göremedim. Belki de ormandan geçmiştir. Bunun yasadışı ve tehlikeli olduğunu umursayacak değil ya. "Geri döneceğim," diyorum.

"Seninle gelmek istiyorum."

Takunyalarına bakıyorum. "Ama..."

Arabadan iniyor ve ayakkabılarını kenara fırlatıyor. "O benim oğlum Aysel. Ben de geliyorum."

Uzanıp elimi tuttu. Ormanda koşuyoruz ve elimi tekrar tekrar sıkmaya devam ediyor. Elimi o kadar sıkı kavıyor ki her an parmaklarım kan dolaşımı yetersizliğinden düşecekmiş gibi hissediyorum. Çıplak ayakları dalları çtırtatıyor ama o hiç irkilmiyor. Bana ayak uyduruyor ve hızla açıklığa ulaşıyoruz.

Uçurum önümüzde beliriyor. Roman'ı burada bulmak istiyorum ama onu burada bulmak istemiyorum. Kollarımı boynuna dolamak ve onu kendime çekmek, çam ağacı kokusunu içime çekmek ve ensesindeki çilleri öpmek istiyorum. Ve bana bu şekilde ihanet ettiği için karnına yumruk atmak, yüzüne tokat atmak istiyorum. Yalan söylediği için. Bensiz ölmeye çalıştığı için. Ama onu zamanında bulamazsak ikisini de yapamayabilirim. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Sizce o... değil mi?" Bayan Franklin soruyor, sesi gözyaşlarından kısalmış. Onu uçurumun üzerinden bakarken izliyorum. Ohio Nehri altımızda gürül gürül akıyor ve eğer orada olsaydı onu görebileceğimizden bile şüpheliyim. Suyun içinde. Kafası kayalara çarpıyor, omurgası kırık ve dayanıksız. Bu düşünceleri aklımdan kovuyorum.

O ölmedi. Ölmüş olamaz. Ölmüş olsaydı bunu hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Bunu bilir miydim, hücresel düzeyde anlar mıydım? Bedenim onun enerjisinin tükenip yok olduğunu hissedebilir miydi? Tüm gün boyunca ilk kez Bayan Franklin'in elini sıkıyorum, sıkı kavrayışına karşılık veriyorum. "Onu bulmamız gerek. Onu bulacağız."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bu bir sözden çok bir dilek. Elimi bırakıyor ve beni sıkıca kucaklamak için uzanıyor. Kek hamuru ve vanilya gibi kokuyor. "Sen bir meleksin."

Bunu söylediğinde kendimi kaybediyorum. Ben bir melek değilim. Tam tersiyim. Bunu durdurabilirdim. Bunu durdurmalıydım. Tam bunu ona söyleyecektim ki aklıma bir fikir geldi. "Roman'a arabanın anahtarlarını verdiğini mi söylemiştin?"

Başını sallıyor.

Arabama doğru koşuyorum ve Bayan Franklin de peşimden geliyor. Emniyet kemerimi bile takmadım ve gaz pedalına bastım. Crestville Pointe'den hızla uzaklaştık. Sekiz dakikalık yol yüzyıllar gibi geliyor. Roman'ın evine vardığımızda acil durum el frenini çekip arabadan atlıyorum.

Müstakil garaja doğru koşuyorum. Alttaki çatlaktan sızan egzoz kokusunu alabiliyorum ve bir arabanın motorunun hafif uğultusunu duyuyorum. Kapıyı ama açamıyorum. Tekmeliyorum.

Arkamdan Bayan Franklin'in çılgınlığını duyuyorum ve eve doğru koşuyorum. Garaja vurmaya devam ediyorum ama nafile. Bayan Franklin geri dönüyor, garaj kapısı açacağını başının üzerinde çılgınca sallıyor. Düğmeye tekrar tekrar basıyor ve kapı kalkıyor ve biz de onu görüyoruz.

Kırmızı cip çalışıyor. Garaj egzoz dumanıyla dolu. Dumanın arasından sürücü koltuğundaki Roman'ı görebiliyorum. Direksiyonun üzerine katlanmış ve büyük, güzel gözleri kapalı. Hareket etmiyor.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve içimde bir şey patlıyor. Kalbim.

CUMA, 5 NİSAN

2 gün kaldı

Saatlerdir hastanenin bekleme odasında oturuyorum. Zonklayan floresan beyaz ışığa bakıyor, Roman'ın gevşek, bilinçsiz bedeninin görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bekleme odası yanmış kahve, dezenfektan ve tuzlu gözyaşı gibi kokuyor. Bir hastanede uzun süre kalana kadar korkunun ya da üzüntünün bir kokusu olduğunu asla düşünmezsiniz.

Suçluluğun bir kokusu olup olmadığını merak ediyorum - Roman'ın ailesinin algılayabileceği pis bir koku. İkisinin arasında oturuyorum ve ara sıra iyi olup olmadığımı sormak dışında bana hiçbir şey söylemediler. Nasıl hâlâ benim için endişelenebiliyorlar? Sorunun bir parçası olduğumu, planın içinde olduğumu bilmiyorlar mı? Gerçeği bilselerdi eminim benden nefret ederlerdi.

İkisi de Roman'ı ziyarete gittiler. Neyse ki durumu stabil. Bilinci gidip geliyor. Sanırım onlara ne kadar hain olduğumu söyleme şansı olmadı, ona ve onlara karşı.

Sandalyemde kıvranıyorum. Plastik koltuk terimden dolayı nemli ve kalçalarım yapışıyor. Şort yerine kot pantolon giymeliydim. Tırnaklarımın etrafındaki deriyi karıştırırken kendimi Roman'a giderek daha fazla kızarken buluyorum. Belki ben bir hainim ama o da öyle. Devam etti ve bensiz ölmeye çalıştı.

Roman'ın annesi elini omzuma koyarak beni gerçekliğe geri çekiyor. "Tatlım, hemşire Roman'ın birazdan uyanacağını söyledi. Kim olduğunu açıkladım ve eğer istersen birkaç dakika içinde onu ziyaret edebileceğini söyledi." Sesi yumuşak, neredeyse bir ninni gibi. "Ona Roman'ın hayatını kurtaran kişinin sen olduğunu söyledim. Eğer sen olmasaydın..." Kendi gözyaşlarının sesini bastırmak için beni kucaklıyor. "Senin için çok minnettarız."

Gitmeme izin verdi ve bana hüznü, küçük bir gülümseme verdi. "Sana borcumuzu nasıl ödeyeceğiz?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Hiçbir kelime bulamıyorum - sanki ağzım bataklıkla dolu ve söylemek istediğim her kelime midemin çukuruna geri çekiliyor.

"Sorun yok, tatlım." Mükemmel manikürlü tırnaklarıyla başımın arkasını okşuyor. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bununla başa çıkmanın çok zor olduğunu biliyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğiyor. "Roman'ı görmek istiyorsun, değil mi?"

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. Roman'ı görmek istiyorum.

Gerçekten istiyorum. Tek istediğim bu. Ama aynı zamanda onunla nasıl yüzleşebileceğimi de bilmiyorum.

Bayan Franklin'le birkaç dakika daha oturdum. Bay Franklin hastane kafeteryasından elinde ona bir kahve ve bana da bir kurabiye ile dönüyor. Kurabiyeği yanımdaki masaya koyuyorum. Bir daha dokunmadım.

Sonunda saçları tarçın rengine olan bir hemşire bize yaklaştı. Bayan Franklin bana doğru eliyle işaret ediyor ve hemşire başını sallıyor. Ayağa kalktığımda bacaklarım bekleme odasındaki sandalyenin deri minderine yapışıyor. Sanki sandalye gitmemem için bana yalvarıyor, gitmemem için beni uyarıyor.

Hemşire beni karo döşeli koridordan Roman'ın odasına götürüyor. Diğer kapılara yapıştırılmış kartları ve cesaretlendirici sözleri inceliyorum. Bir kapının üzerine bir sürü sarı balon yapıştırılmış. Acaba balon getirmeli miydim diye düşünüyorum. Bu muhtemelen aptalca bir düşünce. Bu balonlar için uygun bir durum gibi görünmüyor.

Sonunda Roman'ın odasına ulaşıyoruz. Hemşire metal düğmeyi çeviriyor ve içeri giriyor. Birkaç dakika koridorda duruyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum, derin nefesler alıyorum, Mozart'ın Pişano Konçertosu no. 15.

Hemşire, "Buraya, hayatım," diye cesaretlendiriyor. Acaba her zaman bununla mı uğraşıyor? Buna dayanamayan, gerçekte yüzleşemeyen ziyaretçilerle.

Yatakta yatan Roman'ı görünce kalbim duracak gibi oluyor. Uzun, zayıf vücudu hastane yatağı için fazla büyük; ayak parmakları kenarlardan sarkıyor. Hastane ışıkları cildini neredeyse yarı saydam gösteriyor ve ela gözlerinin altında büyük koyu halkalar var. Artık hiç de altın gibi görünmüyorlar. Sadece çamurlu donuk bir yeşil.

"Aysel," diyor. Sesi boğuk ve gergin.

Hemşire bana umutlu bir gülümseme veriyor ve omzuma dokunmak için uzanıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım."

Odaya bakıyorum çünkü ona bakmaya dayanamıyorum. Annesinin Jules Verne romanları koleksiyonunu ve eskiz defterini getirdiğini görüyorum.

Yatağının yanında bir vaz0 kadife çiçeği var. Kaptan Nemo yok. Sanırım bu mantıklı. Hastaneler muhtemelen evcil kaplumbağanı getirmene izin vermiyordur.

Ama çiçekler, kitaplar ve eskiz defteri dışında oda steril. Crestville Pointe gibi değil. Öleceğini hayal ettiği yer gibi değil. Burada ölemez. Hiç ölemez.

"Aysel," diye tekrarlıyor. Bu kez sesi daha yüksek, ama yine de inanılmaz derecede ağrılı geliyor.

Gözlerimde biriktiğini hissettiğim yaşları kırıştıırıyorum. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Sen istemedin," diyor. "İstemediğini biliyorum. Ben de istemedim. Ölmeni izleyemeyecek kadar çok değer veriyorum sana. Yaşamamı istiyorum Aysel. Bu yüzden tek başıma yaptım çünkü seni kurtarmak istedim."

Çenemi çıkarıp gözlerinin içine bakıyorum. Yüzü çok solgun. Damarlarını görebiliyorum. Çok kırılgan görünüyor, sanki her an vücudu onu terk edecekmiş gibi. "Beni kurtarmak mı? Benim için endişelenseydin bunu yapmazdın."

Yatağının yanına yaklaşıyorum ama ayakta durmaya devam ediyorum. Başını sallamaya izliyorum. Boynunu zar zor oynatabiliyor. Ona yaklaştıkça boğazının morarmış olduğunu görüyorum. Morarmış ve şişmiş. "Yapmak zorundaydım Aysel. Ben senin gibi değilim. Yaşamayı hak etmiyorum." Ağır bir nefes veriyor. "Kendimle yaşayamam. Maddie'nin ölüm sebebinin ben olduğumu bildiğim halde."

"Peki ya yedinci Nisan? Ve suda ölmek?"

Bu sefer bana bakmayı reddetme sırası ondaydı. "Crestville Pointe'den sensiz atlamak istemedim. Yanlış görünüyordu. Düşündükçe Maddie'yle aynı gün ölmemin doğru olmadığını fark ettim. Ya da aynı şekilde. Sanki ondan bir şey alıyormuşum gibi olurdu." Tekrar başını sallamaya çalışıyor. "Neden arabayı seçtiğimi bilmiyorum. Sadece içimde bir his vardı, eğer bunu şimdi yapmazsam asla yapamayacaktım."

Gözlerimi görmemesi için yüzümü eğip çenemi göğsüme bastırıyorum. Hıçkırıklarımın sesini içime çekiyorum ama gözyaşlarım hala sessizce yanağımdan aşağı süzölüyor.

"Ağlama," dedi. "Buraya gel."

Hareket etmiyorum.

"Aysel, buraya gel."

Derin bir nefes alıyorum ve yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Karnavalda elimi sıktığı zamankinden farklı olarak tutuşu zayıf ve gevşek. Ve bu sefer, elimi hissedebiliyorum. Her şeyi hissedebiliyorum. Ve her şeyi hissetmeye devam etmek istiyorum. Acı verici, berbat, korkunç şeyleri bile Çünkü bir şeyleri hissetmek, hayatta olduğumuzu bilmemizi sağlar.

Ve hayatta olmak istiyorum.

"Seni kaybedemem," demeyi başarıyorum sonunda. "Öyle söyleme," diye fısıldıyor.

"Hayır, bu doğru. Seni kaybedemem. Roman, yaşamaya karar vermelisin. Maddie'ye olanları hiçbir şeyin silemeyeceğini biliyorum ama pes edemezsin."

Kaşlarını çatmak için yüzünü hareket ettiriyor. Acı verici görünüyor. Derisinin altında ağrıyan kaslarını görebiliyorum. Gözlerinin etrafındaki deri çok koyu ve morarmış görünüyor, sanki biri yüzüne defalarca yumruk atmış gibi.

"Senden benim için yaşamamı istemiyorum. Bu hoş olurdu ama sana aşığım. Ve evet, evet, bana bu kelimeyi yanlış kullandığımı söyleyebilirsin, ama umurumda değil. Ben böyle hissediyorum. Ama bu benimle ya da sana karşı hissettiklerimle ilgili bile değil. *Kendin* için yaşamamı istiyorum çünkü seni bekleyen çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Keşfedeceğin ve deneyimleyeceğin çok daha fazlası var. Ve sen bunu hak ediyorsun, hak ettiğini düşünmeyebilirsin ama hak . Size bunu hak ettiğinizi söylemek için buradayım. Kulağa çok klişe geldiğinin de farkındayım. İnan bana, altı hafta önce böyle bir şey söylediğim için kendimi tokatlardım ama seni tanıdığım için..." Bir an duraksadım. "Seni tanımak her şeyi farklı görmeme yardımcı oldu. Kendimi farklı görmeme. Ve tek istediğim senin de kendini benim gördüğüm gibi görmen."

Tüm bunları söyledikten sonra kendimi tükenmiş, sönmüş hissediyorum. Çoğu insanın "sönmüş" kelimesini olumsuz anlamda kullandığını biliyorum ama bugün ben kendimi olumlu anlamda sönmüş hissediyorum. Sanki tüm bu sırları uzun zamandır içimde saklıyormuşum ve şimdi hepsinin gitmesine izin vermişim gibi. Daha hafif hissediyorum. Özgür hissediyorum. Roman'a onu sevdiğimi söyledim; bu pozitif yükü evrene yaydım. Ve şimdi sadece kıvılcım çıkarıp çıkarmayacağını, bizi harekete geçirip geçirmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Roman bir şey söyleyecekmiş gibi bir ses çıkarır ama sonra gözleri kapanır ve nefes alıp vermesi durur. Uykuya daldı. Bir süre orada oturuyorum, sol elim hâlâ sağ elini tutuyor. Onu uyurken izlemek tüylerimi ürpertiyor ama elimde değil. Gözlerimi ondan ayırırsam kaybolacak diye korkuyorum.

Göğsü inip kalkıyor. Çok zayıf görünüyor ama hâlâ hayatta. Ve önemli olan da bu. Ona bakarken, kendimi derisinin içini görebilmeyi, içini görebilmeyi dilerken buluyorum. Sadece boşluk mu var, karanlık mı, yoksa daha fazlası da var mı diye.

7 NİSAN PAZAR

0 gün kaldı

Bugün o gün: Madison'ın ölüm yıldönümü. Neredeyse hastaneye gelme cesaretini gösteremeyecektim ama gelmezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Üç yıldır ilk kez gri çizgili gömlek ve kot pantolon dışında bir şey giyiyorum. Georgia'dan sade siyah bir elbise ödünç aldım ve saçlarımı yıkayıp Fransız örgüsü şeklinde geriye doğru topladım. Bu noktada Roman'ın nasıl göründüğümü önemseydiğini sanmıyorum ama ben önemsiyorum. Ve bunu ona göstermeye çalışıyorum.

Georgia'dan ödünç aldığım gümüş ayakkabılar koridorda yürürken fayansların üzerinde pıt pıt sesler çıkarıyor. Roman'ın odasına ulaştığımda içeri bakıyorum ve ailesinin yatağının ayak ucunda toplandığını görüyorum.

"Ah, Aysel," diyor annesi. Bana neşeli bir gülümseme veriyor. Roman'ın annesinin sıcaklığının söylediği gibi sahte olmadığına inanmaya başlıyorum; içinde gerçekten bu kadar sevgi var.

Bay Franklin kolunu ona dolamıştı ve beni görünce Bayan Franklin'i kendine doğru çekti.

"İçeri gel," diyor. Sesi karısınınkinden daha az coşkulu ama soğuk da değil.

Roman bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Belki hayal görüyorum ama gözlerinin biraz parladığına yemin edebilirim. Etraflarındaki deri hâlâ morarmış ama Cuma gününe göre daha az ürkütücü.

"Ben açım, sen aç mısın?" Roman'ın annesi babasına söylüyor. Babası bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra ipucunu anlıyor.

"Evet," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

Bayan Franklin bana döndü. "Tatlım, biz bir şeyler atıştırırken Roman'a birkaç dakika göz kulak olur musun?"

"Sorun değil." Nezaketini takdir ettiğimi göstermek için ona gülümsedim. Roman'ı görmeme izin verdiği, beni onaylı ziyaretçiler listesine eklediği ve bana aileden biri gibi davrandığı için teşekkür ediyorum.

Bayan Franklin Roman'ın alnından öpüyor ve anne babası gittikten sonra yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Mezarında olmalıyım," diyor Roman sonunda. Sesi hâlâ gergin ama Cuma gününe göre daha güçlü. "Bugün, onca gün arasında, orada olmalıyım."

"Onu nemsemiğinizi bilmesi için mezarı başında olmanıza gerek yok." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Baımı salladım. "Biliyorum Roman. Fiziksel olarak burada olmayabilir ama hâlâ burada. Ve seni mutlu görmek istiyor. İstediğini biliyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. araflar çenesine kadar çekilmiş ve tamamen hareketsiz. "Buradan çıktığımda benimle gelir misin?" diye sorana kadar sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Mezarına mı?"

Dudakları seğiriyor ve ben bunu evet olarak yorumluyorum.

"Seninle her yere gelirim." Yüzüm yanıyor. Böyle şeyler söylemeye alışık değilim ama onun yavaşça gülümsediğini görünce tüm utancım yok oluyor. "Bana bak, hâlâ çok sevimsizim."

Alçak sesle, çakıllı bir kahkaha atıyor.

"Ve bundan bahsetmiken," diyorum ve çantama uzanıyorum. Kuzey Carolina'nın sahilleri hakkında aldığım kitabı çıkartıyorum. Görebileceği şekilde yemek tepsisinin üzerine koyuyorum. "İyiletiğinde belki buraya gidebiliriz diye düşündüm."

Kitaba bakar ve gözleri parlar. Çamurlu yeilden koyu altına dönüyorlar.

"Okyanusa," diye ekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Tepsiden kitabı alıyor ve karıştırıyor. İlgisiz görünmeye çalıştığını söyleyebilirim ama bazı sayfalarda parlak fotoğraflara biraz daha uzun süre bakıyor.

Sonunda sorar, "Neden?"

"Neden ne?"

"Ne kadar berbat durumda olduğumu bildiğin halde neden denemeye devam ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. Ayağa kalkıyorum ve annesinin Jules Verne romanlarını ve eskiz defterini koyduğu yan masaya doğru yürüyorum. Eskiz defterini alıp tekrar sandalyeye oturuyorum. Sayfaları eviriyorum.

"Neden?" diye tekrarlıyor.

Kara kalem çizimlere bakıyorum ve sonra kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlayarak başımı kaldırıyorum. "Çünkü seni sevmek beni kurtardı. Kendimi farklı görmemi, dünyayı farklı görmemi sağladı. Bunun için her şeyi sana borçluyum."

O daha cevap veremedi kapı çalınır. "Alo?" diyor profesyonel bir ses.

Kapı açılır ve odanın önünde bir kadın durur. Laboratuvar önlüğü ya da önlük giymiyor, onun yerine siyah bir pantolon ve beyaz bir düğme-up giymiş. "Siz Aysel olmalısınız" diyor ve Roman'a dönüyor. "Merhaba Roman. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Roman sadece ona bakıyor.

Uzanıp dirseğine hafifçe dokunuyor. "Bizi koridorda bekleyebilir misin?"

Başımı iki yana sallıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatarak odadan çıkıyorum. Odada geçen konuşmayı hayal etmeye çalışarak koridorda ilerliyorum. Roman'ın taşlaşmış, sessiz yüzünü ve ondan cevaplar almak için elinden geleni yapan o kadını hayal ediyorum.

Koridor boyunca yirmi üçüncü kez yürümek üzereydim ki kapı açıldı ve kadın dışarı çıktı. Koyu renk saçlarından bir tutamı alnından uzaklaştırıyor. "Ben Dr. Stead." Elini uzattı.

Zayıfça sallıyorum. "Aysel, ama sen bunu zaten biliyorsun. Roman'la mı çalışıyorsun?"

Başını salladı. "Evet, doğru."

İyi, sanırım, ama bir şey söyleme. "Umarım ona ulaşabilirsin."

Gülümsemiyor ama bir şekilde arkadaşça görünmeyi başarıyor. Acaba bu tıp fakültesinde öğretilen bir beceri mi? "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bilirsiniz, yaptığım işte oldukça iyiyimdir." Elini cebine attı ve küçük bir kartvizit çıkardı. Bana uzattı.

Kağıt yumuşak ve parmaklarımı kabartmalı metnin üzerinde gezdiriyorum.

"Eğer konuşmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa, bana bu numaradan ulaşabilirsin" diye ekliyor. Bana bakıyor, hafif gözleri yumuşak ve nazik. Crestville Pointe'i, anlaşılmamızı bilip bilmediğini merak ediyorum. Roman ona bir şey söylediyse.

"Teşekkürler," diyorum zayıfça ve kartı ters çeviriyorum. Uzaklaşıyor ve topuklarının sesi koridorda yankılanıyor.

Roman'ın hastane odasına geri döndüğümde bana soğuk bir bakış attı. "Ne?" "Cidden bana o kadınla konuşmam gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi?" Kartı elimde tutuyorum. "Ona bizden bahsettin mi?" "Ne olmuş bize?"

"Biliyorsun... ."

Sırtını hastane yatağının metal başlığına dayayabilmek için kendini destekliyor. Zorlanıyor gibi görünüyor ama . "Hayır. Ona hiçbir şey söylemedim. Söylemeyi de düşünmüyorum."

Yatağın yanındaki sandalyeye tekrar oturdum. "Belki de o kadar kötü bir şey değildir."

İç çekiyor ve yemin ederim boğazındaki kasların ağrıdığını duyabiliyorum. Vücudunun içinin nasıl göründüğünü hayal ediyorum; zehirlenmiş ve morarmış. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Artık seni tanıdığımdan bile emin değilim," diyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Bu hiç adil değil. Yani, onunla konuşmak zorunda değilsin. Ama en azından benimle konuş?"

Hiçbir şey söylemiyor. Ayağa kalktım ve kitaplığa doğru yürüdüm. Bu sefer *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ı aldım.

Tekrar oturdum ve kitabı açtım. İpeksi sayfaları çevirmek çok kolay. Ona yüksek sesle okumaya başlıyorum. İlk başta sesim biraz titrek çıkıyor ama kısa sürede bir ritim tutturuyorum. Arada bir ona bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum, yüzü rahatlamış, hikayeyi dinliyormuş gibi.

İkinci bölümü bitirmeme izin veriyor ve sonra beni durduruyor.

"Aysel?" "Evet?"

Vücudunu yatağın kenarına yaklaştırmak için kayıyor. Hareketleri yavaş ve yorucu. "Buraya gel." Bana doğru uzanıyor, elleriyle yüzümü kavıyor. Eğiliyorum ve ağızlarımız buluşuyor. Dudakları çatlamış ve şişmiş, ama öpücük yumuşak, hafif ve mükemmel.

"Seninle konuşacağım," diye fısıldar. "Söz veriyorum."

Altın yeşili gözlerine baktığımda, ona tamamen inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Hâlâ kırgın ve inanılmaz derecede üzgün olduğunu biliyorum ama elimi tuttuğunda nabzındaki mutluluk potansiyelini hissediyorum.

"Ve daha önce kendini farklı görmeni sağladığım hakkında ne dediğini biliyor musun?" diye soruyor, yüzü hala benimkinden birkaç santim uzakta.

"Evet."

"İşte bu yüzden seni o şekilde çizdim. Sana baktığımda gördüğüm kişiyi sana göstermeye çalışmak için, senin olduğunu düşündüğün kişiyi değil."

Gözlerim parlak bir kamera flaşı patlamış gibi kırpışıyor -her şey beyaz ve tül gibi- ve kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar açıkta hissediyorum. Beni gördüğünü biliyorum, her küçük ve gizli yarığı, ama bu beni korkutmuyor. Işığın tadını çıkardığımı fark ettiğimde kalbim çarpıyor. Gölgelerle bitti.

Beni izliyor, gözleri yüzümün her yerinde geziniyor. "Sanırım dünyayı farklı görmek istiyorum-" Duruyor ve ifadesi tekrar hüznleniyor. Oda o kadar sessiz ki tavandaki ışığın vızıltısını duyabiliyorum.

"Ama yine de biraz berbat, biliyor musun?" diye ekliyor sonunda.

"Evet, biliyorum." Tüm vücudum onun için sızlıyor ve keşke yapabileceğim bir şey olsaydı diyorum ama yapabileceğim tek şeyin kalmak olduğunu biliyorum.

"Okumaya devam etmeli miyim? Bu dünya"-kitabı elime alıyorum-"o kadar da berbat görünmüyor."

"şimdi söylüyorsun ama bekle."

Sayfaya bakıyorum, resmedilmiş bir deniz canavarı bana bakıyor ve sonra Roman'a bakıyorum. "Sen beklersen ben de beklerim."

Elimi ve sıktı. "Bekleyeceğim."

Yazarın Notu

Bu kitabı Ocak 2013'te en yakın arkadaşlarımdan birinin ölümünden sonra yazmaya başladım. Kendimi çok karanlık bir yerde buldum ve bu proje üzerinde çalışmak kısmen bu duygularla boğuşma yöntemimdi. Benim için *Kalbim ve Diğer Kara Delikler* her zaman sizi, her şeyinizi, hatta en korkunç ve en tuhaf yanlarınızı bile anlayan insanların hikayesi oldu. Hiç beklemediğiniz bir anda, en garip yollarla hayatınıza giren ve her şeyi değiştiren insanlar hakkında - bu insanların içeri girmesine izin vermenin, onlara açılmanın önemi hakkında. Kendinizi farklı görmenize yardımcı olan hayatınızdaki insanlar ve insan bağlantısının gerçek gücü hakkında.

Bu hikaye umutlu bir şekilde sona erse de, iyileşmeye giden yol uzun ve sürekli. Çoğu durumda depresyonla mücadele ömür boyu sürer. Aysel ve Roman'inkine benzer duygularla baş etmeye çalışan sizler için, ne kadar kaybolmuş hissederseniz hissedin, asla yalnız olmadığınızı bilmenizi isterim. İntihar düşünceleriniz varsa, bunu tıbbi bir acil durum olarak ele almalısınız. Lütfen, lütfen birilerine ulaşın ve konuşun. Ulusal İntihar Önleme Yaşam Hattı her zaman açıktır ve aklınızdan geçenler hakkında konuşmak ne kadar korkutucu olsa da, bunu yapacak gücü bulacağınızı umuyorum. Sahip olduğumuz en güçlü şey sesimizdir. Bu kitabın sonunda bazı kaynakları listeledim.

Depresyonla mücadele eden bir arkadaşınız olduğunu düşünenler, lütfen onlara ulaşın. Rahatsız edici görünebileceğini biliyorum, ancak bu konular hakkında konuşmak, depresyon ve intihar düşünceleriyle ilişkili damgalamayı silmeye başlamanıza yardımcı olacak şeydir. Arkadaşınız için yapabileceğiniz en iyi şey onunla ya da bir otorite figürüyle konuşmaktır. Onları konuşmaya teşvik ederek, iyileşme yoluna girmelerine yardımcı olabilirsiniz.

Son olarak, umarım bu hikaye size hayatınızda önemli olan insanları hatırlatmıştır. Onlara değer verin, onlara karşı nazik olun ve hayatın kırılğan olduğunu unutmayın. Hepinize çok hareketli ve güzel bir yaşam diliyorum.

Teşekkür

Bu el yazmasını üstlenmeyi kabul ettiğinde hayatımın akışını değiştiren ve en çılgın hayallerimi gerçekleştirmeye devam eden inanılmaz menajerim Brenda Bowen'a sonsuz teşekkürler. Rehberliğiniz, anlayışınız, coşkunuz ve işime olan inancınız için sonsuza dek minnettarım. Size teşekkür etmeyi asla bitirmeyeceğim. Ayrıca Greenburger Associates'teki tüm ekibe, özellikle de Stefanie Diaz ve Wendi Gu'ya çok teşekkürler.

En keskin, en parlak önerileri en nazık, en ilham verici şekilde sunmayı bir şekilde başaran sevgili editörüm Alessandra Balzer'e en derin şükranlarımı sunarım. Seninle çalışmak bir rüya. Balzer + Bray ve HarperCollins'teki diğer herkese çok teşekkürler - hepiniz benim yanımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Hayatımda birçok harika öğretmene sahip olduğum için şanslıyım. Özellikle Chris Lynch ve Pat Lowery Collins'e tez dönemim boyunca gösterdikleri cömert danışmanlık için teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca beni yazar olma hayalimin peşinden gitmeye teşvik eden on birinci sınıf İngilizce öğretmenim Connie Smith'e de teşekkür etmek isterim. Benzer bir şekilde, tüm eski öğrencilerime de teşekkür : Her birinizi tanıma fırsatı bulduğum için minnettarım.

Cincinnati Çocuk Hastanesi'nden Dr. Anthony Cavalieri'ye uzmanlığını bize aktardığı ve bu makaleyi gözden geçirdiği için teşekkür ederiz.

Bu el yazmasının ilk okuyucusu olan Brenda St. John Brown'a paha biçilmez geri bildirimlerinden dolayı çok teşekkür ederim. Başından beri benimle birlikte bu harika yolculuğun bir parçası olan #twitterbloc'un tüm hanımlarına, özellikle de Kayla Olson'a sevgiler. Tüm 2015 çıkışlı yazar arkadaşlarımın şerefine - çılgın bir yolculuk oldu! Özellikle #beckminavidera üyelerine teşekkür etmek istiyorum: Becky Albertalli (Jim), David Arnold (Big D) ve Adam Silvera (Kareem)- Sizin gibi zeki ve komik arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. (Becky, sana Sailor Moon gifleri göndermekten asla vazgeçmeyeceğim.) Ayrıca Freshman Fifteens'a destekleri için teşekkür etmek istiyorum - gülünç derecede yetenekli kadınlardan oluşan böyle muhteşem bir grubun parçası olduğum için sonsuz şanslıyım. Her e-postaya cevap veren Kim Liggett'e özel teşekkürler

ve her türlü şüpheyi kovmama yardımcı oluyor - hadi şu tüneli inşa edelim mi? Ayrıca, Alexandra Perrotti'ye (on beş yaşımızdan beri benimle melodileri değiş tokuş eden sonsuza dek arkadaşım), Renee Sabo'ya, Erica Kaufman'a, Sara Farizan'a ve Kristan Hoffman'a hem sanal olarak hem de şahsen tüm destekleri için çok teşekkürler.

Atlantik Okyanusu'nun hem bu yakasındaki hem de diğer yakasındaki muhteşem aileme sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Özellikle de bana domates yetiştirmeyi öğreten büyükbabama, tüm bu olanlara hiç şaşırmayan ve en büyük güven kaynağım olan büyükanneme ve kardeşim Brandon Khader'e sonsuz teşekkürler - sana olan sonsuz sevgim doğum günü partisi sahnesine ilham verdi. Hayallerimin peşinden gidebilmem için çok şey feda eden babama sonsuz teşekkürler.

Anne, sen kendi bölümünü hak ediyorsun çünkü hikâyeleri sevmemin sebebi sensin. Yazdığım her kelimeyi yorulmadan okuyorsun ve dürüstlük ile cesaretlendirme arasında mükemmel bir denge kurmayı başarıyorsun. Her şey için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Gregory Warga'ya muazzam bir teşekkür. Ben inanmazken bile bu anın geleceğine inandığın için teşekkür ederim. Karanlıkta bana ışık olduğun için teşekkür ederim. Yazdığım her şey garip bir şekilde sana bir aşk mektubu.

Yazar Hakkında

Jasmine Warga Cincinnati, Ohio'nun dışında büyüdü. Tam zamanlı bir yazar olmadan önce kısa bir süre fen bilgisi öğretmeni olarak çalıştı. Bu onun ilk romanıdır.

Kopyalama hakkı

Balzer+ Bray, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

KALBİM VE DİĞER KARA DELİKLER. Telif hakkı © 2015 Jasmine Warga'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Warga, Jasmine.

Kalbim ve diğer kara delikler / Jasmine Warga.-İlk baskı. sayfa cm

ISBN 978-0-06-232467-2 (ciltli)

ISBN 978-0-06-239112-4 (uluslararası baskı)

EPub Baskı© Aralık 2014 ISBN 9780062324696

Özet: "On altı yaşındaki Aysel'in hobisi -kendi ölümünü planlamak- benzer bir planı olan bir çocukla tanışınca yeni bir yola girer."- Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

[1. İntihar-Kurgu] I. Başlık.

PZ7.1.W37My 2015

2014021982

[Fic]-dc23

CIP

AC

15 16 17 18 19

CG/RRDH

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

